Creaţie de tranzitare 2

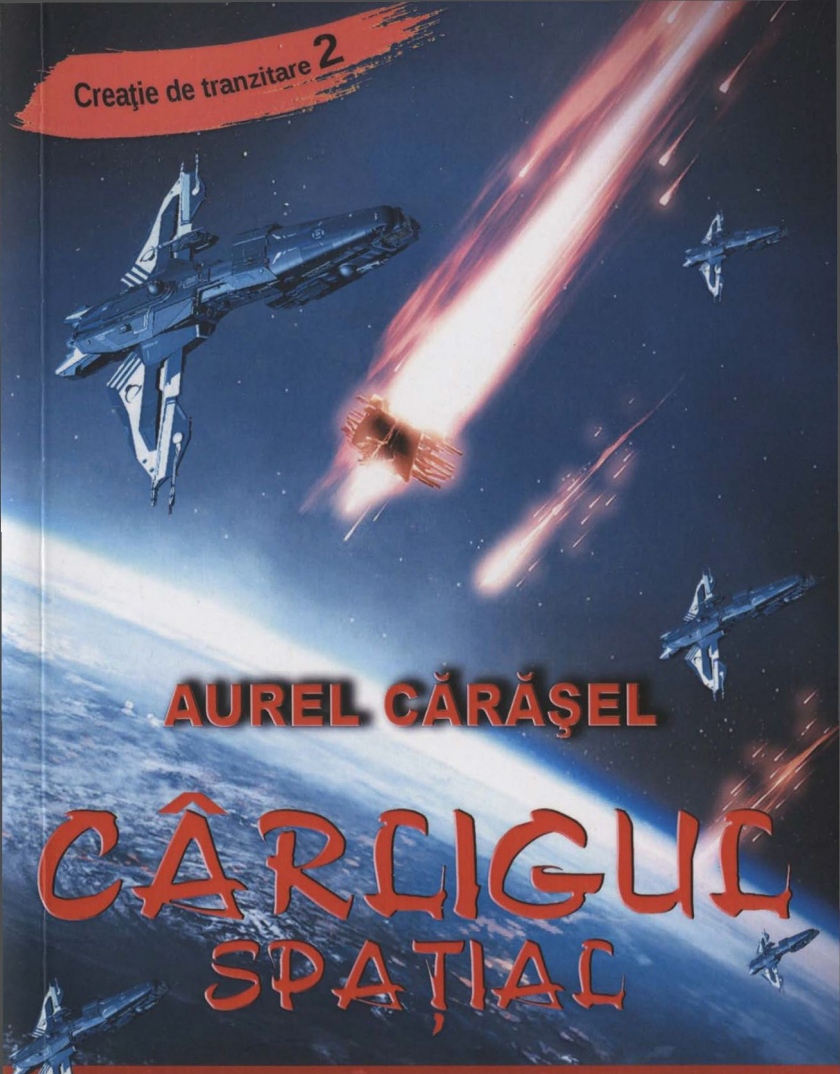

AUREL CĂRĂŞEL

CÂRLIGUL SPAȚIAL

Colecția Science-Fiction #31

PAVCON

CÂRLIGUL SPAȚIAL

CREAȚIE DE TRANZITARE 2

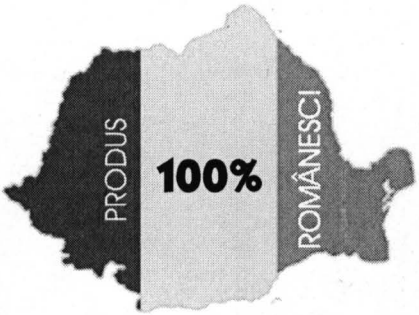

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea cărților lor și promovarea acestora în rândul prietenilor tăi!

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

 # 31

Aurel Cărășel
CÂRLIGUL SPAȚIAL
Creație de tranzitare II

© 2017, Editura PAVCON
© 2017, Aurel Cărășel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂRĂȘEL, AUREL
Creație de tranzitare / Aurel Cărășel - Bucureşti: Pavcon, 2017
3 vol.
ISBN 978-606-8879-55-0
Vol. 2.: Cârligul spațial. - 2017
ISBN 978-606-8879-48-2
821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.colectiasf.ro
www.pavcon.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-55-0
ISBN 978-606-8879-48-2

AUREL CĂRĂȘEL

Cârligul spațial

CREAȚIE DE TRANZITARE 2

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Uciga-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Încăpățânarea Timpului
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81- 83 Istoria Literaturii SF
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa benzilor desenate 2
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

Capitolul I

În seara aceea, plecase spre casă împreună cu Batt Corner şi amândoi văzuseră că străzile erau pline de lume, femei, bărbaţi şi andreizi: bărbaţii şi andreizii, cu chipurile pline de praf, îmbrăcaţi în salopete cenuşii, aşa cum veniseră direct de pe Câmpiile Acoperite; femeile, cu capul descoperit şi în veşminte colorate, de casă, discutând în grupuri răzleţe şi cu figuri încruntate. Singuri gardienii aşteptau stingheri în apropiere de marginile squarului, cu mâinile vârâte adânc în centurile de care spânzurau bastoane de cauciuc, cu ochii albastru metalic fixaţi asupra celor din piaţă.

— Ce naiba se întâmplă aici, Hugh? îl înşfăcă de mâna dreaptă Collin Wilson pe bătrân.

— Grevă, mârâi acesta, supărat şi plin de nelinişte. E a treia oară în săptămâna asta când nu mai vor să meargă pe Câmpii şi se strâng în squar, ca să discute despre ce naiba au de gând să facă. Numai că nu ajung la nicio înţelegere, pricepi, Collin, băiatule? Cum naiba să o facă, având atâtea femei în mijlocul lor? Asta e treabă de bărbaţi, la urma urmei, că numai ei merg în serele alea împuţite, ca să transpire şi să tragă în piept toate prafurile chimice care se pun în etuve. Taică-tău, Gareth şi încă doi s-au dus

să stea de vorbă cu Conducerea. Singur Ăl de Sus poate să ştie ce-o să iasă din asta. Cu atât mai mult cu cât în Conducere sunt şi vreo trei afurisite de femei.

În cele din urmă, Hugh Cole reuşi să pornească motorul, urcă în şa şi eliberă frâna de mână. Motociclul se urni cu un zgomot surd, tuşi o dată, apoi se îndepărtă, ocolind cu grijă grupurile de oameni. Unii îl strigau, cerându-i veşti, dar el nu se oprea, ci numai le răspundea strigând la rândul lui şi sprijinindu-şi pentru o clipă piciorul de pavaj, ca să-şi găsească echilibrul, apoi ambala din nou şi dispărea în spatele altora, părând că nu reuşeşte să găsească ieşirea din piață. La auzul vorbelor lui, bărbații se întunecau la față, iar femeile începeau să-şi frângă mâinile şi îşi ascundeau fețele în spatele broboadelor din mătase verde sau galbenă.

Batt Corner îl trase de cot şi plecară mai departe, ferindu-se să intre în discuții cu cineva. Era una din acele înserări afurisite, care aduceau zâzanie între oameni şi iscau certuri din te miri ce. Seri în care „Laleaua frântă" şi „Piticul de lut" se umpleau până la refuz, berea țâşnea cu spume din robinete şi halbele se cărau în tăvi mari, de aluminiu, pe deasupra capetelor. Seri în care pumnii săreau din buzunare şi izbeau burți şi fălci mai iute ca vorbele, iar poliția se ferea să intervină, dacă nu izbucnea vreun foc sau nu se lăsa cu cadavre la Morgă.

— Tu ce zici?

Collin se încruntă şi dădu din cap în direcția unui bărbat încă tânăr, cu părul galben ieşind în şuvițe unsuroase de sub bascul negru, cu emblema Câmpiilor într-o parte.

— Nu zic nimic. Suntem niște proști că ne lăsăm manevrați așa de ușor de toți cei care trec prin Biroul Oval, dar noi nu avem niciun cuvânt de spus. Și e și normal să fie așa, câtă vreme ei controlează producția, exportul, importul, ba chiar și aerul pe care-l respirăm. Așa că nu zic nimic.

Reușiră să se strecoare afară din piață. Drumul Silozurilor era aproape pustiu, cu excepția câtorva andreizi, care manevrau descărcătoare, la poarta unui depozit. Merseră pe jos o bucată de vreme, în tăcere, privind din când în când spre cerul înnorat. Apoi se urcară pe o bandă și ocoliră cvartalul de antrepozite mecanice și de hale de dezasamblare. Coborâră foarte aproape de scările care duceau în fundul Gropii. Conducerea avusese grijă să nu monteze niciun fel de scară rulantă sau de ascensor aici, de teama utilizării lor în cazul unor revolte.

— Hei, Collin!

Băiatul se întoarse, cu mâna dreaptă pe balustrada de lemn. Bascul i se lăsase de tot pe frunte, acoperindu-i sprâncenele.

— Eu rămân aici.

— Nu cobori? Sau ți-e teamă de Ceinwen? Collin se strâmbă și dădu din mână a lehamite. Cum vrei. Ne vedem mâine?

— Habar n-am. Depinde de domnul Mond. Dacă nu ne dă drumul pentru prânz... Îți trimit un mesaj, în regulă?

Batt făcu semn din mână, ocoli capătul scării și dispăru în direcția Celor Trei Turnuri. Collin oftă, ridică din umeri și se grăbi în josul treptelor. Trebuia să ajungă acasă înaintea tatălui și a fratelui său. Mama era singură cu Bron și

își făcea o mulțime de sânge rău știind ce se întâmplă între Coline. Când ajunse aproape de sat, întunericul se lăsase gros ca o pastă peste ovalul Gropii. Bolta era invizibilă, iar stelele de dincolo de ea tresăreau violent în cerul negru.

Acasă, Elinor Wilson curăța mere, iar Bron toca cu atenție cojile pentru marmeladă. Evans nu se întorsese încă de la întrunirea Sindicatului.

— Ei? întrebă Bron, oprindu-se din tăiat și privindu-l cu îngrijorare.

— Oamenii de la Câmpiile Acoperite au lăsat lucrul, răspunse Collin, ocolind masa, cu privirile în altă parte. Ridică din umeri: Habar n-am ce se întâmplă, recunoscu. Nimeni nu a aprobat greva, oamenii Sindicatului sunt la ședință, iar tata și Gareth sunt încă la tratative, în Turnuri. Abia am scăpat de la Specializare și n-am apucat să schimb trei cuvinte cu Batt, că ne-am trezit înconjurați de toți oamenii ăia, însoțiți de andreizi, care stăteau în squar, fără să aibă habar ce așteaptă.

Nimeni nu s-a oprit din treabă, dar când trecu pe lângă ea, o văzu pe Bron plângând, însă atât de liniștit, că nici nu puteai să-ți dai seama, dacă lacrimile nu ar fi sclipit în lumina albă a neonului. Collin își mușcă buzele și se strecură pe ușa dinspre cerdac. Coborî treptele roase din ciment și merse în magazie, unde curăță cea mai mare parte a nopții motorul lui Owen, deoarece învățase să-l demonteze piesă cu piesă și pe urmă să-l monteze la loc. Tocmai terminase de pus capacul din oțel cromat și se pregătea să introducă bateriile la locul lor, când auzi pașii furișați

ai tatălui său pe poteca din spatele casei. Aruncă sculele în lada din spatele bancului de lucru, se şterse pe mâini de ulei cu o mână de câlți şi se grăbi să-l ajungă din urmă.

David Ellis Wilson stătea aşezat pe scaunul cu spătar din spatele uşii şi îşi scutura cu grijă firele imaginare de praf de pe basca ținută pe genunchi.

— Collin, spuse el cu voce scăzută, făcându-şi de lucru, în continuare, cu bascul.

— Da, tată, răspunse băiatul, apropiindu-se de el, ferind mâinile din care picura ulei pe covorul de iută.

— Mi-e ruşine.

Collin rămase înghețat, cu piciorul drept încă ridicat în aer, fără să fi apucat să păşească. Niciodată tatăl său nu spusese în familie că i-ar fi fost ruşine de ceva. Lăsă piciorul pe covor şi îşi şterse mâinile cu furie de pantaloni. Nu ştia ce să facă, aşa încât le ascunse la spate.

— De ce, tată?

— Mi-e ruşine să intru şi să dau ochii cu maică-ta. Biata de ea! Biata Bron şi biata Ceinwen! Vai, băiete, nu ştiu, chiar nu ştiu cum au să se sfârşească toate astea... Cum o să trăiți voi şi copiii voştri, în Colonie, peste un deceniu sau peste un secol. Vino să te strâng în brațe.

Avea o voce albă, lipsită de orice urmă de lacrimi. Dar ele atârnau în aerul aproape rece din hol, ca şi cum ar fi fost risipite de cer deasupra tuturor ființelor vii.

Collin se apropie şi se lăsă prins în brațele puternice, ai căror muşchi tresăreau sub pânza aspră a hainei cafenii.

— M-am gândit mult la voi, mult de tot, atunci când s-au sfătuit cei din Conducere. La tine şi la copiii tăi şi la

copiii copiilor tăi. Cum o să fie vremurile pentru voi, la asta m-am gândit, Collin, băiatule, pentru că vremea mea s-a cam scurs. Ni se smulge pământul de sub picioare, asta se întâmplă, şi nu putem să facem nimic. Dar absolut nimic.

Collin îşi muşcă buza de sus, abținându-se să nu plângă, la rândul său.

— Tată...

— Nici nu ştiu cum să-i spun maică-ti că am pierdut. Că am pierdut pentru ultima oară. Mi-e ruşine să intru în bucătărie şi să-i spun, asta e.

— Mama şi Bron te aşteaptă, tată. Şi cred că ştiu despre ce e vorba.

David Wilson se ridică greoi în picioare şi stătu neclintit o vreme, privind în gol. Apoi îşi apucă fiul de după umeri.

— Cel-de-Sus să le binecuvânteze pe femei, zise cu glas schimbat. Elinor m-a aşteptat toată viața, fie cu veşti bune, fie cu veşti rele. Şi n-am auzit nici măcar o vorbă grea din partea ei. Vrei să stai aici, băiete?

— Da, tată. Cred că ți-am pus o picătură de ulei pe haină.

— Nu-i nimic, răspunse bărbatul şi dădu din cap. Mai aşteaptă puțin aici, nu-mi place să spun lucrurile rele cu prea multă lume în jur.

Intră în casă şi închise uşa cu grijă în urma lui. La numai câteva clipe, dădu buzna Evans, cu ochii strălucitori şi cu maxilarele strânse. Haina lungă până la genunchi era ruptă chiar sub umărul drept.

— Tata a intrat în bucătărie?

Collin dădu din cap, fără să-şi ia privirile de la gaura din haină.

— Cum arăta?

— Ca un om mort. Un om în sicriu, Evans, parcă avea trăsăturile tăiate în ceară.

Evans îşi izbi palmele una de alta cu putere.

— Da, oftă, e necăjit. Toți suntem necăjiți. Cred că o să intrăm în grevă, unii am auzit de fapt că au şi făcut-o azi, în Squar, aducând şi o grămadă de andreizi.

— Am trecut pe acolo, cu Batt. Erau aproape două sute şi numai câțiva gardieni. O să fie tontoroi mare, Evans?

— Cred că da. Poate cel mai mare de când muncitorii din Câmpiile Acoperite îşi cer drepturile minimale la existență. Dar asta nu face nici cât o ceapă degerată. Avem tot atâtea şanse să învingem câte *drosophila melanogaster* se pot prinde cu un kilogram de cărbune de steriu. Nicio şansă. Nicio speranță, măcar, deşi se spune că speranța moare ultima. Noapte bună, băiatule.

Îl bătu peste obraz cu degetele reci şi ieşi afară. Collin îşi scutură capul şi nu ştiu încotro să se îndrepte. În cele din urmă, înghiți în sec şi se apropie de uşa bucătăriei.

Capitolul II

În Colonie nu fusese dintotdeauna frig. Oamenii mai bătrâni decât Hugh Cole îşi aminteau de acele timpuri în care temperatura era reglată de dispozitive automate, astfel încât căldurile cele mai mari să nu depăşească 22 de grade Celsius, iar cele mai scăzute 15 grade. Mai mult, exista şi o echilibrare automată a presiunii şi a umezelii din aer, astfel încât boli precum răceala sau gripa dispăruseră cu desăvârşire din repertoriul medical al Spitalului. Totul se dusese însă de râpă în zilele negre ale Frământării, în urmă cu aproape o sută optzeci de decade, când forţele de Securitate distruseseră câteva din principalele sisteme de menţinere a vieţii.

Acum, odată cu lăsarea înserării, un frig adevărat cobora în Groapă şi făcea să se încreţească pielea pe braţe. În sat, casele fuseseră înzestrate cu sobe metalice, care erau îndesate cu tot felul de resturi organice, pe care lucrătorii le furau din depozitele de reciclare ale Câmpiilor Acoperite. Collin îşi frecă braţele cu câteva mişcări energice şi deschise aproape fără zgomot uşa bucătăriei. David stătea rezemat de pervazul ferestrei şi părea să privească, orb, în întunericul de afară.

— Hai, vino încoace, omule. E masa gata şi tu te faci că nu vezi bucatele.

— Nu, zău că nu, Elinor, fetițo, răspunse bărbatul cu voce întunecată, strângând cu putere lemnul cu vopseaua cojită între degete. Nu cred că mi-e foame, zău, mai bine beau o cană mare de apă şi gata.

— Ba ai să mănânci acum! se răsti Elinor. Chiar acum sau în casa asta nu o să mai ai niciodată o mâncare adevărată.

— Bine, doamnă Wilson, se supuse David, în cele din urmă. Dar nu pot slănină, cartofi şi sos cu cimbrişor, pentru că am ceva tulburări la stomac.

— Ba ai să mănânci şi sos cu cimbrişor, şi cartofi fierți în lapte, şi slănină afumată, şi ouă umplute. Nimeni nu s-a ridicat vreodată de la masa mea, fără să guste câte puțin din toate felurile gătite, cu atât mai puțin bărbatul meu.

Şi Elinor se răsuci spre dreapta, dând cu ochii de fiul său, rămas înțepenit în prag.

— Şi tu, diavole, ce-ai rămas acolo stană de piatră? Treci, imediat, la locul tău şi să nu-ți aud gura.

Collin se prefăcu speriat şi se aşeză grăbit pe scaunul indicat. În fața sa, din castronul de ceramică albă, o supă fierbinte îşi ridica aburii subțiri spre becul anemic din tavan. Apucă polonicul şi-şi turnă o porție generoasă în farfuria cu chenar albastru. Începu să înfulece, cu ochii la mişcările tatălui său.

— Ellie, vorbi acesta, în timp ce se aşeza greoi pe scaunul din partea cealaltă a mesei, îmi pare rău că trebuie să-ți spun că te-ai măritat cu un idiot.

Femeia se uită la el, stând cu furculița de pasat cartofii ridicată în aer şi cu un picior aşezat pe grilajul sobei.

— Nu te-am auzit niciodată vorbind în felul acesta. Mai ales, cu unul din fiii noştri de faţă. Dacă e să-mi fie ruşine, nu de omul cu care m-am măritat îmi e, ci că sunt o gospodină slabă, care n-a reuşit să facă o mâncare atât de bună, încât primul gând al soțului când a intrat în bucătărie să fie acela de a se repezi asupra bucatelor.

— Ellie, oftă bărbatul, care se ridică, ocoli masa şi o apucă de umeri. Nu e nicio glumă, sunt un prost, aşa cum cu toţii am ajuns nişte proşti, care nu mai ştiu cum să iasă din încurcătura în care au intrat. Administrația, Ellie, continuă el cu obrajii mai îmbujorați decât ținea minte Collin să-i fi văzut în ultimele zile, a stabilit că nu mai are nevoie de patru hale din sectorul estic al Câmpiilor.

— Or să le închidă şi gata, ridică femeia din umeri. Au mai făcut-o şi altădată. Apoi, au revenit şi le-au redeschis. Dintotdeauna au existat oameni care n-au avut unde munci, dar n-au murit de foame. De-aia există Sindicatul.

David Wilson o scutură de umeri, de parcă ar fi vrut s-o trântească de zid.

— Nu o să mai redeschidă niciodată nimic, nu înțelegi, femeie? Nu numai că închid patru, pricepi? – patru hale, dar au stabilit să le şi dezasambleze şi să-i înlocuiască pe tehnicienii de la celelalte şapte cu andreizi de ultimă generație, aduşi din Depozitul Central. Şi ăsta nu e decât începutul. Baba aia afurisită de Fanny Logan, care n-a mai simțit de un veac miros de bărbat asudat în preajma ei, a propus Legea Dezasamblării.

— Nimeni nu a înfrânt vreodată complet Sindicatul, vorbi Bron din pragul celeilalte uşi, intrând cu tigaia

uriașă cu carne prăjită. Collin rânji și înghiți în sec – grăsimea arsă mirosea ademenitor. De asta a plecat Owen, Girard Solem, John Sarpard, William Willis și ceilalți în Vest. Poate că au reușit, în sfârșit să pună bazele unei noi înțelegeri cu Sindicatul lor.

— Să dea Cel-de-Sus, clătină din cap David Wilson. Dar, Bronwen, e musai să ținem cont că Owen n-a mai dat niciun semn de viață de aproape șase luni. Nu vreau să cobesc, dar se prea poate să nu fi făcut nimic. Suntem singuri și, de data asta, fără nicio putere. Ca să putem înfrunta Administrația este necesar ca ei să aibă neapărată nevoie măcar de o parte din noi. Câmpiile Acoperite produceau și pentru Vest și pentru celelalte Colonii.

— Și, acum, tată?

— Acum, fiule, se pare că or să producă cu mult mai puțin. Adică aproximativ la 30% din capacitatea de până în urmă cu o săptămână. În condițiile automatizării complete a sistemului, adică exact lucrul împotriva căruia ne luptăm de la Zilele Frământării încoace, nu mai au nevoie decât de andreizi.

— Și noi, noi cei din Groapă?

— Habar n-am, se strâmbă bărbatul. Mă aștept la tot ce poate fi mai rău, adăugă mohorât și se lăsă să cadă din nou pe scaun. Oricum, ne-au făgăduit salariul minim pentru următoarele două săptămâni. E, totuși, un fel de pai de care ne putem agăța, ca înecații.

— Atunci, hai să ne înecăm cu toții! Putem să refuzăm oferta și să ne baricadăm imediat în hale, așa cum am mai făcut și altădată, reveni Bron, cu ochii strălucind. Și să luptăm cu arma în mână.

Era atât de frumoasă, îmbrăcată în rochia de selenă gălbuie, cu șorțul alb, brodat, în jurul mijlocului și cu mânecile suflecate, încât Collin rămase cu gura căscată. Nici acum nu reușea să înțeleagă cum de putuse Owen să plece de lângă o așa femeie superbă, ca să bântuie prin locuri necunoscute, încercând să obțină o dreptate iluzorie. Înghiți restul de supă, aproape fără să-i simtă gustul. David Wilson se uită lung la el, ca și cum de-abia atunci ar fi observat că există și el în încăpere.

— Dacă ai terminat de mâncat, Collin, te poți duce în camera ta. Aici se poartă discuții de oameni mari.

— Am observat, răspunse cu țâfnă băiatul și se ridică de la masă. Ca și cum eu n-aș putea să muncesc în hală. Trebuie să-mi pierd vremea la Consistoriu și la Likeyon.

— Cred că te-ai săturat, nu, Collin? întrebă mama, cu o căutătură severă. Sper că nu ai niciun cuvânt rău despre părintele Webley. La ultima slujbă, mi-a spus că te-ai înhăitat cu Batt Corner și că nu ai mai trecut pe la Consistoriu pentru cursurile de Dogmatică.

— M-am săturat, mulțumesc, își plecă ochii băiatul și se ridică în picioare. Noapte bună.

Elinor Wilson își puse mâinile în poală și zâmbi subțire. Bronwen se apropie de el și-l mângâie pe umăr.

— Sunt sigură că părintele o să aibă data viitoare numai vorbe de laudă despre tine, nu, Collin? Noapte bună.

Băiatul deschise ușa și când să iasă aproape că dădu nas în nas cu bătrânul Cole, care-și căra geanta plină cu scrisori în mâna dreaptă. Se feri într-o parte, făcându-i loc să treacă.

— Bine-ai venit, domnu' Hugh, îi ură, cu voce scăzută.

Ochii bătrânului sclipiră în penumbră.

— De, știu și eu cât de bine... Aduc o scrisoare din Vest și s-ar putea să fie o veste bună. Dar s-ar putea să fie și rea. Oricum, purtătorul ei n-are nicio vină.

— O scrisoare de la Owen! se bucură Elinor și alergă spre ușă. Dar intră, odată, domnule Cole, ce naiba, vrei să iasă toată căldura? Te așteaptă un ceai cald și o felie de pâine de orz, cu șuncă și margarină. Hai, întoarce-te și tu, Collin, cred că arzi de nerăbdare să afli veşti despre fratele tău mai mare.

Magna Charta Selenae Territorium

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 1.12
Colonia PamirSat

*Denumirile actuale de **oceanus**, **mare**, **sinus**, **lacus**, **palus**, păstrate în sistemul cartografic selenar general, accesibil de la orice terminal public de referință, nu au nicio acoperire semantică locală, ceea ce înseamnă că au fost preluate integral din regiuni cosmice unde această acoperire exista.*

*Să luăm, spre exemplificare, cuvintele **oceanus** și **palus**.*

Primul, ocean, conform paleodefiniției rămase în Dicționarul Uzual anglo-olandez, reprezintă „o porțiune întinsă, continuă de apă sărată, care acoperă 71% din suprafața globului, fiind caracterizată de maree puternice și de curenți de suprafață

și abisali, cu întinderi de mii de kilometri." Se știe că apa (H_2O, conform unei formule chimice simplificate) este, în cea mai mare parte, un produs de sinteză. La mijlocul Perioadei Tehnologice, când Colonia Messier a fost capabilă să repună în funcțiune cârligul spațial, lansând de pe Thorr primele ***galioane****, puse în mișcare de la sol cu ajutorul unui laser de mare putere, au fost capturați meteoriți de gheață, în Centura Joviană, și aduși la sol în containere. Doi dintre ei s-au dovedit a fi alcătuiți, în majoritate absolută, din apă sărată, ceea ce a permis realizarea singurei mări selenare, în Messier (de fapt, un lac mai mare). Cu toate acestea, pe Selena nu au existat niciodată oceane cu apă sărată, în adevăratul sens al cuvântului. Oceanul Furtunilor, cel mai mare cunoscut până în prezent (aproximativ 5 milioane kilometri pătrați) este un bazin uriaș, cu fundul plat, în care singurul lichid a fost lava scursă aici din gura unor vulcani, care și-au modificat forma sub impactul meteoriților, de-a lungul miliardelor de ani.*

Cel de-al doilea termen, palus, având semnificația de mlaștină, reprezintă, conform aceluiași Dicționar Uzual, „o întindere de apă dulce sau sărată, puțin adâncă, caracterizată printr-o floră reprezentată de ierburi. Cele mai frecvente plante sunt ierburile, rogozul, trestiile și papura. Mlaștinile sărate se formează în ținuturi situate între fluxuri, prin inundarea și drenarea cu apă de mare. În zonele permanent inundate nu cresc ierburi". În cele 12 Colonii, nu există nici măcar un singur loc care să semene cu o mlaștină, asemenea celei din definiție. În primul rând, materiile prime necesare realizării ei (apa și sarea) sunt extrem de scumpe și de rare, iar în al doilea rând, o mlaștină nu are niciun fel de utilitate economică, reprezentând numai un spațiu risipit inutil, în habitatul Coloniei.

Anul reconfirmării acestor denumiri, precum şi a desființării altora (precum munți conici, valuri, raze) este considerat 87 E.C. (Era Cosmică), când Consiliul Administratorilor celor 12 Colonii a hotărât instituirea unui document istorico-geografico-socio-politic unic, în care datele fundamentale privitoare la Colonii şi la mediul înconjurător să fie aceleaşi pentru toți. El a fost intitulat „Magna Charta Selenae Territorium", iar informațiile cuprinse în cele peste 12.000 de pagini digitale sunt considerate imuabile pentru națiunea selenară.

Capitolul III

Owen nu scria decât 12 cuvinte în scrisoare: „Mă întorc acasă cu acceleratorul. Adunați oamenii pentru joi, la prânz. Ow". Dar au fost suficiente s-o facă pe Elinor să izbucnească în lacrimi, iar pe David să-şi trântească amândoi pumnii în tăblia mesei, exclamând un „Măi, să fie!", atât de puternic, încât Collin a fost sigur că îl auziseră şi trecătorii întârziați ce se grăbeau spre casă, bocănind din mocasini pe trotuarele de lemn. Numai Bronwen nu spunea nimic, ci strângea în tăcere spătarul unui scaun între degete, până ce i s-au albit încheieturile mâinilor.

— Cred că am fost foarte nepoliticoşi cu dumneata, Hugh Cole, îşi veni în fire femeia, în timp ce-şi ştergea lacrimile cu marginea şorțului. Vii după un drum lung, de la Poştă, prin frig şi prin întuneric, şi noi ne frângem mâinile de bucurie, fără să te fi întrebat, mai întâi, dacă nu vrei să guşti din ceaiul acesta fierbinte, cu rom, ca să-ți încălzeşti trupul şi sufletul.

Bătrânul Cole râse şi-şi scutură pletele sure, acoperite de căciula mițoasă. Ochii negri îi ardeau sub marginea căciulii, asemenea tăciunilor din vatră. Stătea încă în apropierea pragului, parcă neîndrăznind să pătrundă de-a binelea în sala de mese.

— Ehei, doamnă Wilson, scumpo, nu am prea mult timp pentru așa ceva. Tolba mea geme de scrisori și cred că și oamenii sunt curioși să afle ce v-a scris Owen acolo.

— Ba n-ai să ieși din casa mea decât după ce te-ai încălzit bine, ai înțeles, domnule Hugh? Sau bei cu noi un ceai aromat de mentă, sau închid ușa de la intrare cu cheia. Doar nu o să zică lumea că intri și ieși din casa asta ca dintr-o magazie părăsită. Ai de spus ceva la treaba asta, Hugh, bătrân rău ce ești?

— Te sfătuiesc să dai din cap, în semn că da, și să iei loc, aici, lângă mine. Nu e bine s-o contrazici pe Ellie, mai ales când se află în starea asta. David râse într-un dinte, continuând să învârtă între degete hârtia gălbuie, cu scrisul alungit și înclinat al lui Owen. Și, apoi, un ceai cu rom nu face rău nimănui. Și cred că mi-ai face și mie un bine, după ce mi-ai adus scrisoarea asta. Nu mi-ar strica un sfat, mai ales din partea unui om care vede atât de multe în fiecare zi.

— La așa amenințări nu cred că mă pot împotrivi. Hugh Cole străbătu camera din doi pași și se așeză greoi pe o banchetă îngustă, punând geanta la picioare. Bine, doamnă Wilson, o cană de ceai nu o să facă gaură-n bugetul casei voastre, iar cei ce trebuie să primească mesaje de la cei dragi nu or să moară de nerăbdare, până ce ajung eu la ei.

Băură ceai, ciuguliră câțiva biscuiți de casă, din făină galbenă, rotunzi și uscați, discutară cu gravitate pe marginea ultimelor dispoziții ale celor din Conducere și priviră îndelung la flăcările care trosneau în vatra ascunsă pe jumătate în perete. Femeile rămaseseră în picioare, la

capătul mesei şi ascultau fără să încerce să intre în vorbă. David Wilson era de părere că nu era posibilă o grevă acum, orice ar fi scris cele două ziare, pe care Hugh Cole le aducea abonaților din Groapă în fiecare seară. O grevă ar fi însemnat semnalul aşteptat de Conducere pentru a apela la Trupele Speciale şi a sigila Scările, ca să izoleze Groapa.

— Înțelegi, Hugh, ce înseamnă o izolare completă a comunității din gaura asta nenorocită? Ce înseamnă să nu ai alimente în casă şi nici posibilitatea să ieşi, ca să le cauți în altă parte? Ce înseamnă să auzi zi şi noapte chiorăiturile aspre ale stomacului şi țipătul copiilor, care habar nu au ce e aia grevă? Sindicatul nu va fi niciodată de acord cu ea. Toți speram că Owen va face ceva în Vest.

— Poate că a şi făcut, domnule David, răspunse poştaşul, morfolind o bucată de biscuit între gingii. Poate că vine cu veşti pozitive.

— Poate, admise bărbatul şi aşează cana pe masă. Dar mai probabil este că nu a reuşit nimic, devreme ce nu a dat niciun semn de viață. Din câte-mi cunosc eu fiul, n-aş zice că se întoarce cu veşti prea vesele. Collin, băiatule, de ce stai lângă uşă, crezi că o să te pună maică-ta să speli vasele, dacă vede că nu ai ajuns în pat? Ia fă-te-ncoace, să schimbăm două vorbe.

Collin îşi linse buzele şi încercă să ghicească surpriza care se ascundea sub tonul glumeț al bărbatului. Cole râdea, punându-şi în lumină dinții cariați, şi clătina din barba sură. Bron dădu uşor din bărbia delicată şi păru să-i facă semn de încurajare cu ochiul. Sau poate că i se

păruse. Se apropie şovăind şi se aşeză pe colțul băncii, la câțiva paşi de geanta misterioasă, care mirosea a piele udă şi a tutun.

— Da, tată.

— Collin, e vorba de Owen. Chiar şi tu trebuie că ştii de ce a plecat în Vest, deşi noi ne-am străduit să ținem totul cât mai secret, ca să nu-i alertăm pe spionii pe care Administrația îi are răspândiți printre noi.

— Da, tată. Băiatul îşi simțea gura uscată. Ce trebuie să fac?

— Owen ne cere să adunăm oamenii joi, către prânz. Dar nu ne spune când are de gând să sosească. S-a gândit, pesemne, că scrisoarea s-ar putea să cadă în mâinile cui nu trebuie şi nu a vrut să afle şi alții ce are de gând. Dar eu ştiu că în noaptea asta va sosi la terminalul de est şi va încerca să ajungă acasă, păcălind gărzile de la Scări.

David Wilson începu să bată darabana cu degetele mâinii drepte în lemnul lucios al mesei şi-şi privi lung soția.

— Tu cum ai face, doamnă Wilson?

— Cum aş face dacă...? îşi țuguie femeia buzele.

— Dacă ai fi în locul băiatului ăla.

— În primul rând, David, tată vitreg ce eşti, Owen e băiatul nostru, nu *băiatul ăla*, aşa că vezi cum vorbeşti despre familie, că nu ştiu dacă mai pupi ceva de mâncare, o săptămână de aici înainte. Cu atât mai mult, cu cât se pare că se anunță o grevă. În al doilea rând, ştii la fel de bine, ca şi mine, că există mai multe posibilități de a ajunge în Groapă, decât de a urca şi coborî toată ziua-bună ziua Scările alea afurisite.

— Asta voiam să aud, râse David şi-şi petrecu degetele peste mustățile aspre. Iar copilul ăsta blond le cunoaşte şi el, nu? Nu, Collin?

Băiatul înghiți în sec şi îşi frecă fundul de bancă. Erau lucruri despre care băieții nu vorbeau niciodată cu părinții lor, altfel erau dați afară din *bandă*.

— Haide, Collin, toți ştim că Groapa are tunelele ei ascunse, pe unde te poți strecura nevăzut de cineva, interveni mama, ţuguind buzele. Ştim că Subteranul nu e o poveste. Şi mai ştim şi de *bandă*. Pentru că, la urma-urmei, cu toții am fost cândva copii şi am făcut parte din ea. Doar că nu ne mai amintim detaliile. Nimeni nu o să zică nimic, e un caz ieşit din comun, sunt sigur că ceilalți or să te înțeleagă. Iar dacă nu, o să-l rog pe părintele Webley să intervină pentru tine. Pe părinte îl ascultă toată lumea, nu? Pe unde s-ar putea întoarce Owen?

Collin îşi frânse mâinile, dar nu spuse nimic. Blestemul depus în fața Frăției conducătoare îl afurisea în veci, dacă ar fi spus secretul cuiva. Fie şi într-un caz ieşit din comun, ca acesta. Niciun adult nu trebuia să cunoască ieşirile secrete şi, pentru asta, existau *pastilele oranj*, care te făceau să uiți atunci când treceai pragul maturității. Dar, mai ales, existau *pietrele oranj*, ochii cu priviri de flacără care te-ar fi descoperit oriunde te-ai fi ascuns, dacă trădai secretele. Ochii, deasupra cărora stătea scris, într-o limbă străveche şi uitată, dictonul care-i unea – „Copiii vor salva Colonia". Deşi nimeni nu ştia care era sensul acelor cuvinte.

— Afurisitule, e vorba de viața fratelui tău, nu pricepi?! se înfurie David şi izbi cu palma în masă. Ochii îi aruncau luminițe întunecate, de rău augur. E vorba de viața noas-

tră a tuturor. Vrei să moară, poate, oameni pe care îi cunoşti, numai ca să ţineţi încuiat un secret pentru banda aia aiurită a voastră?

— Şi tu ai făcut parte din banda noastră aiurită, tată, şopti, ferindu-şi privirile. Pe atunci nu gândeai aşa.

— Pe atunci nu erau concedieri masive şi ameninţări cu moartea, răspunse bărbatul, cu voce răguşită. E posibil ca Owen să aducă un răspuns care să ne rezolve problemele. Şi e, la fel de posibil, să fie aşteptat la terminal de gărzi şi să nu-l mai vedem niciodată.

Collin înghiţi în sec şi se trase înapoi, fără să deschidă gura. Elinor îşi şterse mâinile de şorţul alb şi îşi privi lung soţul în ochi. Hugh Cole puse cana de ceai pe masă şi-şi lăsă mâinile pe genunchi. Becul din tavan clipi nesigur, apoi îşi recăpătă strălucirea de dinainte. Bronwen se apropie de bancă şi mângâie cu un deget obrazul băiatului.

— Collin, nimeni nu vrea să-ţi smulgă secretul, da? Nimeni n-o să verifice în noaptea asta dacă te-ai dezvelit sau ai lăsat geamul deschis. Ştiu că tu te vei duce, fără să spui nimănui, pe căile cunoscute doar de voi, şi-l vei aştepta pe Owen la terminal, să-l aduci acasă. Nu spune nimic, îl opri când băiatul vru vorbească. Poţi să-l legi la ochi, dacă asta e singura soluţie. Ştiu că Owen va înţelege şi te va lăsa. La urma-urmei, nici nu e nevoie să mergi de unul singur. *Banda* trebuie să afle de acţiunea asta şi o să te sprijine.

Băiatul respiră greu. Degetul parcă îi lăsa o dâră încinsă pe pielea obrazului. Înclină încet din cap, se ridică fără zgomot şi se îndreptă spre uşă.

— Noapte bună, tuturor, zise încet, dar distinct. Deschise uşa şi se strecură ca o felină în întunericul nopţii.

Capitolul IV

Prima oară când Collin călcase perimetrul Terminalului fusese împreună cu Evans şi Gareth, în urmă cu aproape şase ani. Îl aşteptaseră pe David Wilson, sosit împreună cu Marius Holler, John Quince şi Swan Deboreaux de la primul şi singurul Congres al Sindicatelor Reunite din Est şi Vest.

Îşi aducea încă bine aminte de figura obosită, dar strălucitoare, a tatălui său, care îl luase în braţe şi îl sărutase zgomotos pe amândoi obrajii, după care îi strânsese în braţe, bărbăteşte, pe cei doi fraţi ai săi, sub privirile indiferente ale gărzilor. Deşi nu i se povestise niciodată ce se petrecuse la Congres, pricepuse din felul în care vuise Groapa timp de trei zile şi trei nopţi că fusese vorba de un succes. Şi, într-adevăr, o vreme nimeni nu mai fusese dat afară, iar producţia de legume din sere şi cea de plante hidroponice crescuseră simţitor.

Muncitorii se adunaseră de trei ori în faţa casei lui Claude Burnard, turnătorul oficial al Conducerii, şi-i cântaseră sub ferestre tot felul de cântece deşucheate, după care îi mânjiseră gardul cu vopsea roşie şi îi smulseseră poarta din ţâţâni, ca să-l facă să iasă din podul unde se ascunsese. În Groapă, Burnard era una dintre

cele mai urâte persoane și, dacă nu pățise încă niciun pocinog însemnat până atunci, asta se datora doamnei Fanny Logan, cea care, în urmă cu mulți ani, îi salvase viața părintelui Webley, asigurându-și astfel recunoștința familiilor mai importante de aici. Fanny le explicase liderilor de sindicat că sistemul impunea existența informatorilor și că, pentru ei, era mai bine ca aceștia să fie cunoscuți și lăsați în pace.

Băiatul își îmbrăcă mantia neagră și își legă centura. Se uită în ciobul de oglindă, de lângă fereastră și-și trase pălăria mai spre frunte. Era din fetru moale și plăcut la atingere. Puțin cam mare pentru capul său, deoarece îi aparținuse lui Owen, dar acesta i-o dăruise lui, în clipa în care plecase spre Vest, spunându-i că pe acolo se purtau șepci albastre de pilot și căști de explorare a Exteriorului. Bronwen îi cususe puțină vată sub pânza cenușie a căptușelii și o făcuse să i se potrivească perfect.

Era una din nopțile acelea speciale, în care nu putea să ia legătura cu *banda*. Nimeni nu știa cine organizase ritualul acesta straniu, care, uneori, le dădea tuturor multă bătaie de cap, dar nimeni nu i se putea împotrivi. Și, apoi, nici nu știa dacă ceilalți i-ar fi aprobat neobișnuita cerere, iar Owen trebuia să ajungă acasă cu orice preț. Fie chiar și numai privirea rugătoare a lui Bron și era de ajuns pentru el, ca să-și dea seama că Owen **trebuia adus acasă neapărat!**

Încălecă pervazul ferestrei, se sprijini în mâini și își petrecu trupul în golul de dincolo de perete. Reuși să găsească creanga uscată a copacului cu vârful picioarelor,

se împinse puternic în ea, își făcu vânt și se agăță de cea de deasupra cu amândouă mâinile. Afară, era beznă și numai sclipirile galbene, îndepărtate, ale celor Trei Turnuri erau singurele puncte de reper. Casele din apropiere își stinseseră luminile, ca să facă economie, și locuitorii lor fie se culcaseră, fie discutau strânși în jurul vreunei lumânări groase din parafină, fixată pe masa din bucătărie.

Collin reuși să descopere, în cele din urmă, drumul spre poartă, împinse cu grijă în ea, ca să împiedice scârțâitul, ieși în drum și se opri nesigur, după câțiva pași. Căsuța părăginită a lui Batt se găsea dincolo de colină, pe partea dinspre nord a Gropii, chiar în spatele băcăniei lui David Daiches. Pe timp de zi, nu i-ar fi luat mai mult de un sfert de oră, dar noaptea, fără nicio lumină și străduindu-se să nu facă niciun zgomot...

Își mușcă buzele: oare Batt ar fi fost dispus să riște să-l ajute? Dacă nu, habar n-avea ce ar fi trebuit să facă. Pentru că singura intrare în Tunelurile de sub Scară era încuiată cu un grilaj metalic, iar cheia de la lacătul uriaș stătea numai la el.

Porni spre capătul potecii, unde bariera galbenă bloca accesul autovehiculelor pe timp de noapte spre Șoseaua Neagră. O ocoli prin dreapta și începu să coboare treptele de pământ, care duceau spre biserică. Pe aici, coborâse Bron și Ceinwen de dimineață, cu mâncarea în sufertașele de metal, pentru David, Gareth și Evans. În fiecare zi, mergeau aproape două ore dus-întors, străduindu-se să ajungă acasă înainte de ora 14:30, când sirenele de la Tur-

nuri anunțau sfârșitul turei pe Câmpiile Acoperite, pentru a o putea ajuta pe Elinor să termine pregătirile pentru masa de seară.

Treptele se terminară brusc, şi Collin se angajă pe poteca din dreapta clădirii întunecate a Bisericii. Aerul era rece şi umed, semn că Lacul Auriu era foarte aproape. Se ținu departe de malurile mlăştinoase şi se opri de mai multe ori pe drum, străduindu-se să zărească vreo luminiță răzbătând prin ferestrele grupului de case, pe care le bănuia undeva, în față şi uşor spre stânga. Era greu să te orientezi pe întunericul ca de smoală în Groapă, chiar dacă erai născut şi crescut printre dealurile ei. Chiar dacă, pe timp de zi, îi cunoşteai perfect toate ascunzişurile, toate capcanele şi locurile blestemate, unde nu cutezau să se aventureze nici măcar blindatele gardienilor.

În fine, reuşi să ajungă şi să se strecoare pe sub gardul de sârmă, mai înainte să fie lătrat de câinele lățos. Îi aruncă, mai mult la întâmplare, osul pregătit din vreme, şi se cățără pe burlanul rece până la fereastra prietenului său, înjurând în şoaptă, ori de câte ori nu nimerea cu vârful încălțării rosturile dintre cărămizi.

Spre norocul său, Batt Corner era acasă şi nu apucase să se culce. Stătea cocoşat lângă uşa sobei şi fuma pe ascuns, suflând fumul prin gura acesteia. Săltă geamul şi îi făcu imediat loc să intre. Înainte de orice, îi oferi un fum din țigara pe jumătate consumată, dar Collin îl refuză. Ştia că Batt fumează numai ticăloşii, care îți săpau caverne în plămâni. Se aşeză pe marginea patului şi aşteptă până ce acesta strivi mucul de călcâi şi-l aruncă în cenuşa

din sobă, apoi îi spuse ce îl adusese în camera sa. Şi, spre surprinderea lui, Batt dădu din cap cu gravitate şi-l anunță că era de acord cu planul. Numai că n-ar fi trebuit să folosească tunelurile Scării, deoarece ieşirile acestora puteau să fie supravegheate de vreun sistem automat.

— Mergem prin cele de sub Biserică, pricepi, nenică? Sunt sigur că părintele Webley ar fi mulțumit să afle că hruba aia a servit şi ea la ceva valabil pentru oamenii vii din Groapă, nu numai pentru cei trecuți în lumea de Dincolo.

— Dar cheile? şovăi Collin, luat pe neaşteptate. În plus, eu nu cunosc tunelurile alea. Am auzit că ar fi în custodia lui Hardcliff.

— Hardcliff are numai zilele de post în grijă, nu tunelurile, râse încet Batt şi respirația îi mirosi puternic a tutun prost. Gurile alea sunt tot timpul timpul deschise. Singura problemă ar fi să putem ridica dala de piatră de deasupra.

— Dala de piatră?

— Îhî. Sunt sub un mormânt, ce credeai? De-aia nu ştiu prea mulți de ele. Las că nu-ți cade nicio hârcă în cap.

Plecară aproape imediat, după ce Batt îşi îmbrăcă mantia şi-şi puse pe cap o şapcă veche, cadrilată, cu o bentiță roşie. Stinseră lumânarea de pe policioară, încălecară pervazul şi coborâră în curte. Dulăul cu capul mare îi aştepta, dând din coadă. Batt îl mângâie pe bot şi îl trimise la cuşcă. Ieşiră în drum, folosind trecerea de sub gard.

— Sigur nu trebuie să anunțăm *banda?* întrebă cu voce slabă Collin la urechea celuilalt.

— Doar dacă vrei să-l laşi pe fratele tău la terminal, în mâna gărzilor. Mai stăm mult pe aici? M-am plictisit deja.

Luminile celor Trei Turnuri se oglindeau firav în apa Lacului Auriu, undeva în dreapta lor.

Capitolul V

Pe urmă, ceața ușoară de pe malul lacului a fost purtată de vânt, către răsărit, şi a dispărut în întuneric, lăsând silueta subțire a turnului bisericii să tremure în lumina slabă a stelelor. Chalk Farm stătea în genunchi la marginea drumului şi se bălăbănea înainte şi înapoi, gemând şi scuipând. Lângă geanta cu scule zăcea o sticlă răsturnată.

— Uite că-şi vine în fire, rosti Collin calm, dar nu prea sigur de sine. Se aplecă deasupra lui. Domnule Farm, mă auzi? Eşti chiar lângă apă şi poți să te îneci, dacă nu o apuci pe calea cea bună. Vrei să te sprijin, ca să te ridici?

— Wilson, eşti nebun? Crezi că eşti la slujba de duminică şi vrei să te pui bine cu Domnul?

— E un om în suferință, nu vezi? stărui băiatul şi încercă să-l ridice în picioare. Chalk Farm se opinti şi căzu în fund. Ar trebui să-l ducem mai departe de lac.

— Lasă-l dracului, odată! Cum crezi că o să ajungă la apă, dacă el nici nu se poate mişca din loc? Dacă vrei să ajungem la timp, să-l găsim pe Owen, e cazul să nu ne mai oprim până la Terminal.

Până la cimitir, nu se mai întâlniră cu nimeni. Când deschiseră poarta mare din metal, două bufnițe îşi luară

zborul tăcut şi se pierdură în spatele turnului clopotniței. Băieții se feriră, pătrunseră repede în interior şi o închiseră cu grijă. Batt o luă înainte şi îl conduse spre gardul de sârmă dinspre Râpele Galbene. Mormintele din acea parte erau acoperite cu dale pe jumătate îngropate în pământ. Tufele de liliac îşi aplecau ramurile golaşe deasupra lor, părând că încearcă să le ascundă vederii. Batt se opri la a cincea dală, dădu crengile într-o parte şi se aplecă spre cele două mânere de metal, abia vizibile în lumina plăpândă a lanternei.

— Ce naiba faci, te gândeşti la nemurirea sufletului? îl apostrofă pe cel din spatele său. Apleacă-te şi dă-mi o mână de ajutor.

Collin apucă de mâner şi aşteptă. Batt răsuflă adânc şi-i spuse să ridice când ajunge la trei. Smuciră amândoi odată, ridicară dala şi o târâră într-o parte. Apoi, fără să mai întârzie, se pregătiră să coboare în tunelul vertical. Batt o luă înainte, luminând întunericul de sub el. Când ajunse pe la capătul scării, îi făcu semn cu lanterna. Collin se lăsă cu picioarele înainte în gaură şi coborî treptele de metal, acoperite cu o vopsea uşor fosforescentă. Canalul venea din dreapta şi mergea către apus, într-un fel de buclă cu rază foarte mare. Collin simți mirosul de umezeală care-l ajungea din spate şi se strâmbă.

— E vreo baltă pe undeva?

— Nu în direcția pe unde o să mergem noi. O parte din canalul de colo e plin de apă. Lacul a reuşit să străpungă izolația din plafon şi se infiltrează permanent. Probabil că, în câțiva ani, se va face o gaură mare şi canalul va fi plin de apă. Mergem?

Porniră în pas vioi, străduindu-se să nu se îndepărteze prea mult unul de altul. Collin nu mai intrase niciodată în tunelurile bisericii şi se întrebă dacă nu cumva săvârşea o impietate. Ce-ar fi zis părintele Webley, dacă ar fi ştiut unde se găsea în acel moment? Părintele Webley era un bărbat prea pios şi prea înțelept pentru a se supăra pe el, cu atât mai mult cu cât avea acordul secret al părinților. Şi al lui Bronwen.

Batt se opri brusc, se aplecă şi sări, ca la orele de sport, cu picioarele înainte şi mâinile strânse pe lângă corp. Se auzi o bufnitură surdă şi lanterna se rostogoli de câteva ori spre dreapta.

— E o groapă nouă, strigă el, în timp ce-şi ridica lanterna. Cred că a fost un cutremur sau cam aşa ceva. Trebui să te apleci, pentru că tavanul s-a lăsat mult. O să-ți luminez podeaua unde trebuie să ajungi. Nu-ți lua avânt, sări numai cu mâinile pe lângă tine. Eşti gata?

— Da, răspunse, deşi era gata să spună nu.

Vedea numai marginea cealaltă a golului şi câteva bucăți ale pietrelor cenuşii ale bolții, asemenea dinților unui fierăstrău. Înghiți în sec, se aplecă, se balansă de două ori şi sări. Căzu chiar lângă Batt şi se ridică agățându-se de genunchiul drept al acestuia.

Porniră din nou. De data asta, mergeau unul lângă altul, mult mai încet, căutând alte eventuale rupturi ale podelei. Batt îi povesti despre nefericita căsătorie a surorii sale Rhys cu Huffa Pryce, băiatul cel şchiop al morarului. Rhys mânca bătaie de fiecare dată când Huffa se îmbăta. Iar Huffa se îmbăta aproape în fiecare seară, împreună cu cei doi frați şi cu tatăl lor.

— A fugit de două ori până acum, Collin, băiatule, dar tata a trimis-o înapoi, amenințând-o că, dacă o mai face o dată, o leagă de gard și o lasă acolo să fie de râsul tuturor celor din Groapă. Ți-o imaginezi pe Rhys cu ochii învinețiți și cu nasul aproape rupt? Am jurat că, dacă nemernicul ăla o mai atinge o dată, deschid **trapa fără fund** și-i fac vânt acolo, într-una din nopțile fără Tehrra.

Continuară să înainteze prin aerul cu miros de stătut și de mucezeală. Collin îi spuse, la rândul său, despre felul ciudat în care Ceinwen îl privea pe părintele Hugo Webley și despre cuvintele supărate pe care i le adresa mama sa în bucătărie, atunci când credea că sunt singure.

Fără niciun semn prevestitor, tunelul se termină într-un perete de stâncă, în care apa provenită din precipitații săpase figuri fantasmagorice. O scară urca printr-un tub îngust, din material plastic, și se pierdea în tavan. Lanterna lui Batt nu reuși să străpungă întunericul ca o melasă din interior.

— Suntem chiar sub WC-ul Terminalului. În dreapta, se află cabina gardienilor, iar în față, tubul pneumatic. Pista de așteptare nu are niciun loc unde să te poți ascunde. Urcăm sau mai așteptăm aici?

— Dacă au venit deja?

Batt ridică din umeri.

— De câte ori ai fost la Terminal până acum? Când cabina ajunge la câțiva kilometri de Terminal, împinge pe tub un val puternic de aer comprimat, care face să vibreze întreaga stație. Din clipa aceea, mai ai aproape trei minute la dispoziție.

— Să aşteptăm, atunci.

Se aşezară în fund, chiar sub tubul de ieşire.

— Treaba e simplă. Tu urci, laşi capacul ridicat şi aştepți în uşa WC-ului. Când îl vezi pe fratele tău, îl fluieri şi-i faci semn să vină la tine. Ai grijă, să nu vorbeşti deloc, ca să nu-i alertezi pe gardieni. Cu puțin noroc, vor crede că Owen merge la toaletă. Cobori primul şi îi spui să aşeze capacul la loc. Ai emoții?

— Tu n-ai avea? Ridică din umeri. Batt, dacă nemernicii ăştia reuşesc să închidă Câmpiile Acoperite, ce o să se întâmple cu noi? Bron spune că o să murim de foame şi că o să trebuiască să plecăm din Groapă şi chiar din Colonie, dacă în Vest situația o să fie asemănătoare. Mama nu crede că directorii din Turnuri or să lase ca afacerea să se stingă cu totul, că e numai o diversiune, menită să îi facă pe oameni să accepte plăți mai mici.

— Dar domnul Wilson?

— Tata? Hmm, tata nu zice nimic. Aşteaptă să se întoarcă Owen, deşi nu spune asta niciodată. Ba chiar pare că a uitat de el. Dar Bron îmi povesteşte că îl surprinde spunându-i mamei, în şoaptă, că speră tare mult ca Owen să-i facă o bucurie. Cred că el şi ceilalți ortaci din sindicat sunt destul de speriați. Ba, mai mult, Gareth ne-a zis odată, în bucătărie, că a auzit pe când bea o bere la „Piticul de lut" că cei din Conducere ar plănui închiderea etanşă a Gropii şi extragerea aerului din zonă.

— Asta e o prostie. Nimeni nu poate să închidă etanş vreo zonă din Colonie. Pentru că nimic nu mai este ca la început, Collin. Oamenii au trăit şi au murit aici de nu se

mai ştie câte generații. Şi au modificat mediul inițial prin acțiunile lor. Aerul o să ne rămână, dar el nu ține de foame. Şi bătrânul meu e destul de disperat şi zace mai toată ziua la „Laleaua frântă", deşi nu mai primeşte nimic pe veresie. Oamenii au cam ajuns la capătul răbdării şi tare îmi e teamă să nu facă prostii, înainte de a se şti ceva cu precizie.

Batt tăcu, duse degetul la buze şi se aplecă în față.

— Auzi ceva? Cred că soseşte specialul, e timpul să urci. Ai grijă să nu fii văzut, în regulă?

Sistemul Cronologic Selenar

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 1.43
Colonia PamirSat

Există un „Tratat despre începuturile Colonizării Selenei" şi un autor, Gabriel Garçia Melanos de Puivres, a cărui existență încă este contestată (o minoritate de istorici presupune că, sub acest nume de împrumut, în perioada primelor decade ale Colonizării, una sau mai multe persoane, interesate să rămână anonime, au adunat majoritatea textelor care circula sub formă orală sau scrisă, le-au ordonat după criteriul cronologic şi le-au distribuit sub formă de arhivă poştală în toate computerele cuplate în cea dintâi rețea intranet). Este singura lucrare istorică şi singurul autor care nu au stat niciodată sub lupa criticii

de specialitate, astfel încât sentințele cuprinse în ea pot fi considerate, la fel de bine, adevăruri majore sau fantezii absolute. Regula impune însă ca, în niciunul din sistemele de învățământ ale celor 12 Colonii, aceasta să nu fie citată în sprijinirea sau infirmarea unei idei istorice sau a alteia.

„Tratatul..." este, mai degrabă, un index cronologic, folosind un sistem de datare, care nu pare să aibă nicio legătură cu erupția periodică a Fluxului Solar, pe baza regularității căruia a fost implementat sistemul **decadelor** selenare.

Prima informație cronologică, capabilă să ofere şi date extra-corpus, este 04.10.19.57/Sputnik-1 (date extracorpus neidentificabile: 83,6 kg; orbita 228/947 km; sferic 58 cm; 2 ant. de 2,4 m şi 2 ant. de 2,9 m; 2 radioemiț. pe 20,005 şi 40,002 MHz/1w). **Ultima informație cronologică** a Tratatului: 09.09.19.75/COS-B (date extracorpus neidentificabile: 73 kg; orbita 343/101.568 km; stabilizat prin rotație; cameră cu scântei de detecție prin fir, calorimetru, telescop cu declanşare – câmp maxim 56 gr).

Prima informație cronoselenară: 21.12.19.68/Apollo-8 (date extracorpus neidentificabile: rachetă Saturn-V; F. Borman, J.A. Lovel, W.A. Anders; lansare Cape Kennedy; 22.12, orb. selenară; 10 orbitări selenare; foto Marea Liniştii; 27.12 ameriz. Oc. Pacific.

Ultima informație cronoselenară: 06.12.19.72/Apollo-17 (date extracorpus neidentificabile: rachetă Saturn-V; E.A. Cernan, R.E. Evans, H.H. Schmitt; lansare platf. 39, Cape

Kennedy; aseleniy. M. Taurus; 3 exc. cu electroaut. Rover; recolt. 80 kg roci; 19.12. ameriz. Oc. Pacific.

Între miile de therabytes de informații cuprinse în „Tratat...", prima cu date extracorpus identificabile se referă la coborârea în craterul Porto-Rico, din regiunea Descartes, a modului „Casper VI" la data de 12.12.20.28 (prin conversie, aceasta devine 01.01.00.01 An Selenar). Acesta transporta 16 oameni, echipament de supraviețuire pentru 3 zile selenare şi, respectiv, echipament pentru prelucrarea materiei prime din zonă, în vederea construirii primului Adăpost de tip Antares. Acesta va fi terminat după două **decade**, devenind cea dintâi aşezare stabilă selenară, din preistoria colonizării acestui glob cosmic.

Capitolul VI

Owen era în toane rele şi asta se văzu chiar din clipa în care păşi pe scările înguste ale specialului. Nemulţumirea i se oglindea în ochii cenuşii şi i se întipărise pe frunte sub forma unei cute oblice, care ieşea de sub calota pălăriei şi părea o prelungire a nasului. Ceea ce-l zăpăci însă cu totul pe Collin erau cele trei persoane care coborâră în spatele său şi care îl urmară îndeaproape de-a lungul peronului. Nu se aşteptase ca fratele său să se întoarcă însoţit şi, de aceea, şovăi suficient de mult încât să-i permită acestuia să se apropie de punctul de control. Înghiţi în sec: dacă i-ar fi făcut semn sau ar fi fluierat, aşa cum fluierau atunci când erau mai mici şi se chemau în ajutor unul pe altul, mai mult ca sigur că aparatele de supraveghere l-ar fi surprins şi ar fi dat alarma.

Se retrase în spatele uşii metalice şi o închise cât de uşor se simţi în stare. Deschise robinetul de deasupra chiuvetei din porţelan şi se stropi cu apă pe faţă. Riscase degeaba. Mai mult, îl obligase şi pe Batt să-l însoţească şi ceruse fără niciun folos o prerogativă din partea *bandei*. Apăsă pe tija subţire şi jetul de apă dispăru. Se grăbi spre deschizătura pătrată din podea şi se lăsă să alunece în interior. Capacul se potrivi exact în canturi, chiar deasupra

capului și întunericul îl supse în măruntaiele sale reci. Chiar sub el se vedea cu claritate ochiul albastru al lanternei lui Matt.

— S-a întâmplat ceva, ghici acesta, făcându-i loc să sară.

— La naiba, da, gâfâi Collin, rezemându-se de zid. A venit însoțit. Și încă de trei inși! Doi bărbați și o femeie... Chiar că nu m-am așteptat la una ca asta și nu înțeleg de ce nu ne-a scris în epistolă.

Batt Corner lăsă lanterna pe podea și se rezemă cu spatele de zid. Avea fața ca de cadavru, în lumina spectrală.

— Poate că nu a vrut ca și altcineva să afle despre intenția lui, înainte de a sosi. Toată lumea suspectează Compania că deschide corespondența, ai uitat? Sau poate că sunt cunoștințe făcute în *special*.

— Și au coborât toți patru la Terminalul nostru. Doi bărbați și o femeie... Nu ține, Batt, e vorba de altceva și nu știu ce naiba să facem acum.

— Las' că știu eu. O întindem înapoi, să-l anunțăm pe bătrânu' tău că s-ar putea să se lase cu necazuri, mai înainte să o facă, în mod oficial, Hugh Cole, printr-o înștiințare de chemare la cele Trei Turnuri. Dacă nu facem nicio oprire, putem să ajungem înaintea oricui ar porni spre Groapă din direcția lor.

Ca la o cursă de câini, așa alergară prin subteran, iar Collin fu gata-gata, în două rânduri, să-și julească gleznele, în crăpăturile din dalele podelei. Când ieșiră în aerul rece din cimitir, constatară că luminile îndepărtate ale Turnurilor se stinseseră. Bezna era aproape la fel de groasă, ca și cea din tuneluri. Porniră în galop, ghidându-se după

irizația luminiscentă pe care secera albastră a Tehrrei o arunca deasupra lacului.

Chalk Farm căzuse în șanț și sforăia gros, cu una din mâini spânzurând într-o parte, peste un trunchi de copac prăbușit. Îl ocoliră și continuară să alerge, deși Collin simțea că plămânii îi ardeau cu flacără mocnită. Când poteca intră în drumul principal, lângă punctul de control al traficului de aer, fură gata-gata să se izbească de o căruță ascunsă pe jumătate de fânul înalt până aproape de brâu. Batt se opri brusc, dar Collin se izbi cu genunchiul drept de una din roți și înjură înfundat, lăsându-se în fund și pipăindu-și locul lovit. Batt se aplecă deasupra lui.

— E căruța lui Morton, șopti el. Dar nu văd pe nimeni în jur.

— Mi-am nenorocit genunchiul, se plânse Collin. S-a terminat cu meciul de **ball** împotriva celor din Lillit. Domnul Mond o să turbeze, când o să afle.

— Lasă-l pe Mond să turbeze ori de câte ori are chef, bombăni Bart. Nu pricepi? Am găsit căruța lui Morton, iar Morton nu e nicăieri. Mi se pare ciudat să-ți părăsești căruța la miezul nopții, așa nitam-nisam.

— Nu cred că avem timp să facem pe detectivii, oftă Collin și se ridică. Întinse de câteva ori piciorul și clătină nemulțumit din cap. E cazul s-o luăm din loc, dacă mai vrem să ajungem acasă în noaptea asta. Vii?

Batt Corner clătină din cap. Dădu ocol căruței și se apropie de calul care stătuse nemișcat până atunci. Animalul fornăi ușor și își întinse capul spre el, amușinând prin aer. Deși îi percepea doar ca pe niște umbre, lui Collin

i se păru că ochii acestuiau sticliseră verzui, ca aceia ai unei pisici.

— Nu l-a legat de picior, semn că n-a plecat pentru mult timp. O fi prin apropiere.

— O fi, ridică din umeri celălalt. O fi mers așa, ca omul, și el... Mergem?

— Te duci singur, hotărî Batt, cu voce scăzută, uitându-se în căruță. Rămân să-l aștept aici pe domnul Morton. Dacă se întoarce, e în regulă și mă duc să mă culc, până nu intră tata la mine, să mă scoale, ca să dau la păsări. Dacă nu vine, e cazul să anunț *banda*.

— Și dacă exagerezi? Dacă și-a amintit că a uitat să ia ceva și s-o fi întors pe jos, ca să nu mai bată calul sau...

— Casa lui Morton e dincolo de a voastră, lângă Văioaga lui Arn. Sau pe jos, sau cu căruța, face peste trei ore până acolo, pe întunericul ăsta.

— Știu unde e casa domnului Morton.

În sinea sa, Collin era speriat. Primise o misiune de încredere de la tatăl său, omul pe care-l respecta mai presus de orice pe lumea asta, o misiune de taină, cumva de viață și de moarte, așa o simțise când părăsise pe furiș casa, și nu reușise să facă nimic. În plus, dacă-l arestau pe Owen, puteau să-l ridice și pe David Wilson, chiar și numai pentru faptul că era tatăl celui reținut.

— În regulă, Batt, rămâi să vezi ce e cu Morton. Dacă e nasoală treaba, mâine dimineață lasă un semn la Trepte și încerc să dau eu o fugă la casa lui, să văd ce pot să aflu.

Batt Corner îl lovi ușor peste umeri și se rezemă de peretele căruței.

— Aleargă, prietene. Lași semn la Trepte și în cazul în care treaba se împute la voi acasă, da?

Își strânseră mâinile și Collin își continuă drumul șchiopătând. În câteva secunde, cotul drumului puse o cortină neagră peste cel rămas în urmă să păzească o căruță uitată la margine de drum.

Când încălecă pervazul ferestrei, auzi pendula cea mare din holul de la intrare bătând orele patru dimineața. Afară se făcuse îndeajuns de răcoare, încât să-și simtă pielea de pe brațe încrețită.

— Fii bărbat, Collin! se încurajă, în timp ce se rostogolea în interior, pe covorul de iută.

Genunchiul drept îl săgeta tot mai puternic și abia se abținu să nu strige, când trebui să-și petreacă greutatea corpului și peste el, în răsucire. Își imagină că se umflase și se înnegrise, dar până ce Bronwen nu avea să bată ușor în ușa lui și să-l cheme pe nume nu avea ce să facă. În mod oficial, nu fusese plecat din casă și nimeni nu știa de vreo escapadă nocturnă. Niciunul dintre locuitorii Gropii nu era sigur că locuințele nu fuseseră „asigurate" cu ochi electronici de supraveghere, înainte de a fi fost date spre folosință.

Se târî până în dreptul patului, se ridică în coate pe marginea lui, apoi se săltă pe salteaua de burete. Gemu de câteva ori, până ce reuși să-și găsească o poziție cât de cât comodă, apoi se strădui să stea nemișcat și să aștipească.

Până când pendula numără sonor șapte bătăi, alungând umbrele nopții și anunțând ivirea zorilor, crezu că o să moară de durere și de agitație. Apoi auzi pașii ușori,

ca de pisică, ai femeii, bătaia în uşă, numele său pe jumătate afirmație, pe jumătate întrebare, scârțâitul uşii, lumina cenuşie a dimineții pătrunzând anemică de pe hol...

— Ce face sărmanul meu omuleț, tot mai doarme?

Bron îi zâmbea cu toată gura şi era minunat de frumoasă, cu boneta croşetată acoperindu-i părul şi jumătate din frunte şi cu rochia proaspăt apretată, înfoindu-se în jurul ei asemenea corolei unei flori.

Se ridică într-un cot şi trăsăturile feței sale schimonosite o făcură să se tragă un pas înapoi, cu mâna la gură.

— Vai, Collin, ce s-a întâmplat? Arăți... arăți îngrozitor!

Îi spuse, într-o şoaptă şuierătoare, aventura de peste noapte. Bronwen îl ascultă nemişcată, apoi se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă pe coridor. Collin ascultă o vreme ecoul paşilor pe scări, apoi se prăbuşi epuizat înapoi pe pernă. Nici nu ştiu când adormi. În vis, se făcea că se află cu Batt pe malul Lacului Auriu şi că îşi ia avânt ca să sară pe malul celălalt, care se zărea asemenea unei linii negre. Batt îl zgândărea, țipând la el că nu o să reuşească, iar el se enervase şi se tot trăgea înapoi, ca să aibă elan mai puternic. Şi se tot trase, până ce, la un moment dat, se împiedică de o creangă şi căzu pe spate. Genunchiul îl săgetă puternic, încât văzu stele verzi. Țipă. Apoi deschise ochii.

Elinor stătea aplecată deasupra capului său, cu o compresă cu apă rece în mâini, în vreme ce David Wilson încerca să-i taie cracul pantalonului, ca să ajungă la rană.

— Collin, băiatule, îi spuse el, cu glas răguşit, când îl văzu deschizând ochii, să nu-mi spui că te-ai încăierat cu Samuel!

Samuel Hamilton era bătăuşul satului, o huidumă de 160 de kilograme, care mânca la o masă cât trei bărbați obişnuiți, bea cât patru şi făcea scandal cât pentu o echipă întreagă. De obicei, stătea mai mult în carcera secției de poliție, de dincolo de Râpele Galbene, iar când ieşea de acolo mai stâlcea două-trei mutre, mai spărgea câteva vitrine, ori se îmbăta până cădea în rigolele de scurgere şi nu-şi revenea decât la Spital.

Încercă să surâdă, dar nu ştiu dacă îi reuşise. Mama îi puse cârpa udă pe frunte şi, pentu o clipă, se simți puțin mai bine. Apoi, David Wilson smuci de pânza aspră a pantalonului, ca să o rupă, iar piciorul sări într-o parte. Răcni, de parcă ar fi fost înjunghiat, apoi se prăbuşi între perne, lac de sudoare.

Tatăl său îngenunche lângă pat şi-i făcu semn lui Browen să se apropie cu lampa cu ulei. O reglă la putere maximă şi se strădui să focalizeze unghiul dintre cele două oglinzi dreptughiulare, în aşa fel încât să obțină maximum de lucşi pe direcția dorită.

— Flăcăule, cred că te-ai pricopsit cu o fracură de toată frumusețea, spuse el, după ce examină genunchiul înnegrit şi pielea jupuită preț de câteva secunde. Mare minune să nu ți se fi fisurat rotula! Oricum, e limpede că o să petreci următoarele săptămâni cocoțat în vârful patului. Iar Bron o să se tranforme într-o infirmieră drăguță, care o să te îndoape cu pastile, ceaiuri şi supe leşinate. Nu-i aşa Bron?

Se răsucise către ea şi o privea cu capul aplecat puțin într-o parte. Femeia stătea rezemată de tocul uşii şi se uita în direcția lui Collin cu ochi strălucitori.

— Sau mi se pare mie că ai vrea să-l întrebi ceva cu totul special pe băiatul ăsta? Ceva legat despre un anumit flăcău al meu, care trebuie să fi sosit azi-noapte, la Terminal, dar nu a ajuns nici până acum acasă, la părinți şi la nevastă?

Se ridică în picioare şi puse lampa pe dulapul mic, cu două uşi, din apropierea ferestrei.

— De ce naiba tace toată lumea asta?! se prefăcu el că se miră. De ce taci, doamnă Wilson? Nu ți-e a întreba nimica despre feciorul acela care a plecat de atâta timp cu oamenii Sindicatului spre Colonia-Vest?

— Dar tu, bărbate, ce ai de tot vorbeşti într-una, de când ai intrat în cameră? Mi se pare mie, sau, de fapt, tu eşti cel care nu ai curajul să pui întrebarea care ne roade pe toți şi atunci tot arunci cu vorbe, doar-doar o face-o altcineva în locul tău? De când şi până când David Ellis Wilson aşteaptă ca alții să-i rezolve problemele? Se vede treaba că greva asta nenorocită v-a luat la toți şi bruma de minte pe care o mai aveați.

Elinor se aşează pe marginea patului şi luă mâna băiatului într-a ei. Aceasta era fierbinte, de parcă avea în vine un şuvoi de foc, nu sânge.

— Collie, băiatul mamei, sunt sigură că nu-i a bună deloc cu tine, acum. Dar e musai să ne spui ce s-a întâmplat cu fratele tău, la Terminal, deoarece a trecut mai bine de jumătate din noapte, iar el nu a ajuns acasă. Nici cu tine, nici fără tine. Şi nici nu cred că a fost arestat, deoarece, în acest caz, bătrânul acela mofluz de Hugh Cole ne-ar fi bătut în uşă, încă de la prima oră, cu copia mandatului de arestare.

Collin se uită lung la cei prezenți în cameră şi încercă din nou să zâmbească. De această dată ştiu exact că nu reuşise.

— Nu... ştiu, reuşi să articuleze. A cobo... rât din tren. Era cu încă... trei oa...meni. Doi băr... bărbați şi o femeie.

— Dar era sănătos? Era bine? nu se mai putu stăpâni Bronwen, strângând tocul uşii între degete.

— Părea... bi... ne, se bâlbâi epuizat băiatul şi închise ochii.

— Ne e de ajuns să ştim că era bine când a coborât din tren, hotărî tatăl şi se îndreptă spre uşă. Elinor, rămâi cu el, până ce dau eu o fugă, să-l aduc aici pe doctorul Clemente. Dacă s-o fi întors în Groapă de la şedința aia a lor, de la Crucea Sudului. Iar tu, Bron, încearcă să pregăteşti masa de dimineață pentru mai multe persoane decât ştim noi că suntem în casă. Pune pentru trei sau patru porții în plus. Şi nu te zgârci cu ceaiul şi cu romul.

Elinor se ridică şi-l împinse spre uşă cu prefăcută asprime.

— Dar mai du-te, odată, omule, nu mai lungi vorba, nu vezi că băiatul ăsta suferă lângă noi? Ce, crezi că noi nu ştim să pregătim toate cele, fără să ne sfătuieşti tu?

Bărbatul ridică din umeri şi ieşi grăbit pe uşă.

— Bron, vino cu ligheanul cu apă caldă şi cu bucata aceea de săpun, pe care o păstrăm pentru situații mai deosebite, ca să-l spălăm bine pe băiatul acesta de toate mizeriile de sub pământ. Nu simți că miroase ca o latrină, peste care nu a mai aruncat nimeni bulgări de var?

Capitolul VII

La orele unsprezece şi un sfert, când părintele Webley trase de şnurul clopoţelului de la intrare, pentru a-şi anunţa venirea, înainte de a urca cele trei trepte ale cerdacului, Collin era spălat, îmbrăcat într-o pijama de finet proaspăt călcată, care mirosea a naftalină, cu genunchiul bandajat şi fixat între atele subţiri de plastic, prinse la capete una de alta cu cleme magnetice. Doctorul Thomas Clemente i-l pusese astfel, după ce-l examinase îndelung, îl palpase, iar apoi îi făcuse o radiografie rezometrică cu singurul scanner portabil, care mai funcţiona în Colonia-Est.

Apoi părintele Webley intrase în bucătărie, băuse ceaşca de ceai cu rom, mâncase două fursecuri presărate cu îndulcitor şi discutase o vreme despre lucruri fără importanţă, ca şi când ar fi fost într-o vizită obişnuită de duminică. Ceinwen, care atunci când auzise clopoţelul de la intrare, dăduse fuga să se aranjeze şi să-şi pună rochia cea bună din mătase, stătea în celălalt capăt al încăperii, rezemată de dulapul de vase, şi-l privea pe Frank Webley cu atâta insistenţă, încât maică-sa se văzu nevoită să o trimită în camera lui Collin, ca să vadă dacă mai avea nevoie de ceva.

— Copiii de azi, se plânse ea, sunt complet lipsiți de bună creştere. Deşi unii părinți fac tot ce pot, ca să le-o insufle. Mii de scuze, părinte, pentru felul ei de a fi, sper că nu v-a deranjat prea tare felul în care se uita la dumneavoastră.

— Nicio problemă, doamnă Elinor, râse bărbatul şi-şi făcu de lucru cu ceaşca de ceai, vizibil stânjenit. De altfel, lucrând tot timpul cu oamenii, prin natura meseriei, întâlneşti fel şi fel de cazuri. Fel şi fel de persoane. Nu aş putea spune că Ceinwen este... altfel decât celelalte fete de seama ei. Poate că are o curiozitate mai mare, dar...

— Uneori, pune întrebări ciudate, continuă să se plângă femeia, în timp ce lua ceainicul de pe plita de metal. Alteori, se închide în camera ei şi nu vrea să deschidă nimănui.

— Problema cu fetele, zâmbi părintele, împingând farfuria cu fursecuri mai într-o parte, este aceea că sunt asemenea Evei. Curioase. Şi imprevizibile. Noroc că le trece, după ce cresc şi depăşesc vârsta asta periculoasă.

— Unora, nu, aprecie Elinor. Încă un strop, părinte?

— Nu, mulțumesc, doamnă Elinor, şi aşa v-am deranjat destul. Am venit fără să reuşesc să mă anunț, în prealabil, deşi legile creştineşti aşa o cer.

Treptele scării scârțâiră. Gareth era un băiat înalt, uscățiv, dar bine legat. Părul blond îl ținea dat pe spate şi uns cu briantină, iar pe frunte purta întotdeauna o cordeluță cenuşie, cu steaua lui Moise cusută într-o parte.

— Bună ziua, părinte, spuse el şi îi strânse cu grijă mâna oaspetelui. Ați venit pentru Collin?

— Bună dimineața, Garteh, răspunse celălalt. Și pentru Collin, s-ar putea spune. Dar am venit să vă văd pe toți. În general, avem destul de puțină vreme să vorbim unii cu alții, iar la biserică sunt prea mulți deodată, ca să ne găsim clipe libere pentru așa ceva. Pe tine, de exemplu, nu cred că te-am mai văzut, de când ai încheiat cursurile la Consistoriu. Ai fost un cursant foarte bun, Gareth. Țin minte că puneai tot timpul întrebări despre cum ar putea fi schimbată lumea.

Garteh se așeză pe scaunul din capul mesei și-și trase o ceașcă de ceai, în care turnă un deget de rom din clondirul așezat lângă ceainicul de metal.

— Și la ce-au folosit acele întrebări, părinte? Vreau să spun că n-au rezolvat nici măcar una dintre problemele grele cu care ne confruntăm aici, în Groapă. Niciuna n-a ajuns sub lentilele de contact ale celor din Biroul Oval. Eu le-am formulat, dumneavoastră le-ați ascultat, iar lumea și-a continuat rostogolirea spre prăpastie.

Webley se aplecă în față, acoperindu-și ceașca cu palma dreaptă.

— Te-ai gândit vreodată, Gareth, că poate destinatarul lor nu eram eu?

Adolescentul își ridică sprâncenele a mirare. În colțul celălalt, Elinor se aplecă, la rândul său, parcă pentru a auzi mai bine răspunsul. Ceinwen apăru și ea în capul scărilor, dar nu îndrăzni să coboare.

— Dar cine? întrebă el, căutându-și cu grijă cuvintele.

— Dumnezeu are mai multe căi de a afla Adevărul. Întrebările tale nu erau decât una dintre ele.

— Nu cred că Dumnezeu ne închide Câmpiile Acoperite şi ne lasă muritori de foame, mârâi Gareth. Şi nici că goleşte Silozurile, că aruncă în minele părăsite mii de containere cu produse şi că întrerupe contactul cu celelalte Colonii. Dintotdeauna Colonia-Est şi Colonia-Vest şi-au trimis surplusul de hrană şi de minereuri către Exterior. În schimbul lor, importam ce nu puteam produce. Printre altele, aer, medicamente şi auxiliare electronice. Owen ne spunea, înainte să plece la rahatul ăla de şedință sindicală, că, de fapt, nimeni nu ne mai cumpără produsele. Că producția agricolă a fost contaminată în întregime şi că de aceea se închid, pe rând, toate Câmpiile.

— Gareth, nu cred că ai vreun drept să-i vorbeşti părintelui Webley pe tonul acesta! spuse mama, dar atât de încet, încât vocea de-abia i se auzi ceva mai tare ca o şoaptă. Buzele îi deveniseră doar o linie subțire şi albă. Te rog să te duci şi să-l anunți pe bunul tău tată că avem o vizită importantă, la care trebuie să fie de față.

— Da, mamă, spuse Garteh şi lăsă fruntea în jos. Părinte, vă rog să mă iertați pentru prostiile pe care le-am spus mai înainte. Uneori, mai vorbeşte gura fără mine.

Înclină din cap şi părăsi încăperea, fără să se uite înapoi. Paşii făcură să scârțâie duşumelele cerdacului.

— Iar tu, fato, ce ai rămas proțăpită în capul scărilor, ca o mireasă? Coboară degrabă şi spune-ne cum se mai simte băiatul acela nefericit.

Ceinwen avea o frumusețe specială, ca o naiadă ieşită de curând din apă, peste care cineva aruncase o maramă transparentă. Dar şi un fel aparte de a privi oamenii şi lu-

crurile parcă din spatele unui geam, conştientă că nu-i poate atinge. Îşi ținea părul arămiu strâns într-o coadă groasă, pe spate şi întotdeauna îşi lăsa o şuviță rebelă să scape de sub strânsoarea bonetei cu margine de dantelă.

În dimineața aceea, era îmbrăcată într-o rochie de olandă, cu bretele late şi cu un cordon albastru strâns peste talie. Coborî treptele, una câte una, cu ochii în podea. Se apropie de balansoarul din răchită, dar nu se aşeză, ci doar îi potrivi pernuța, cu un gest abia schițat.

— Doarme, mamă, doctorul i-a dat un somnifer, altfel ar fi continuat să se vaiete şi acum.

— Ştii bine că nu o face, ca să ne enerveze, ci pentru că, într-adevăr, îl doare rana.

Fata zâmbi, puțin strâmb, şi se grăbi să dea din cap.

— Da, mamă.

Elinor Wilson o privi încruntată, preț de câteva clipe, apoi clătină din cap.

— Nici măcar nu i-am spus părintelui Webley despre ce este vorba. Am fost foarte nepoliticoşi, cu dumneata, părinte, dar o să vă rog să iertați lipsa de bune maniere, într-o astfel de situație.

— Cred că ştiu despre ce este vorba, doamnă Wilson, răspunse bărbatul îmbrăcat în negru şi-şi petrecu vârful limbii peste buze. Doar l-ați chemat pe doctorul Clemente să-l examineze, nu? Acum, jumătate din groapă a aflat că băiatul cel mic al familiei Wilson şi-a fracturat piciorul şi că o să aibă nevoie de destul de multe zile de stat la pat, până să se vindece. E de mirare că nu ați primit încă vizita lui Frantz Parinari, de la Asigurări. Dar este posibil ca o

parte dintre serviciile Turnurilor să nu funcționeze, ca urmare a stării de aproape grevă, în care se află toată lumea.

— Ce să caute nemernicul acela de Parinari, în casa mea? întrebă, cu voce răstită, David Elliot Wilson, făcându-şi apariția pe uşa cu geamuri din spatele dulapului de vase. Bună ziua, părinte, fiți binevenit la masa noastră!

Webley îşi şterse mâinile de un şervet de hârtie şi apoi îi strânse mâna celuilalt. Acesta se aşează de partea cealaltă a mesei şi-şi trase ceainicul lângă el.

— Încă o ceaşcă, părinte?

— Nu, mulțumesc, domnule Wilson, eşti drăguț, dar am băut deja prea mult ceai pentru ziua de azi. Îşi feri ceaşca într-o parte şi îşi puse podul palmei peste ea. De ce ziceai că nu este iubit Parinari în această casă?

— Nu ziceam, bombăni David şi sorbi zgomotos din ceaşca sa.

— Parinari este un nemernic, care îşi închipuie că, dacă lucrează în Turnuri, toată lumea din Groapă trebuie să se încline în fața lui şi să spună „am înțeles", la orice vorbă ar spune. Ne-a calculat asigurarea obligatorie pe proprietate cu 20 de procente mai mare decât ar fi trebuit, motivând că prețurile parcelelor de pământ de la marginea Gropii or să crească în următorii ani, din cauza sporirii natalității.

— Asta-i o prostie gogomană.

— Exact aşa i-am spus şi noi. Dar el s-a enervat şi a strigat că nu o să-l învățăm meserie noi, nişte nespălați care nu ridică nasurile din bălegarul Câmpiilor Acoperite. Aşa că a rămas conform calculelor lui şi trebuie să muncim şi

jumătate din ziua de sâmbătă, ca să putem face față cheltuielilor.

David Eliot Wilson turnă un strop de rom în lichidul fierbinte.

— Fato, tu ce stai acolo, ca o narcisă fără apă, nu vezi că nu mai sunt fursecuri pe farfurie? Sau ai vrea să te roage părintele să mai pui altele...

— Chiar că aş vrea să o rog să nu mai aducă altele. Sunt bune, se grăbi el să adauge, dar nu pentru tratație am venit în casa dumneavoastră, domnule Wilson.

— Ați venit pentru Collin, pricepu celălalt. Eli, tu de ce nu stai alături de noi? Părintele o să gândească – şi pe bună dreptate – că nu ai plăcerea de a te afla în compania sa.

— N-am spus una ca asta! zâmbi părintele. Nici măcar nu am gândit-o.

— Sigur că-mi face plăcere să stau lângă dumnealui, răspunse femeia şi se aşeză pe unul din scaune, aproape de mijlocul mesei.

— Ei, da, pentru Collin am venit. De fapt, pentru rezultatele acțiunii lui, mai degrabă. Pentru ceea ce s-a întâmplat din clipa în care a părăsit casa şi până în aceea în care s-a întors.

— L-au prins pe Owen, descoperi tatăl şi se uită lung în ochii soției sale, care îşi dusese mâna dreaptă la gură. Să nu spui nimic, Eli, mă înțelegi? Nici măcar un cuvânt. A fost alegerea lui, ştia exact ce i se putea întâmpla, nu a cerut sfatul nimănui şi a acceptat să devină purtător de cuvânt, fără măcar să se gândească că e bărbat însurat şi că rolul familiei este să protejeze şi să ajute la rezolvarea problemelor, nu să le facă mai mari. Degeaba i-am spus...

Își privi mâinile puse pe fața de masă, ca și când ar fi descoperit, brusc, că nu erau ale lui.

— În cazul acesta... nu înțeleg de ce nu a venit Hugh cu înștiințarea oficială. Biserica nu a fost niciodată implicată în chestiuni politice și administrative.

— Tocmai acest lucru ar fi trebuit să-ți dea de gândit, domnule Wilson. Dacă am venit eu, înseamnă că nu este o chestiune oficială. Iar Hugh Cole stă și bea un minunat vin de ananas, la „Laleaua frântă" și nu știe cum să facă să nu se ducă la prânz la cele Trei Turnuri, unde a fost chemat pentru a i se da înștiințările către Groapă.

— Asta înseamnă... începu Elinor Wilson, dar palma bărbatului său se lăsă peste mâna ei stângă, acoperind-o cu totul.

Părintele Webley îi aruncă o privire furișă lui Ceinwen. Fata stătea încă rezemată de dulap, cu mâinile ascunse la spate, și îl sorbea din priviri. Părea că toată lumea încetase să mai existe, în afară de secvența aceea care-l cuprindea și pe el.

— Înseamnă că fiul dumneavoastră cel mare, Owen Wilson, împreună cu încă doi bărbați și o femeie, se află în consistoriul Bisericii și așteaptă să găsim împreună o metodă de a-i aduce de acolo aici, fără să fie văzuți de prea mulți ochi curioși.

— Nu înțeleg... se bâlbâi David și aproape că răsturnă ceașca cu ceai, atunci când se întinse peste masă și îl apucă de braț pe părinte. Collin ne-a spus că i-a pierdut la Terminal și a ținut-o tot într-o goană, ca să ne avertizeze. De-aia s-a și lovit de căruța lui Harlan Molton azinoapte și a pățit ce a pățit.

Părintele își așează palma peste a lui, ca să-l liniștească. Îi zâmbi, deși știa că era un zâmbet fals.

— Molton s-a întâlnit cu ei pe drum și l-a recunoscut pe fiul dumitale, domnule Wilson. Pare incredibil, dar, ei au ajuns până la jumătatea distanței spre Groapă mult mai repede decât a făcut-o Collin prin rețeaua subterană. Nu știa cum au reușit și nici eu nu am habar, dar au reușit. Așa că omul i-a luat și i-a băgat în Biserică, deoarece bănuia că, până una-alta, acolo vor fi la adăpost. Știți că are o cheie de la intrare, ca să poată să facă oleacă de curățenie, săptămânal, înainte de slujbe. Apoi a tras o fugă și m-a anunțat pe mine. Iar eu am venit până aici, imediat ce s-a putut.

— E teafăr? reuși să răsufle, într-un târziu femeia.

— Toți par în regulă, doamnă Elinor Wilson, răspunse preotul. Owen spunea că străinii pe care i-a adus cu el ar putea să aducă o soluție pentru rezolvarea stării conflictuale din Colonie. Dar, mai întâi, trebuie să ia legătura cu Sindicatul, fără ca autoritățile să afle despre sosirea lor.

Capitolul VIII

Când Collin se trezi din nou, soarele abia trecuse de marginea de sus a dulapului. Cineva lăsase perdeaua groasă peste ambele ferestre şi lumina lui puternică se filtra în cameră printre ochiurile mărunte ale ţesăturii îngălbenite de vreme. Întoarse capul şi văzu cana cu ceai de sunătoare pe măsuţa de lângă pat. Alături era o carte, închisă la semn, şi o pereche de ochelari cu ramă albăstruie, din plastic. Ochelarii lui Bron, ghici el. Stătuse să-i păzească somnul, apoi ieşise, chemată de cine ştie ce treburi.

Îşi ridică piciorul drept şi simţi durerea ascuţită ca briciul până în fundul ochilor. Gemu şi se lăsă să alunece între perne. Uitase de lovitura de la genunchi. Apoi îşi aminti de escapada nocturnă şi de Owen. Doamne, ce s-o fi întâmplat cu Owen şi cu străinii aceia? Îi vor fi arestat gardienii? Dar cu Batt Corner? Era nevoie să lase semnul acela la Trepte sau nu?

Închise ochii, simţind că-l ia ameţeala. Simţi pe frunte o mână uşoară şi rece şi tresări.

— Bron... bolborosi el şi pleoapele i se deschiseră fără voie.

Privi adânc în ochii femeii aşezate pe marginea patului, adânc de tot privi şi, dintr-odată îi înţelese toată

tristețea şi singurătatea de stâncă, rămasă pierdută în mijlocul furtunilor, dorul după Owen, niciodată arătat de ea până atunci, în vorbe sau în fapte. Femeile, îşi spuse, simțind cum i se îmbrobonează fruntea de transpirație, trebuie că-şi au şi ele faptele lor de curaj nebunesc, luptele lor pe care le câştigă şi pierd în linişte, diferite de acelea zgomotoase ale bărbaților.

— Bron, spuse, cu buzele arse ca de febră, îmi pare rău că nu am putut să fac nimic pentru Owen. Mă simt atât de... atât de vinovat, încât...

— Sst! îl potoli ea, cu un zâmbet straniu, atât de frumos, încât îl lăsă cu gura căscată. Să nu spui nimic, Collin, băiatule. Nimic să nu spui, ai înțeles? Tu eşti singurul care a făcut, într-adevăr, ceva pentru el, aşa că nu ai dreptul să te învinovățeşti singur. Acum... acum ori e prea târziu pentru toate, inclusiv pentru sărmanul meu Owen, ori se dovedeşte că toate sunt în mâna Domnului şi atunci trebuie că are el grijă de toate.

— Ce vrei să spui, Bronwen?

— Doamne, măi băiatule, în familia asta se obişnuieşte să se moară, fără a se şti măcar că este un act de bărbăție? Dacă îți dai viața, ca să salvezi un suflet, e ca şi când ai tăia un pui de găină? Cum să te simți vinovat, pentru că ai încercat să-ți salvezi fratele? Dacă există un Dumnezeu, dincolo de cupola blestematei ăsteia de Colonii, atunci trebuie că a văzut cât de curat îți este sufletul şi a cântărit cu dreapta sa măsură, dincolo de orice judecată omenească, ceea ce ai făcut tu în noaptea trecută.

Băiatul tresări din nou şi ochii i se aburiră de lacrimi. Îşi puse palma cealaltă peste mâna femeii şi, în preajma

acelei nespuse gingășii, învăluit în mirosul de levănțică, ce-i pătrundea prin nări, ca să-i sfâșie sufletul cu ghearele și să-i răscolească străfundurile ființei, se ridică în capul oaselor și-și apropie capul de părul ei cârlionțat.

— Bron, am încercat din toate puterile... m-am chinuit să reușesc, Bron, poți să-l întrebi pe Batt ce fugă am tras... și cum a fost cât pe ce să ne înecăm în balta din coridor... Dar nu s-a putut, Bron! niciun arhanghel nu ar fi putut scoate un timp mai bun ca al nostru, între Terminal și Biserică. Din păcate, Owen ne-a luat...

— Ssst, prostuțule! zâmbi iar Bronwen și fața ei era senină și liniștită ca aceea a unei Madone rafaelite. Ai făcut mai mult decât ar fi putut să facă orice bărbat adevărat din Groapa asta: ne-ai adus știrea cea importantă – aceea că Owen trăiește, e sănătos și că s-a întors acasă. Acum, e în Biserică, împreună cu tovarășii aceia necunoscuți și așteaptă să găsim o metodă de a-l aduce aici, fără ca Administrația celor Trei Turnuri să afle asta.

Băiatul se lăsă din nou pe spate, dar nu-și desprinse palmele de pe mâinile calde ale femeii. Owen scăpase! Părea incredibil, cum reușise să treacă de filtrele de la ieșirea din Terminal și, mai ales, de patrulele de pe drum. Dar reușise! Se afla în Biserică... Bine, dar spre Biserică...

— Batt îl cunoaște pe Walther, spuse el repede, ca și când i-ar fi fost frică să nu-și uite ideea. Walther Nono, băiatul lui Gomer Nono, frizerul din Eastside. Walter cunoaște pe dinafară planurile aeriene.

Bronwen râse și ochii îi sclipiră ca două perle albastre.

— Planurile aeriene?

— Nici noi nu am ştiut, la început, ce reprezintă, răspunse el la fel de grăbit. Pur şi simplu, Walther a găsit un set de hărți de plastic, un fel de catagrafiere aeriană a Gropii: principalii curenți de convenție, contracurenții, curenții reziduali... curenții sezonieri, produşi de intrările în funcțiune ale aspiratoarelor centrale de praf, cei stârniți de musonii artificiali din Colonia-Vest... în fine, o mulțime de vânturi, mai mult sau mai puțin cunoscute astăzi. Nu am ştiut niciodată la ce ar putea folosi chestia asta, iar *banda* chiar voia să abandoneze această pistă, dar în ultima clipă, cel mai mic dintre puştii Vercors, Mervyn Luce, a găsit intrarea în sala subterană a Planoarelor. Era vorba despre hărțile cărărilor aeriene, pe care acestea circulau, la începutul Timpurilor, prin toată Colonia.

— Bine, dar planoarele alea... nu opresc la punct fix. Se mişcă tot timpul, nu?

— Ele, da! râse şi Collin, iar mâna i se strânse peste palma femeii, atât de tare, încât aceasta gemu uşor. Dar fiecare are câte o minusculă nacelă de salvare – câte un aerostat cu aer cald. O flotilă de patru planoare va lansa, la prima trecere, câte o nacelă deasupra Bisericii, pe care o va recupera şi tracta la întoarcere. E bună şi *banda* la ceva, nu?

Bronwen îşi desfăcu uşurel mâna din strânsoare, îşi aranjă şuvița de păr rebelă, care îi cădea mereu în ochi, apoi se aplecă peste pat şi îl sărută uşor pe obraz.

— Dragul meu, Collin! Dintotdeauna, am fost sigură că *banda* asta nu este un lucru prostesc, aşa cum au crezut mulți şi că ea ajută nu numai la transformarea băieților

în bărbați, ci și la rezolvarea practică a unor probleme, pe care bărbații adevărați ai Coloniei nu ar fi în stare să le dovedească singuri.

Se ridică în picioare și trase de un fald al perdelei.

— Stai liniștit, până mă întorc. Trebuie să-l anunț pe tatăl tău și pe Gareth despre cele ce ai spus.

Se răsuci pe călcâie, din dreptul ușii.

— Ar mai trebui să știu ceva, Collin?

Băiatul dădu din cap.

— Trebuie să pui un fir de lână roșie la Statuia Astronauților, spuse el, cu voce moale. Nu ar fi trebuit să-ți spun asta, Bronwie... Este un loc și un semn al *bandei*... Iar tu ești adultă. Și femeie. Dar eu nu pot să mă mișc, iar semnul trebuie să fie pus.

— Unde, anume?

— Pe penultima treaptă. Noi îi spunem locului „la Trepte"... Batt o să știe ce are de făcut.

Bronwen înclină din cap, apoi îi zâmbi așa cum doar o femeie știe să-i zâmbească unui bărbat și era acolo tot zâmbetul ei vechi, de fiecare dată același, de fiecare dată altul, zâmbetul care făcea să-i tremure buzele până ce acesta aproape că i se ștergea de pe chip, apoi ea se întoarse spre ușă, ieși repede și o închise fără zgomot în urmă.

Collin rămase multă vreme cu privirile ațintite pe fereastră, văzând prin frunzișul copacului îndepărtatele și strălucitoarele acoperișuri ale Câmpiilor Acoperite. Simțea un fel de amărăciune în suflet, ca și cum ar fi înghițit tot zațul pe care mama sa obișnuia să-l arunce în trocul porcilor, după masa de dimineață. Nimic din ceea ce se

petrecuse şi nimic din ceea ce spusese sau gândise numai nu ar fi putut contura o asemenea stare de spirit. Dar ea exista, iar el ştia că nu va putea să scape prea curând de izul acela amar, cum că se întâmplase ceva rău, pe care nimeni nu reuşise să-l prevadă sau să-l controleze.

Când reuşi să-şi domine cât de cât goana nebună a gândurilor, realiză că nu mai era singur în cameră. Deşi i se păruse că de-abia trecuseră câteva clipe, de când Bron închisese uşa în urma ei, ceasul de pe noptieră îi arăta că zăcuse în starea aceea de semiconştiență mai bine de trei ore. Soarele depăşise demult trunchiul copacului şi se ascunsese dincolo de gardul de uluci. Iar Gareth stătea pe un scaun, chiar lângă uşă, şi se uita cu atenție la ochii săi.

— Collie, spuse el cu o voce care parcă nu era a lui, ce faci acolo, măi băiete? Ce te uiți aşa de pierdut pe fereastra aia, te-ai scrântit la cap şi vrei să vezi, dacă ți s-au împrăştiat creierii prin curte?

— Nu. Stăteam şi priveam Câmpiile.

— Ei, hai, lasă-le-ncolo de Câmpii, că doar n-or s-o ia la fugă, dacă nu le supraveghezi tu... Ți-ai revenit de tot? Eşti gata să mă asculți cu atenție?

Era gata.

Gareth Wilson îi povesti cum Bronwen şi cu Ceinwen merseseră împreună până la farmacia de plante, a demult decedatului Milton Spencer, a cărei activitate era susținută de câțiva ani buni de fiul său cel mai mic şi paralitic, Olwen. Cumpăraseră câteva tincturi pentru rana de la genunchiul său, apoi, ca din întâmplare, se aşezaseră să-şi tragă sufletul pe banca din fața Statuii Astronauților, un

monument străvechi, cioplit de un artist necunoscut, într-un bloc de gheață de neon, în afara cupolei Coloniei. În urmă cu aproape 110 cicluri, când așezarea se extinsese, statuia fusese acoperită cu un tub transparent de plastită, în interiorul căruia se asiguraseră condițiile de temperatură și de presiune din exterior. Atunci, din neatenție sau din rea-voință, cineva îi rupsese nasul lui Neil Aiden Armstrong și Administrația primului Turn fusese nevoită să îi pună un „plasture" din xenon, pentru ca acțiunea de fisurare să nu se extindă peste întregul grup și să-l transforme în fragmente milimetrice de gheață albăstruie.

Bron urcase treptele până aproape de protecția din plastită, se prefăcuse că șterge praful de pe capul lui Armstrong, apoi coborâse, fără grabă, nu înainte de a pierde, întâmplător, un fir lung de lână roșie pe ultima treaptă.

— Bron și Ceinwen s-au întors?

— De unde să se întoarcă, tolomacule? se răsti, prefăcut, la el Gareth, trăgându-și scaunul mai aproape de pat. Nu ți-am spus că au plecat spre Riverside, unde elevii din cursul terminal al Consistoriului dau spectacolul de absolvire? Joacă ultimul act, din „Scena Primei Aselenizări", montată pe vremuri de părintele Webley. Ceinwen spunea, înainte să iasă, că a mai văzut piesa asta de aproape o sută de ori, dar că nu se plictisește niciodată.

„Scena Primei Aselenizări" nu se jucase niciodată în Colonie, Collin știa bine asta. Chiar părintele Webley le-o spusese, ca să evite întrebările fără rost de la ultimul curs. Practic, nu existase o Primă Aselenizare. Mitul, rămas

uitat într-o Memorie Auxiliară a Rețelei Centrale, în care Neil Armstrong şi cu Buzz Aldrin Jr. coborâseră pe solul lunar, în anul 31 Î.E.S. (Înaintea Erei Spațiale), cu ajutorul modulului „Vulturul", apoi reveniseră pe orbită, se cuplaseră cu modulul de comandă „Columbia", comandat de Michael Collins, şi se întorseseră pe Terra, era doar un mit. Unul frumos, cu eroi curajoşi şi exemplari, veniți de pe Maica Terra cea Albastră, dar numai un mit. Cele zece Discuri de siliciu, păstrate în Muzeul Colonizării, de la parterul primului Turn, vorbeau de patru aselenizări succesive – două americane, una rusească şi una chineză, toate petrecute în interiorul sau în apropierea craterului Sabine D., în primii doi ani ai E.S.

Collin pricepu, chiar şi fără să se gândească prea mult la asta, că Gareth încerca să-i spună altceva decât o făceau buzele sale. Fetele puseseră firul de lână roşie pe trepte şi ăsta era lucrul cel mai important. De aici înainte, lucrurile îi scăpau de sub control, fiind administrate de *bandă*. Pentru prima dată, de când deschisese ochii de dimineață şi constatase că avea probleme importante la picior, epuizarea îşi spuse cuvântul şi căscă de-i trosniră fălcile.

— Frățioare, aş putea să ațipesc o jumătate de oră? Cred că nu am să mai pot ține ochii deschişi, mai mult de câteva minute.

Gareth se ridică de pe scaun şi se apropie de pat. Îi puse o mână pe frunte, îngrijorat.

— Sigur te simți bine?

Collin dădu din cap. Se simțea bine, genunchiul nu părea să-l deranjeze, dacă îl ținea nemişcat. Nu îl durea

nici capul, nu avea nici febră. Doar gustul acela amărui, sub limbă.

— Să te las singur?

Dădu din nou din cap, dar Gareth nu părea chiar aşa de convins.

— Doctorul Clemente spunea că o să ai un puseu puternic de febră şi că, în niciun caz, să nu te lăsăm singur. O să fie nevoie să-ți dăm nişte praf de sulfamidă, chiar şi cu forța, dacă e cazul. Scannerul lui a scos în evidență faptul că ți-ai spart osul rotulei în mai multe aşchii şi că numai printr-un noroc chior s-ar putea găsi un loc şi pentru tine pe lista aia lungă de aşteptare de la sala de operații.

— Nu am eu norocul ăla, ai uitat? zâmbi Collin şi închise ochii. Familia Wilson nu are noroc şi basta! Până atunci... Gareth, frate, pur şi simplu... mi-e somn, ce e atât de greu de priceput? Întoarce-te peste o jumătate de oră, să mă scoli. Şi roag-o pe buna noastră mamă să-mi pună la fiert un ceai de ghimbir, amestecat cu iasomie. Ştie ea cum şi, mai ales, cât. Faci asta pentru mine?

Gareth clătină din cap nehotărât. Se gândi că nu era nimic rău să coboare să vadă ce e cu ceaiul ăla, oricum Collin nu avea unde să fugă din cameră, în starea lui. Şi părea să fie, într-adevăr, adormit. Trase scaunul mai aproape de uşă, aşteptă câteva clipe, să se convingă că fratele său respira regulat, apoi ieşi în vârful picioarelor pe uşă şi o lăsă întredeschisă.

Cârligul Spațial Artusanov

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 10.2
Colonia PamirSat

Cârligul spațial e o construcție de proveniență non-selenară. Realizat din nanotuburi de carbon, de dimensiuni micronice, cârligul este un fir cu dimensiunea de 316.000 km, care ancorează Punctul de Tranzit (Thorr-ul) de Domul ridicat în apropierea Coloniei Agrare Pamirsat, în cea de-a 21 decadă a E.S. Din datele existente în arhive, rezultă că întregul proces de coborâre a firului, de ancorare a sa în stânca de granit de sub podeaua Domului şi de racordare a sa la vânturile solare (în orice sistem planetar lipsit de atmosferă vânturile solare reprezintă un factor perturbator de care trebuie să se țină seama pentru orice construcție ce depăşeşte 100 m înălțime) a durat ceva mai puțin decât o zi selenară.

Pe firul de carbon circulă o **capsulă** (numită şi păianjen) capabilă să transporte un grup de maxim 5 persoane, cu un minim de bagaje. Traseul, străbătut la viteză şi la încărcătură maximă, durează 14 ore şi 22 de minute; cu viteză de croazieră, ajunge la 26 de ore şi 18 minute; fără încărcătură şi la viteză de croazieră, capsula străbate traseul în 21 de ore şi 11 minute. Rezerva de oxigen asigură supraviețuirea a cinci pasageri pentru 72 de ore, iar rezervele de apă şi de hrană pentru 100 de ore. D.p.d.v. al

costului pe kilogram de materie transportată, cârligul spațial se dovedește a fi, de departe cel mai ieftin mijloc de transport din toate timpurile, reușind să asigure, spre exemplu, transportul celor 296 de muncitori-coloni, a uneltelor și a materialelor de bază pentru ridicarea infrastructurii Coloniei Endeavour sub prețul lansării pe orbită a primului satelit spațial pământean, la data cosmică 19.57 Î.E.S. Practic, capsula are nevoie numai de un impuls energetic inițial minimal, care să o pună în mișcare, restul energiei necesare pentru străbaterea firului fiind obținut prin fenomenul de caplaritate.

Thorr-ul este o unitate spațială independentă, compusă din trei corpuri, reunite într-un cilindru cu diametrul de 26 m și înălțimea de 116 m. Practic, orbita sa este geostaționară față de Therra, nu față de Selena, ceea ce a condus la apariția speculației că el reprezintă, mai degrabă, un avanpost strategic al acesteia și nu un punct de legătură artificial între cele două corpuri cerești.

Primul corp al cilindrului, intitulat 1A, este stația de primire-plecare a capsulei din ambele direcții. Aceasta este perfect izolată de restul structurii, putând fi desprinsă de structura comună, la nevoie, și expulzată în spațiu. Este singurul din cele trei corpuri care nu are niciun fel de legătură cu firul de carbon și singurul care nu dispune de rezervele kitului necesar menținerii vieții. Este, de asemenea, singurul corp care poate fi distrus, în mod mecanic sau prin explozie, în caz de necesitate, acest lucru asigurând independența Thorr-ului față de cele

două puteri politice pe care le deservește, la un capăt și la celălalt.

Cel de-al doilea corp, 1B, este destinat adăpostirii personalului uman în tranzit, precum și a personalului uman de întreținere, aflat permanent la bord. Structura de tip fagure asigură cazarea a 220 de persoane simultan, care dispun de aer, mâncare și apă pentru o perioadă de 4 zile selenare. Există chiar și un spațiu pentru destindere, intitulat „pasarela circulară", un tub de dinamită, prin care se circulă cu ajutorul unor scări rulante și care face înconjurul întregului Thorr de patru ori.

Corpul 1C e destinat producerii și depozitării de energie electrică și, din această perspectivă, Thorr-ul dispune de o centrală nucleară pe bază de fuziune la rece, de 120 km pătrați de panouri solare regenerative și de captatori de nuclee solare grele, fapt care-i asigură o independență energetică de cel puțin 1300 de decade. La nevoie, corpul energetic poate să adăpostească alte 86 de persoane, asigurându-le condiții minimale de supraviețuire.

Cârligul spațial a fost folosit pe întreaga perioadă a construirii celor 12 Colonii, încetându-și activitatea în cea de-a 209-a decadă a E.S., când comunicațiile cu partea terestră au încetat brusc și fără nicio cauză rațional inteligibilă. Vreme de 75 de decade, el a continuat să fie utilizat de secția de Astronomie Cape Canaveral a Coloniei Endeavour, pentru o chirie modică, plătită anual Coloniei Pamirsat, după care accesul public către poziția sa geografică selenară a fost interzis cu desăvârșire.

Capitolul IX

În clipa aceea, lumea i se părea ruşinos de mică lui David Ellis Wilson. Atât de mică, încât se întrebă chiar dacă nu cumva întreaga Colonie, pentru străbaterea căreia Trenul Suspendat făcea aproape şase ore, cu numai trei opriri în vederea adaptării suspensiilor magnetice la diferitele ecartamente ale şinei bipolare, se dezumflase, cumva, asemenea unui balon înţepat. Îşi aminti că, nu foarte demult, pe când mai credea încă în promisiunea unui contract permanent şi sigur cu Administraţia, băuse o bere neagră şi cam acră la „Piticul de lut", în compania lui Owen şi a ciudatului acela de Mervyn Pompaynnard şi acesta din urmă le spusese că viitorul Coloniei lor, dar şi al celorlalte unsprezece, pe unde s-or mai fi găsind ele în momentul acela, este al unor baloane de cauciuc în care intră un ac subţire şi foarte lung.

Scutură din cap şi alungă imaginea, ca pe o muscă supărătoare. Îşi şterse mâinile cu o cârpă, pe care o azvârli într-un colţ al atelierului, apoi apropie becul cu gaz de lipitura proaspăt făcută. Reparaţia era doar una de mântuială, ştia asta şi se ruga să ţină măcar până a doua zi. Plimbă becul de-a lungul suspensiilor, apoi verifică întreaga caroserie. Triciclul părea în stare să suporte două

persoane şi, dacă drumul nu avea prea multe denivelări, chiar să le transporte pe o distanță convenabilă.

— Lumea asta a ajuns insuportabil de mică, bombăni el şi atârnă becul în prinzătoarea cu gaică, de pe perete, apoi opri gazul. În urmă cu câteva decade ne plimbam cu scuterele electrice. Acum, nu mai avem unde să ne ducem, aşa că ajung şi velocipedele.

Deschise uşa atelierului şi trase piedicile de la roțile triciclului, pregătindu-se să iasă. Chiar atunci, uşa cu geamuri fumurii dinspre cerdacul casei se deschise cu zgomot şi Gareth năvăli gâfâind.

— Tată, camera lui Collin e goală! spuse el dintr-o suflare şi se sprijini cu amândouă mâinile de bancul de lucru, respirând din greu.

— Cum, adică, camera lui Collin e goală?! întrebă bărbatul cu o voce aproape albă, iar în ochi îi sclipeau lumini atât de neînduplecate, încât tânărului îi veni să intre în pământ.

— Am coborât... ăă... m-a rugat să-l las o jumătate de ceas... să doarmă. Şi m-a trimis la mama... să-i facă un... un ceai. Dar mama a plecat la doamna Rosalia Davvy, să împrumute nişte untură şi câteva lămâi. Am aşteptat-o în bucătărie. Şi, pentru că nu mai venea, am urcat să-i spun. Dar patul era gol. Şi fereastra deschisă.

David Wilson închise uşa atelierului la loc şi o fixă cu drugul. Apoi se uită lung de tot la fiul său, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară.

— Gareth, spuse el încet, apoi îi puse o mână pe umăr. În lumina slabă a plafonierei, părea mult mai înalt decât

fiul său. Şi mult mai roşcovan. Gareth, îți aminteşti să-l fi văzut, vreodată, pe Collin bolnav? Să fi făcut vreuna din bolile copilăriei sau măcar să fi fost răcit vreodată?

— Nnu ştiu... se bâlbâi băiatul surprins.

— Eram cu toții în bucătărie, în urmă cu doi ani, când Collin s-a tăiat rău de tot la deget, cu cuțitul, în timp ce o ajuta pe maică-ta să curețe cartofi. Ne-ai văzut pe vreunul dintre noi speriați? Am alergat cu el la doctor? Bronwen i-a făcut un pansament şi, a doua zi, degetul lui nu mai avea nicio rană.

Îl strânse de umăr cu putere şi-şi apropie fața de a lui.

— Gareth, copilul acesta nu are... cum să-ți spun? Nu are aceleaşi probleme pe care le are un copil obişnuit, din Colonie, la vârsta lui.

— De ce, tată? întrebă celălalt, aproape în şoaptă, simțind cum i se strânge pielea pe spate de frică.

— E o întrebare bună, răspunse domnul Wilson şi se îndreptă spre uşa dinspre hol, rămasă deschisă. Nu pot să-ți spun, deocamdată, decât că, probabil, genunchiul său cel făcut praf azi-noapte s-a vindecat aproape complet şi că fratele tău a plecat să-şi întâlnească destinul.

Era o expresie, da, asta – a pleca să-ți întâlneşti destinul... Gareth merse în urma părintelui său până la etaj, rumegând la ideea asta. Părintele Webley o repeta ori de câte ori i se ivea prilejul, fie la Consistoriu, fie la slujba de duminică, şi aproape toți erau convinşi că, după Dumnezeu cel bun şi milostiv, destinul era a doua entitate căruia trebuia să-i dai ascultare. Care să fi fost destinul lui Collin?

Deşi primul lucru care sărea în ochi, după ce treceai pragul, era fereastra larg deschisă, David Wilson nu merse într-acolo, ci se îndreptă spre pat. Stătu câteva clipe, examinând cearşaful alb şi mototolit, apoi îngenunche şi vârî mâna dreaptă sub el. Scoase de acolo cele două atele din plastic, apoi încuietorile magnetice.

— N-a mai avut nevoie de ele, spuse încet, dar hotărât, fără să se adreseze cuiva anume.

Se ridică în picioare, cu ele în mână.

— Nu pentru el îmi e teamă, pricepi, Gareth, băiatule? Destinul său este să nu-i poată face nimeni nimic rău, în Colonia asta. Poate nici chiar în lumea asta. Mi-e teamă pentru fratele tău Owen. Şi pentru cei ce-l însoțesc. Vrei să-i ajuți? Spune, vrei cu adevărat să-i ajuți?

Pare ciudat, dar atunci când te apasă o vină pe suflet, îți faci treaba cu mai multă ardoare decât de obicei. Şi cu mai multă atenție la detalii. La faptele mărunte care, de regulă, trec pe lângă tine, neluate în seamă. Gareth îşi lăsă fruntea în jos, pentru ca nimeni să nu-i vadă bura de lacrimi de pe albul ochilor.

— Orice, tată, orice.

— Dacă rănitul nostru a fugit de acasă, fără să ne anunțe, înseamnă că totul nu a fost decât o farsă. Treptele, firul roşu, planoarele şi toate bazaconiile celelalte trebuia să ne dea de lucru.

— Nu înțeleg.

— Securitatea, băiatule. Chiar în clipele astea, cumnata şi cu sora ta se plimbă prin Colonie, însoțite de o gardă atât de numeroasă, cum probabil că nu a avut vreodată

doamna Fanny Logan. Nici măcar atunci când a fost aleasă preşedinta Administrației celor Trei Turnuri. Regina Coloniei, ce mai!

— Ce-i aceea o regină? întrebă celălalt, fără să înțeleagă mare lucru.

— Nu contează. Important este că fiecare ființă care a ieşit din casă în dimineața asta, chiar şi doctorul Clemente, s-a pricopsit cu câțiva urmăritori în uniformă, iar copacul şi curtea au rămas nesupravegheate. Bravo, Collie, băiatule, ai gândit-o bine! Bine de tot.

Lăsă atelele pe scaun şi îl apucă pe Gareth de după gât.

— Dacă vrei să faci ceva pentru Collin... pentru noi toți... trage o fugă, aşa cum n-ai făcut niciodată până acum, şi găseşte-le pe Bron şi pe Ceinwen. Apoi condu-le la părintele Webley şi spune-i să vă ascundă unde ştie el mai bine. Şi să nu îndrăzniți să vă mişcați de acolo, până ce eu însumi sau mama voastră nu o să venim să vă luăm acasă.

— Dar tu, tată? întrebă Gareth, cu vocea tremurată. Şi mama...?

— Fugi! şuieră David Wilson şi-l împinse cu putere pe coridor. Nici măcar să nu cutezi să te uiți în urmă!

Da, lumea era ruşinos de mică, se strâmbă bărbatul, rămas singur în mijlocul camerei. Atât de mică, încât îi făcuse, în urmă cu multe, foarte multe decade, să se întâlnească, la marginea dinspre vest a Gropii, cu Circul de Copii. Owen şi cu Ceinwen erau tare mici, iar Gareth nu se născuse încă. Circul de Copii se deplasa prin diversele localități ale Coloniei şi distribuia copii familiilor care aveau nevoie.

Se așează pe pat și mângâie atelele cu palma sa mare și plină de crăpături. Mână de om prin care trecuseră mii de tone de îngrășăminte bezonate, care se luptaseră cu buruienile-clone și cu rozătoarele-ciorchine.

Clătină din cap. Nu avuseseră nevoie de încă un copil. Chiar dacă munceau din greu și alte perechi de mâini poate că le-ar fi prins bine. Nu se gândiseră însă la asta. Se simțeau tineri, în putere și erau convinși că aveau să răzbească. Pe atunci, Elinor era iute ca un șarpe-de-curent și plină de optimism.

Dar mâinile copilului se agățaseră de fusta ei, printre gratiile de metal, și nu mai vruseseră să-i dea drumul. Îl acceptaseră pentru o sumă mai mică decât și-ar fi închipuit și îi spuseseră Collin. Collin-băiatul-cel-mut. De-abia când Owen terminase treapta întâi a Consistoriului, i se dezlegase limba și, ca prin minune, începuse să vorbească. Trecuse atâta timp, de când păşise peste pragul casei, încât niciunul din ceilalți trei copii ai familiei nu-și mai amintea altceva despre el decât că era fratele lor bun. Dar el și Elinor știau. Și, uneori, în nopțile în care secera subțire a Terrei punea o lumină palid-albastră peste obiectele din cameră, tresăreau când vorbeau despre el, ca despre un copil. Pentru că nu crescuse deloc. Nu se înălțase, nu se schimbase, nici măcar vocea nu i se îngroșase, ca la adolescenții ceilalți. Pur și simplu, rămăsese Collin-băiatul-cel-mut, de la Circ. Din cel mai mare, rămăsese, pe nesimțite, cel mai mic. Doar Bronwen, care nu știa nimic din întreaga poveste, îl privea uneori cu o bănuitoare uimire. Dar Collin le plăcea tuturor și ea nu-i întrebase niciodată nimic. Iar ei nu fuseseră nevoiți să mintă.

Când coborî treptele şi intră în bucătărie se hotărâse ce trebuia să facă. Deşi dacă altcineva s-ar fi aflat în situația lui, nu l-ar fi sfătuit să procedeze aşa. Căută în oalele de pe plita de fontă şi găsi apă fiartă într-una din ele. Puse cu polonicul cel mare, din ceramică, în ligheanul albastru, pe care-l foloseau pentru a se clăti pe mâini, după masă, căută o bucată de săpun şi se spălă îndelung pe mâini, pe față şi pe gât.

Pe când se ştergea, auzi paşi pe treptele cerdacului şi se grăbi să deschidă uşa. Elinor se oprise în prag, cu o sacoşă din plasă în mâna dreaptă. Pe cap avea pălăria cea bună, cu pană albastră, iar în mâna stângă ținea mănuşile albe de ață.

— Ah! făcu femeia, revenindu-şi din uimire. Te pregăteşti să pleci undeva, Ellis, scumpul meu?

Bărbatul se trase într-o parte, făcându-i loc să intre, şi Elinor păşi în bucătărie. Puse sacoşa pe masă, apoi mănuşile şi îl privi întrebător.

— Ellie, cred că suntem într-o încurcătură mai mare decât s-ar putea să bănuim.

— Ei, lasă, lasă, domnule Wilson, că ne-am descurcat noi şi în situații mai grele.

Desfăcu sacoşa şi scoase din ea un borcan cu capac de plastic şi două lămâi cam pălite.

— Sărmana doamnă Davvy... numai atâta mai avea în frigider şi şi pe astea ni le-a dat nouă. A zis că ei, oricum, nu-i mai trebuie. Iar, dacă bietul Collin se va simți mai bine după un ceai cu lămâie, inima ei o să se bucure foarte tare.

— Tocmai asta e, Ellie: nici lui Collin nu-i mai sunt de trebuință lămâile astea.

Îi povesti, pe scurt ce se întâmplase, de când ieşise pe uşă. Femeia îl ascultă, clipind rar, cu mâna dreaptă sprijinită de tăblia mesei.

— Chiar atât de rău am ajuns? întrebă ea în şoaptă. Vai, Ellis, dragul meu, credeam că problema lui Collin se va rezolva de la sine, mai târziu. Nu ştiam că o să se încurce cu aceea a lui Owen.

— E un lucru serios şi greu de pătruns, Ellie, îi răspunse bărbatul apropiindu-se şi mângâind-o pe păr. Dar nu imposibil.

— Vai, David, vai, şopti femeia şi se lăsă să cadă în jilțul vechi de lângă plită. Cum o să se sfârşească oare totul? Ce nenorociri o să mai cadă asupra familiei?

— Câte vor fi fost sortite de Dumnezeu, draga mea. Şi câte ne vor fi scrise în destin să mai îndurăm. Nimeni nu se poate ascunde de ceea ce-i e scris, ştii cum spune părintele Webley... Dar eu cred că acesta nu este sfârşitul. Nici al nostru, nici al Coloniei şi nici al lumii acesteia.

— Vino încoace, David. Vino şi pune-ți mâinile pe umerii mei, aşa cum făceai când de-abia ne căsătorisem şi nu aveam unde să locuim, îşi mai aminteşti?

David Ellis Wilson nu uitase nimic din ceea ce fusese tinerețea sa atât de îndepărtată. Se apropie pe la spatele jilțului şi îi masă umerii, peste broboada subțire de tergal. În bucătărie, mirosea slab a frunze de dafin şi a coajă de lămâie.

— Şi acum?

— Nu îmi dau seama de ce, dar cred că băiatul acesta, Collin, ştie exact ce are de făcut, pentru ca să-l scoată pe Owen şi pe străinii aceia din Biserică. Are nevoie doar de o mână de ajutor. Pe care am de gând să i-o ofer eu. Ar fi trebuit să mai fi întârziat puțin, Elie... numai vreo zece minute. Şi ai fi fost scutită acum de constatările neplăcute care vor urma.

Femeia ridică ochii incredibil de albaştri şi se uită țintă la el, cu capul lăsat uşor pe spate.

— Să nu-mi spui că...

— Ştii bine că trebuie s-o facă cineva, scumpo. În cele din urmă, se vor dezmetici, vor abandona supravegherile şi se vor concentra asupra a câteva puncte mai importante. Şi, dacă nu li se distrage atenția, îi vor prinde. Pentru că sunt mulți, Elie. Şi pentru că mai au şi andreizii de partea lor.

— Ce vrei să faci?

Bărbatul se apropie de oglinda rotundă, prinsă pe zidul dinspre vest, şi îşi aranjă gulerul tare de plastic. Apoi îşi luă haina de pe spătar şi o îmbrăcă.

— Mă duc la Turnuri. Încerc să vorbesc cu Fanny Logan şi să-i propun un armistițiu de 24 de ore. Mai mult ca sigur că o să-l refuze, pretextând că e nevoie de acordul întregului personal al Administrației, dar nu asta contează. Pentru că voi face în aşa fel, încât să mă aresteze.

Elinor Wilson îşi duse palma la gură şi căscă ochii mari.

— Nu te speria, continuă bărbatul şi-şi puse pălăria tare pe cap. Dacă o va face, asta o să irite de tot spiritele în Groapă şi se vor trezi cu ieşiri în stradă, cu manifestări

şi cu agitație încă înainte de venirea serii. Ceea ce va fi binevenit pentru cineva care încearcă să se ascundă de ochii Securității. Iar dacă va fi suficient de inteligentă, ca să nu o facă, atunci va da dispoziție să fie cu cohii pe mine. Iar eu o să mă duc la „Piticul de lut" şi o să incit spiritele la răzmeriță. Oricum s-ar suci lucrurile, până la căderea nopții se va lăsa cu ceva încăierări, nu departe de aici. Iar Owen se va putea întoarce liniştit acasă, la mama şi la frații lui.

Capitolul X

Lui Collin îi venea să țipe. Dar nu din cauza durerii, aceasta aproape că îi trecuse, iar piciorul îl asculta din ce în ce mai bine. Din pricină că descoperise că Batt Corner nu venise la întâlnire, deşi ştia că acum era momentul în care toată lumea avea nevoie de el. Îi venea să țipe, dar nu mai avea din ce, toată saliva i se scursese parcă în stomac, iar gâtul avea consistența iascăi. Deschise gura de câteva ori, dar, oricât se chinui, nu reuşi să scoată nici măcar un sunet.

Tare ciudat lucru să te trezeşti dintr-odată, în inima unei sutații complicate, şi să nu-ți poți da seama cine anume eşti. Deşi eşti chiar tu, aşa cum te ştii dintotdeauna, parcă ceva nu e în regulă, parcă simți o anumită lipsă din textura realității şi te întrebi cine naiba eşti, de fapt, şi ce se întâmplă în jurul tău. Sufletul îți e gol ca o tinichea şi te străduieşti să-ți aduci aminte un amănunt oarecare, care să repună lucrurile în ordinea lor firească.

Collin se ridică în picioare, de pe bancă, şi se uită lung în direcția Velicanului, locul unde, altădată, în urmă cu sute de decade, roboții construiseră primul Dom. Acum, acolo Administrația schițase planuri pentru o mlaştină, în care să se deverseze rămăşițele organice, rămase pe

Câmpii după recoltare. Dar dunga de beton era pustie, nici măcar un andreid nu făcea de gardă la marginea ei. Din cauza posibilelor greve şi revolte ad-hoc, toate forțele de ordine, precum şi ajutoarele acestora, fuseseră adunate în buncărele de pe cealaltă parte a Lacului Auriu. Groapa şi anexele administrative rămăseseră fără supraveghere.

Batt Corner nu venise şi nu îşi anunțase lipsa prin niciunul din semnalele obişnuite ale *bandei*. Poate că l-au capturat şi pe el, îi trecu prin minte, înfiorat, dar alungă imediat gândul. Niciodată nu fusese arestat un copil, în Colonie. Iar în Groapă, nici atât!

Se apropie cu paşi mărunți de marginea squarului. Două vrăbii se opriră din ciugulit şi-l priviră cu capetele lăsate într-o parte. Aleile care duceau spre marginea de vest a Gropii erau pustii şi acoperite de praf. Domnea o liniște prostească şi Collin se aşeză în fund pe o dală şi începu să plângă, cu capul pe brațe. Da, îi minți pe toți, ca să reuşească să iasă din casă. Ştia că o să poată folosi piciorul rănit, că o să se întâlnească cu Batt, că or să născocească un plan pentru a trece pe sub ochii spionilor şi a-i aduce acasă pe fugarii din Biserică. Dar Batt... Dacă i se întâmplase ceva?

Suspină, ridică fruntea şi încercă să ghicească ora după poziția soarelui. Întotdeauna făcea aşa, când era supărat. Îşi şterse lacrimile cu mâneca şi se strădui să-şi adune gândurile. Dar ele refuzau să-l asculte şi stătea acolo, în căldura leşioasă a amiezei, fără puterea de a face ceva. Ca o insectă, prinsă în culoarea mierie a chihlimbarului întărit. Cine oare făcuse comparația asta? Şi când?

— Stai bine, Collin? întrebă domnul Webley, apărând, ca din senin, în dreapta sa, de parcă ar fi fost ascuns în spatele unui paravan de sticlă. Este o mulțime de praf pe jos şi tare mi-e că sărmana ta mamă o să se facă foc şi pară când o să-ți vadă turul pantalonilor.

Parcă se aflase, într-adevăr, ascuns în spatele unui perete de aer, recunoscu băiatul speriat şi se săltă ruşinat în picioare.

— Poate că ar fi fost bine să nu te fi ridicat de jos, de dimineață genunchiul tău părea chiar destul de atins.

— Acum este în regulă, părinte, răspunse şi se miră că putea să-şi audă vocea.

— Nu pari prea entuziasmat să mă vezi, râse părintele Webley şi-i scutură un fir de praf de pe umăr. Aşteptai pe altcineva, nu?

Collin dădu din cap, dar nu spuse nimic. Dincolo de capul bărbatului din fața sa se vedeau turlele ascuțite ale Fermelor de porci ale Sistemului. La ora aceea, ar fi trebuit să sune încetarea lucrului şi o mulțime de bărbați şi de băieți scunzi, îmbrăcați în salopete negre, să fi dat năvală pe porțile nevăzute pentru a prinde cursa locală, care să-i ducă acasă.

— Nu, nu mai sună, îi ghici gândul celălalt. Nu mai are pentru ce. Sunt în grevă spontană, băiete. A început în urmă cu trei ore şi, de atunci, au dezasamblat câțiva andreizi, au snopit în bătaie doi paznici şi au spart cuvele cu glucoză pe întreaga linie de repartitoare. De-aia nu se vede nimeni, pe nicăieri. Şi tot de-aia bietul Batt nu a reuşit să plece de acasă. De frică să nu pățească cine ştie

ce, în tulburările ce or să se iște în după-amiaza asta, ai lui l-au închis în bucătărie și l-au pus la treabă, sub supravegherea doamnei Fryn. Bătrâna doamnă Fryn, o mai ții minte, Collin?

Băiatul dădu din nou din cap. Ce conta dacă și-o amintea sau nu? Își mușcă buzele, disperat.

— Și eu... noi ce facem, părinte? Trebuia...

Webley își strânse sutana mai aproape de corp și îl mângâie pe păr cu mâna dreaptă.

— Batt mi-a povestit tot la telefon, Collin. A reușit să scape două minute de sub supraveghere și a avut noroc să mă găsească în apropiere de aparat. Sunt... într-o poziție delicată, băiatule.

Îl apucă de după umeri și-l întoarse cu fața în direcția Lacului Auriu. Dar nivelul squarului se găsea cu mult mai jos decât platforma pe care era lacul și Collin nu văzu din el decât o mulțime de paiete aurii, sclipind pe o dungă albastră.

— Uită-te, acolo, pe malul Lacului, în dreapta... Capela Angharad. Știu că nu ai cum să vezi asta, Collin, dar încearcă să o faci cu ochii minții. Știi de ce i se spune locului acela *capelă*? Pentru că acolo este o cruce în piatră. Singura cruce din toată Groapa. Unii spun că ar fi fost adusă direct de pe Terra, de valul primilor coloniști. Dar cine stă să creadă în poveștile astea? În navele primilor coloniști de-abia aveai loc să-ți tragi sufletul. Dar, fie că vine de acolo, fie că a fost cioplită aici, ea marchează locul unde un om și-a aflat odihna de veci. Un loc în afara primului Cimitir, cel construit înainte de ridicarea Incineratorului.

Un om care s-a vrut deosebit atât în viaţă, cât şi în moarte. Ghiceşti despre cine e vorba?

— Ar trebui?

Collin îl privea uluit, neînţelegând rostul şaradei. Greva izbucnise pe neaşteptate şi nicio pace nu se întrevedea la orizont. Owen şi străinii aceia se găseau între cele două părţi, aflate în conflict şi puteau fi capturaţi oricând, dacă... bunul său tată, David Elliot Wilson trebuia să stea ascuns zilele acestea, pentru că era considerat unul dintre liderii periculoşi ai mişcării sindicale. Iar părintele îl întreba despre misterul unui mormânt vechi de decade întregi.

— Numele de Harlem van Logan îţi spune ceva?

— Harlem van Logan e îngropat la Capela Angharad?! se miră Collin, simţind că-l părăseşte iar vocea. Dar Harlem van Logan e o poveste, domnule Webley. Chiar şi copiii care fac curat în Consistoriu ştiu că e un mit. Un nume care n-are ca acoperire o fiinţă umană.

— Harlem van Logan a fost un om la fel de viu ca mine şi ca tine, Collin. Evident că nimeni dintre noi, cei în viaţă, nu l-am văzut, a murit în urmă cu aproape 80 de decade, dar amintirea lui nu se va şterge niciodată pe de-antregul din memoria colectivă a Coloniei. Chiar dacă trecutele şi actualele Administraţii au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca numele său să dispară de pe listele cu personal ale locuitorilor de lângă Câmpiile Acoperite. Dar trupul său este, într-adevăr, îngropat sub Capela Angharad, am verificat acest lucru.

Legenda spunea despre Van Logan că s-ar fi aflat printre primii 20 de colonişti sosiţi de pe Terra în craterul

Aliacensis, cu *păianjenul* „Spacelab XXII", al treilea care se folosise pentru a traversa secunda-lumină de drum dintre Terra şi Selena, de elevatorul Artsutanov, înălțat în locul acela cu nume bizar – Shri Lanka. Că ar fi fost unul dintre constructorii primelor cinci buncăre din beton şi stâncă, buncăre ce serviseră drept bază de aprovizionare pentru cei 122 de muncitori spațiali, aduşi în decadele următoare, în vederea turnării bazelor fundației Coloniei, în craterul învecinat Ohsumi.

Şaisprezece dintre coloniştii inițiali muriseră într-un accident stupid, într-unul din buncăre – în mod ciudat, unul dintre recipientele cu heliu lichid basculase în stativ şi se vărsase peste ei, transformându-i în statui. Alți doi plecaseră pe Terra, cu o navetă de linie, care suferise un accident la amerizare şi se înecaseră, în vreme ce penultimul avusese un atac de cord şi murise la numai câțiva metri de intrarea în buncăr, fără să poată fi salvat de robotul aflat lângă el. Dar Van Logan supraviețuise tuturor încercărilor destinului de a-l trece în lumea umbrelor. Pățise şi el numeroase accidente, dar scăpase teafăr din toate, ajutat de un noroc formidabil. Mai mult, toate expedițiile următoare de amplasare de noi baze selenare îl găsiseră la post, aproape neschimbat. Se zvonea că se infectase de undeva cu *bacteria nemuririi* şi că aceasta îl ajuta să-şi prelungească la nesfârşit ciclul vital.

— Poveşti, băiatule. E adevărat că Van Logan a trăit nemăsurat de mult, unii cercetători ai cronologiei primelor faze ale colonizării vorbeau chiar despre 180 de decade. O vârstă biologică nemaiîntâlnită între oameni. Dar

a murit şi el, într-un final. Tot legenda spune că a căzut într-un puț de apă şi s-a înecat. Pentru ca să-i convingă pe cei din viitor de adevăr, contemporanii săi i-au conservat trupul prin criogenie şi l-au îngropat într-o capsulă vidată, sub crucea de piatră, unde-şi petrecea o mare parte din timp, meditând.

Preotul îşi şterse fruntea de transpirație cu o batistă neagră, pe care o ascunse în mânecă.

— L-am văzut. Am forat un canal pe sub Capelă, cu o săpătoare luată de pe Câmpii, şi am ajuns în laterala dreaptă a capsulei. Era exact cum povestea legenda – un bărbat cam ca la patruzeci şi ceva de ani, cu părul negru, buclat, cu fruntea lată şi ochi albastru metalic.

— Ce-au avut cu el Administrațiile Coloniei?

— El este fondatorul Sindicatului, Collin. Ce credeai? Prima grevă a salahorilor de pe Câmpii, cea din anii 77 E.S., nu a fost nici pe departe una spontană, aşa cum se afirmă şi azi în istoriile oficiale. El se afla în fruntea celor care cereau un regim de 10 ore de muncă şi 8 de odihnă şi un supliment de oxigen la ieşirea din sere.

— Cât de mare era Sindicatul când a murit?

Părintele Webley ridică din umeri.

— Nimeni nu cunoaşte cifre precise, pentru că nimeni nu a studiat temeinic istoria organizației. Câteva sute, probabil. Nu ca azi, când numai copiii şi Administrația nu face parte din Sindicat.

Collin dădu din cap, fără să mai comenteze. Trăia o stare tare ciudată, presimțind că i se pregăteşte ceva neplăcut, cu care era sigur că va trebui să se confrunte foarte

curând. Ca şi cum s-ar fi aflat dincolo de perdeaua unui coşmar, unde fiinţele înspăimântătoare ce-l urmăriseră peste tot îşi întindeau ghearele spre el, nu ca să-l prindă, ci doar ca să-i amintească de prezenţa lor brutală. Se mai uită o dată în direcţia aproape nevăzutului Lac Auriu şi încercă să-şi spună că totul era bine. Încă era bine.

— Ce treabă am eu cu Capela Angharad, părinte? întrebă, când văzu că bărbatul nu mai adăugă nimic.

— Acolo trebuie să ajungi, băiatule.

Ochii cenuşii îi erau plini de lumină, când se uită la el peste umărul stâng. Şi, cum stătea aşa, aproape răsucit spre dreapta, către Drumul Silozurilor, părea chiar unul dintre acei colonişti ai începuturilor, veniţi pe Lună să caute singurătatea, refugiul împotriva răutăţii oamenilor sau poate numai smerenia în faţa unui Dumnezeu de care se apropiaseră mai mult decât toţi ceilalţi semeni ai lor întru smerenie, rămaşi pe planeta aceea atât de pângărită de păcate.

— Dar nu acum. Şi nici dintr-odată. Trebuie să faci pe ghidul pentru Owen şi pentru străinii aceia.

— Ce trebuie să facă Owen la Capela Angharad?

— Să le deschidă străinilor drumul către puntea de ghidaj a elevatorului Artsutanov.

— Dar elevatorul acela a fost distrus demult, încă înainte ca locurile astea să fie acoperite de cupolă! spuse el, speriat. Chiar dumneavoastră, părinte, ne-aţi învăţat lucrurile astea la cursurile din ciclul doi ale Consistoriului. Pentru ca nimeni să nu se mai poată întoarce în locurile alea blestemate de pe Tehrra.

— V-am mințit, răspunse răguşit celălalt. Sunt unele întrebări, Collin, la care nu poți să dai niciun răspuns, pentru că orice răspuns ar fi unul greşit. Elevatorul se găseşte la locul său, pe orbita geostaționară Nonius B. Aşteptând o comandă de coborâre.

— Am fi putut să plecăm oricând de aici! descoperi băiatul şi îl privi cu suspiciune pe bărbatul în care avusese atâta încredere până în clipa aceea. Cu toții ştim ce e acela un elevator spațial şi pe ce principiu funcționează. Nu ne trebuia niciun combustibil... nicio cheltuială... Am fi plecat cu toți şi i-am fi lăsat pe blestemații de la Administrație să se descurce singuri cu alimentele.

Bărbatul clătină din cap.

— Un lucru de care trebuie să ții seama, Colin – niciun om din Colonia asta nu are pentru ce să fie mândru. Toți cei ce trăiesc acum, aici, s-au născut aici şi nu sunt colonişti... sunt locuitori ai Lunii. Unde să plece? Unde să emigreze? Strămoşii lor nu au venit pe Lună de prea mult bine, poți să fii sigur de asta. O dezertare nu e totuna cu o luptă cinstită. Aici e locul celor care s-au născut, au crescut şi au luptat ca să supraviețuiască sub cupola Coloniei.

— E prea mult pentru mine, domnule Webley, scutură din cap băiatul şi se trase un pas înapoi. Dar la o întrebare tot va trebui să aflu răspunsul. De ce tocmai eu trebuie să-l duc pe Owen în locul acela?

— Pentru că tu eşti fiul lui Harlem Van Logan şi al lui Angharad Maldwyn, cea care i-a organizat pe primii colonişti şi a pus bazele Administrației celor Trei Turnuri. Îmi pare rău că trebuie să ți-o spun, dar mai bine este să

afli de la mine, decât de la alții – eşti purtătorul *bacteriei nemuririi*, băiatule, deşi nu ştiu ce înseamnă asta şi nici ce va trebui să faci tu după activarea punții de ghidaj.

Capitolul XI

În după-amiaza aceea, în jurul „Piticului de lut" nu se vorbea decât despre revolta de la fermele de porci şi despre intervenţia târzie a forţelor de ordine. Unii, deja chercheliţi de ginul luat pe datorie încă de dimineaţă, voiau s-o pornească direct spre Turnuri şi să pună foc. Alţii, mai cu mintea la cap, ar fi dorit să aleagă câţiva delegaţi, care să meargă într-un loc public, la Biserică spre exemplu, unde să se întâlnească cu doamna Fanny Logan, dar erau şi dintre cei care se ridicau împotriva oricărei acţiuni, spunând că ar fi mai bine să lase lucrurile să se liniştească de la sine.

Părintele Webley încerca să se strecoare printre grupuri, urmat îndeaproape de Collin, dar nu reuşea să facă prea mulţi paşi, deoarece se găsea întotdeauna cineva care să-l tragă de sutană şi să-l întrebe câte ceva. În cele din urmă, în apropiere de Piaţa Copacului Ars trebui să intre într-un gang, ca să se ferească din calea unui grup de muncitori înarmaţi cu lopeţi şi târnăcoape. Imediat, în jurul său, se adunară mai mulţi bărbaţi, care voiau să întreprindă ceva, dar nu ştiau ce. Unii dintre ei erau îmbrăcaţi în costumele cele bune, pe care le luau numai de sărbători, ori duminicile, la slujba religioasă, dar ma-

joritatea purtau salopetele cu care ieşiseră din tură. Deoarece locul era strâmt, mirosul de transpirație caldă şi acră deveni repede de nesuportat.

Rudolf Rowland, un bărbat înalt şi cărunt, cu o pălărie neagră pe vârful capului, ajutorul lui David Wilson în corul Bisericii, îi făcu semn părintelui să se apropie, deoarece el era aproape strivit de zid, lângă intrare.

— Nu putem să facem nimic, ca să oprim nebunia asta? strigă el, peste capetele celorlalți.

— Dacă am şti ce anume a pornit tăvălugul acesta, poate că am mai avea o şansă. Webley clătină din cap. Aşa, însă...

Se gândi o clipă, în timp ce bărbații de la intrarea în gang se forțau să nu-i lase şi pe alții să se strecoare înăuntru.

— Şi cât are să mai dureze, domnule Webley?

— Cât o vrea Domnul, răspunse acesta descurajat. Întâmplarea face că noi doi, adică eu şi băiatul acesta, Collin Wilson, cred că-l cunoaşteți cu toții pe respectabilul său tată, trebuia să ajungem la Biserică. Acum, însă, toate drumurile sunt blocate şi de mirare ar fi ca Administrația să nu profite de prilej şi să trimită *fortărețele*, ca să blocheze arterele principale.

Fortărețele erau carele de protecție ale forțelor de ordine, masive dar uşoare, din folii de carbon, fixate pe structuri de duraluminiu, mişcându-se pe şenile de cauciuc, capabile să împrăştie în capul răzvrătiților tone de apă sub presiune, de spumă de cauciuc, care încleia articulațiile precum smoala fierbinte, şi de gaze soporifice, în fața cărora nu aveai nicio protecție.

— Ei au pus la cale asta! țipă careva, aproape ascuns în spatele unui tomberon din plastic. Am văzut câțiva an-

dreizi ai Secției și vreo doi Supraveghetori, fără uniformă, care se tot vânturau fără rost pe aici.

— Vor să ne blocheze în Groapă! i se alătură un bărbat voinic, cu ochi albaștri și mâinile ca două lopeți. Nu mă mai țineți minte, părinte? Sunt William Alfonso Lopez, cel căruia i-a murit fata în decursul decadei trecute și ați venit până la Millamar, ca să ne dați o mână de ajutor, cu incinerarea.

Webley făcu semn din cap că își aducea aminte. Dincolo de gang, hărmălaia creștea mereu și Collin se întrebă dacă mai exista vreo speranță ca să poată scăpa din capcana aceea și, mai ales, să ajungă în timp util la Biserică.

— Și după ce ne blochează, or să dărâme pasarelele către drumul principal și or să închidă pneumatic accesul la Terminalul feroviar. Ei știu că alimentele ne vor ajunge, în cel mai fericit caz, pentru o săptămână. Apoi, vom țipa ca din gură de șarpe că suntem de acord cu deciziile lor de scurtare a programului de lucru și cu toate concedierile care se vor mai face.

Mulțimea văluri, nemulțumită. Bărbatul scund și îndesat de lângă el îl călcă pe picior atât de tare, încât băiatului îi dădură lacrimile. De afară, se auzi sunetul ascuțit al unei sirene, care acoperi întreaga hărmălaie și-i făcu să-și lipească mâinile de urechi. Apoi sunetul încetă și auzul reveni treptat la normal.

— Încep descinderile! răcni altcineva.

— Nu pe noi ne caută, spuse destul de încet, dar distinct, Rudolf Rowland, un bărbat blond, cu ochii negri și oblici. Umblă după niște străini, veniți dintr-o altă Colo-

nie. Am auzit, cu urechile mele, o conversație pe care au avut-o doi dintre ăştia cu ordinea, prin stație, cu cineva din Turnuri.

— Asta-i o prostie, îşi dădu cu părerea Philip Iestyn, barmanul de la „Piticul de lut", înghesuit în colțul opus părintelui Webley. Ştim cu toții că nimeni nu poate circula între Colonii de zeci de decade. Iar fiecare Colonie este o fortăreață, perfect închisă pentru orice amenințare venită dinspre exterior. Cum să intri printr-un perete de policarbonat?

— Aşa cum se intră şi în crâşma ta nenorocită – pe uşa din față. Sau pe cea din dos. Depinde pe care i-o deschizi.

— La noi, stau uşile permanent deschise, se hlizi Iestyn şi ridică un deget în sus. Ofer un gin din partea casei celui care poate să-mi spună că a găsit vreodată închis.

Nimeni nu se grăbi să revendice oferta. Collin îşi aduse aminte, brusc, ce treabă aveau ei la Capela Angharad şi chipul i se lumină. Drumul spre terminalul tehnic al elevatorului Artsutanov era o poartă de ieşire din Colonie. Posibil ca întreaga Colonie să fi fost înțesată de asemenea porți, acum uitate, asemenea unei felii de caşcaval. Posibil ca toate Coloniile să fi fost concepute după acelaşi plan de bază şi atunci... Atunci aceasta era o explicație a faptului că forțele de Securitate căutau nişte străini.

— Dacă tata ar fi fost aici... începu el, dar nu apucă să continue.

— Pe David Wilson l-am văzut în fruntea unui grup, plecând de la Silozuri spre marginea de vest. Smulseseră țărușii care marcau parcările şi îi agitau ca nebunii.

— N-or să ajungă acolo, ripostă un ins înalt şi slab, îmbrăcat într-o haină în carouri. Au ridicat baraje de protecție. Şi au chemat trupele speciale.

— Ba or să urce scările! îl contrazise un alt bărbat din spatele lui Collin. Le e frică să le mineze, deoarece nu pot reconstrui altele, la timp. Vor încerca să le apere de sus, dar nu vor reuşi, pentru că au numai armament uşor.

Părintele Webley ridică amândouă brațele în sus. Vocile se reduseră ca volum, apoi încetară, după câteva clipe.

— Situația nu e prea plăcută, oameni buni. Dar, dacă ne gândim cu toții, poate găsim o cale de rezolvare. Este absolut necesar să ajung la Biserică. Aveți vreo idee?

— Dacă drumul principal e blocat, de ce nu încercăm invers?

William Alfonso Lopez arătă cu degetul către Groapă, dincolo de „Piticul de lut".

— Groapa este locul cu cea mai joasă cotă din Colonie, nu-i aşa? Din cauza asta, i s-a făcut o uriaşă fosă de scurgere, în vederea reciclării apei. Cea mai mare parte a apei vine dinspre Lacul Auriu, prin canalul deversor, şi se varsă în fosă, lângă Magazia de Grâne.

— Şi? întrebă, nedumerit, Philip Iestyn.

— Mergem până la Magazie. Drumul precis că e liber. Nimeni nu se încaieră în Groapă, bătăliile se vor duce în direcția Turnurilor. Tăiem cu o pânză de bomfaier sudurile şi scoatem capacul canalului. Apoi ne strecurăm înăuntru şi o luăm în sensul invers al curgerii apei. O să înaintăm cam greu, pentru că o să mergem cocoşați...

— E o soluție, se înseninâ părintele. Cred că am putea ajunge la Lac. Cine vrea să ne însoțească?

Toți bărbații din gang ridicară brațele.

— Nu cred că ar fi o idee tocmai bună, să mergem așa de mulți. S-ar putea să fim văzuți de vreo patrulă de andreizi și să fim luați în vizor de cei de la Securitate. Cred că patru sau cinci este suficient. Mulțumesc pentru ajutor, sunteți cu toții niște oameni cu adevărat de treabă.

În câteva minute, părintele alese trei bărbați, între care și William Alfonso Lopez, și îi rugă pe cei din apropierea intrării în gang să le facă loc să iasă. După câteva clipe, puhoiul uman de afară îi smulse de lângă zid și-i aruncă în direcția Silozurilor. Dar Lopez era un bărbat solid și reuși să se agațe de un stâlp indicator cu o mână, iar cu cealaltă îi ajută să se apropie de el și să reziste presiunii.

După un timp, gloata schimbă direcția și se pierdu în spatele fostelor Cheiuri Aerodinamice. Porniră cu pași repezi către „Piticul de lut" și se opriră câteva clipe, să tragă cu urechea la discuția furtunoasă pe care o purtau câțiva bătrâni, așezați pe băncile de lemn fără spătar ale crâșmei. Nu reușiră însă să afle mare lucru, deoarece lucrurile de-abia începuseră să se desfășoare. Doar atât putu să-și dea seama părintele Webley – nebunia nu pornise doar de la Fermele de porci, ci și de la Punctul de Sortare a plantelor textile, ba se zvonea că și angajații de la Terminal ar fi fost văzuți dând o mână de ajutor la incendierea unei mașini de patrulare.

Până în apropiere de clădirile fostelor birouri administrative nu mai întâlniră pe nimeni. Unul dintre bărbații ce-i însoțeau izbi cu o bucată de țeavă într-un *ochi de supraveghere*, îl smulse de pe zidul de cărămidă refractară și-l aruncă, cu fire cu tot, în interiorul unei curți.

— Să se mai holbeze şi acum! exclamă el cu năduf, apoi alergă să-i prindă din urmă.

Collin îşi târa piciorul care începuse să-i amorțească şi se gândea că pământul pe care-l strivea sub tălpi şi din care nu creştea aproape nimic fără ajutor era cel mai de preț lucru pe care-l obținuseră generațiile de colonişti de-a lungul decadelor, după terminarea cupolei Coloniei agricole. Dar nimeni nu părea să bage de seamă aceasta şi toți se grăbeau să se încaiere pe diverse lucruri, fără să înțeleagă că adevăratul motiv al iubirii şi al urii lor se găsea acolo, chiar sub tălpile încălțărilor, aproape invizibil, dar atât de măreț şi de simplu, în sine. Pământul acela se lăsa strivit, călcat, batjocorit, neobservat, doar un metru şi treizeci de centimetri de strat hrănitor, sub care începea moarta rocă selenară. Pe pământul acela, Collin văzu cu ochii minții de copil casele simple, cele mai multe cu verandă şi flori în ghivece de teracotă, care stăteau cuminți în lumina leşioasă a soarelui lipit parcă de cupolă, oamenii care hoinăreau pe străzile înguste şi drepte, parcă trase cu rigla, copiii care se jucau prin curți, femeile ivite, când şi când, la ferestre pentru a scutura ceva, simți în miresmele ieşite din bucătării, dar şi pe cele puternice şi greu de respirat până la capăt, venind dinspre puțurile de aerisire ale Câmpiilor.

Domnul Webley se opri brusc, îl aşteptă să se apropie şi arătă cu un deget spre picior.

— Am uitat cu totul de accidentul tău, băiete. Mai poți să mergi sau e nevoie să te luăm în spate?

Oamenii se opriseră şi ei şi-i priveau nedumeriți.

— S-a rănit la picior, în urmă cu ceva timp, răspunse părintele întrebării mute din ochii lor.

— Pot, sigur că pot, numai că înaintăm cam repede.

Schimbară ritmul şi trimiseră în față pe Ollwen Surynam, bărbatul cu ten măsliniu care fusese până atunci ultimul din şir. Dar până dincolo de Parcările transportoarelor pe pernă de aer nu se întâlniră cu nimeni. Casele, destul de rare în acea parte a Gropii, păreau pustii şi chiar aveau uşile şi ferestrele închise, lucru neobişnuit, în celelalte zile ale decadei.

Apoi, în Piața de Troc, se întâlniră cu un grup mare de bărbați şi femei, care trăgeau şi împingeau vagoanele câtorva utilitare răsturnate pentru a bloca intrarea pe o stradă. Le explicară că fac asta pentru a împiedica trupele de represiune să dea buzna în Groapă, după ce bătălia de la Scări se va încheia. Operațiunea era condusă de o femeie masivă, cu părul roşcovan prins sub o plasă strălucitoare, care-l recunoscu pe părinte şi îi ceru binecuvântarea.

— Sunt roaba lui Dumnezeu, Blodwen Evans. Fii binevenit în lupta noastră, părinte! De astădată, e mult mai rău decât în trecut, spuse ea, în timp ce îngenunchea. I-au împuşcat pe cei patru mediatori, trimişi în Turnuri. Şi i-au aruncat peste balustradă, ca să vedem că nu glumesc. Roagă-te pentru ei şi pentru sufletele noastre. Roagă-te să ne vină la toți mintea la cap şi să aducem iar pacea în Colonie.

Încremeniră cu toții, la aflarea veştii. Lopez deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc şi repezi cu toată

forța un pumn în acoperișul vagonului răsturnat. Acesta pârâi și se îndoi spre interior. Când își scoase mâna plină de sânge din adâncitură, era atât de încrâncenat, încât Collin fu sigur că ar fi fost în stare să cucerească de unul singur poziția Scărilor, dacă s-ar fi găsit în apropiere de ele.

Părintele își împreună mâinile și se rugă cu ochii închiși, murmurând cuvinte amestecate, în latină și în idiomul britano-olandez, care se vorbea în Groapă, ca un fel de protest împotriva englezei administrative. Cei din jurul său îngenunchează și se rugară și ei. Apoi, roșcovana Blodwen Evans numi un bărbat scund și negricios să-i însoțească și să le arate cea mai bună scurtătură către Magazia de Grâne. Când îi părăsiră, dinspre capătul celălalt al străzii soseau noi ajutoare – băieți de 13-14 ani, în rândul cărora Collin recunoscu doi, care fuseseră primiți de curând în *bandă*.

Până la Magazie, se opriră în fața curții doctorului Willis Morgan, să dea o mână de ajutor la stingerea unui început de incendiu, iscat ca din senin. Aici, aflară de la soția doctorului că toate recomandările ce soseau dinspre Scări le cereau celor rămași în Groapă să nu consume apă de la rețeaua locală, ci numai din rezervele proprii fiecărei locuințe. Deja dinspre Millamar veniseră primele vești despre decese provocate de un factor patogen, cu care fusese infestată sursa primară de apă potabilă.

În zona Magaziei de Grâne era pustiu. Magazia era o clădire scundă și foarte lungă, cu geamuri mici, în partea superioară, chiar sub acoperișul de beton, care aștepta goală producția de cereale de la finele sezonului în curs.

Numai că, de această dată, avea să aştepte mult şi bine, îşi spuse Collin, după ce se aşezase obosit, în fund, lângă capacul metalic ce ducea spre fosa de deversare, în timp ce toți ceilalți răscoleau prin sala de echipamente de reparații, în căutarea unui bomfaier. Şi, dintr-odată, îi păru extraordinar de rău după toate lucrurile de dinainte, care nu aveau să mai fie niciodată aceleaşi. După sclipirea soarelui prin cupola de policarbonit, după frunzele palide şi acoperite de praf ale rarilor copaci ai Gropii, după mirosul de pământ uscat, după glasurile pline de bărbăție ale celor ce cântau în corul Consistoriului. După privirea mamei sale şi după mângâierea caldă şi delicată a degetelor lui Bronwen. După toate câte însemnaseră un strop de viață adevărată şi despre care ştiu, brusc, că nu or să se mai întoarcă niciodată la locul lor. Niciodată după ce îi va fi condus la Capela Angharad pe Owen şi pe cei trei străini ciudați.

Apoi Surynam găsi un bomfaier ruginit şi se chinuiră aproape o jumătate de oră să taie cu el balamalele uşii metalice. Făceau cu schimbul şi se părea că stau pe loc, muşcătura lamei dințate fiind abia vizibilă pe suduri. Collin profită şi se descălță, lăsându-i degetele de la picioare să se înviorеze în adierea ce se strecura de-a lungul străzii, dinspre Reciclatoarele de aer. În cele din urmă, una dintre balamale cedă, iar William Alfonso Lopez smulse uşa cu totul de pe zid şi o aruncă în curtea interioară a Magaziei. Părintele se uită la el, râse şi le făcu semn să se strecoare în întunericul umed din interior.

Cele Trei Turnuri

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 9.22
Colonia PamirSat

Denumită inițial „Surveyor-3", construcția având punctul cel înalt de 256 m a fost construită în două etape. Primul din cele trei Turnuri, a fost ridicat între decadele 49-55 şi are numai 118 m, fiind la momentul respectiv cea mai mare construcție de pe Selena. Rolul său, după cum îl arată şi numele, era acela de supraveghere a bunei derulări a vieții agricole, sub Cupolă.

Concepută în scop agricol, Colonia Pamirsat ocupă fundul unui crater de impact, Ohsumi, un oval aproape perfect, cu raza mare de 184 km şi cea mică de 62 km, având partea sud-estică cu cel puțin 80 m mai coborâtă decât partea omologă opusă. Din această cauză, constructorii şi inginerii geologi au hotărât realizarea Câmpiilor Acoperite (sere cu lungimea de peste 4 km, lățimea de 200 m şi înălțimea de 85 m) în zona cea mai joasă, iar realizarea lui „Surveyor-1" s-a impus aproape de la sine.

Creşterea populației de coloni, aproape explozivă în decadele care au urmat, a impus împărțirea Coloniei în două sectoare – Estul rămânând exclusiv producător agricol, iar Vestul transformându-se într-o urbe a industriei mecanice. Pentru a acoperi secvența administrativă a noului sector, între decadele 89-92 a fost ridicat „Surveyor-2", lipit de primul şi depăşindu-l cu numai 18 m în

înălțime, dar aproape dublu ca grosime. „Surveyor-3", cu cei 256 m ai săi, a fost ridicat într-un timp record, în decada 111 E.S. şi a devenit imediat Turnul principal, fiind destinat apărării externe a Coloniei, dar şi pazei şi protecției interne. Un document, fără autor cunoscut, datând din decada imediat următoare, precizează că planurile pentru construirea sa au fost concepute după Greva Salahorilor din decada 77 E.S., grevă condusă de legendarul Harlem van Logan.

Începând cu decada 118 E.S., denumirea de „Surveyor-3" este părăsită, impunându-se aceea de Cele Trei Turnuri şi/sau de Turnurile Administrației, ea indicând locul de concentrare a puterii politico-administrative a celei mai vechi aşezări umane stabile de pe Selena.

De-a lungul existenței lor, Turnurile au rezistat intacte celor 84 de cutremure ale scoarței selenare, precum şi atacurilor armate ale revoltaților de pe Câmpiile Acoperite, sub conducerea Sindicatului, din decadele 101, 117, 143, 189, 203, 215, 255 şi 299.

Capitolul XII

Înaintau de o jumătate de oră prin canalul de-abia cu o palmă mai înalt decât ei. Lămpile de avarie funcționau, aruncând o lumină chioară, de culoare roşcată. Din tavan, atârnau fire lungi şi verzi dintr-o algă verde, care li se lipea de piele. Pentru că insistase să facă drumul pe picioarele lui şi să nu fie cărat pe o targă improvizată, Collin mergea la mijloc, chiar în spatele părintelui Webley.

Când ajunseră la prima pânză de apă, depăşiseră două răscruci, iar tunelul se îndreptase către sud, într-o pantă din ce în ce mai accentuată.

— Pregătiți-vă să intrăm în apă! strigă cel din capul şirului. Aveți grijă să nu alunecați, pe fund e nămol.

Se luară de mâini şi intrară pe rând, cu o senzație de spaimă lipicioasă, urcându-le pe şira spinării. Apa mirosea puternic a putred, deşi curgea spre dreapta lor, către o gură de aspirație, care o scotea iar la suprafață, tocmai în capătul vestic al Lacului Auriu, de unde cădea de la o înălțime de zece metri, din gura unei stânci naturale, trecea printr-o serie de site antireziduuri, apoi prin filtre chimice şi biologice, după care era retrimisă în lac.

Adâncimea crescu treptat şi se stabiliză de-abia după ce trecu de mijloc. Avansau cu greutate, trebuind să în-

frângă cerbicia curentului şi să-şi mențină echilibrul prin nămolul alunecos. În câteva rânduri, Lopez le semnală prezența unor şobolani uriaşi, cățărați pe tuburile de protecție ale cablurilor electrice, care îi examinau, la rândul lor, plini de curiozitate şi fără niciun fel de teamă. Mai mult, reuşiră să zărească, pentru câteva clipe numai, pe o platformă laterală goală, un animal de dimensiunea unui câine mare, cu un bot alungit şi cu o coadă de şobolan, care se făcu nevăzut într-o gaură atât de înaltă, încât s-ar fi putut strecura fără efort cu toții prin ea.

După aproape două ore de marş, se opriră în apropierea unei nişe, protejată de o uşă din policarbonit. Spre norocul lor, constatară că nu era închisă decât cu clanța. Olwen Surynam le propuse să încerce să iasă pe acolo la suprafață, altminteri s-ar fi putut trezi la capătul tunelului în fața unei deschideri de trimitere a apei în lac numai bună să încapă un şoarece prin ea. Se sfătuiră câteva clipe, şi nu văzură niciun inconvenient. La urma-urmei, oriunde ar fi ajuns la suprafață, nu puteau să se găsească prea departe de Biserică.

Urcară câteva trepte, cotiră la stânga pe un coridor îngust şi ieşiră într-o stație de tren subteran. Un vagon gol de transportat cereale, care avea încă numele coloniei de destinație – ARISTARH înscris pe tabelarul de deasupra şinei, părea să aştepte acolo de o veşnicie. Un strat gros de praf se aşternuse peste el, ca şi pe peronul alăturat.

— Cu puțin noroc, s-ar putea să ajungem mai repede decât bănuiam, spuse părintele şi le făcu semn să se apropie. Ce părere aveți?

Şi, din nou, Surynam le spuse că soluția cea mai bună ar fi fost să se urce în spațiul conductorului, să decupleze magneții de frână şi să lase vagonul să-şi facă drumul până la punctul terminus. Nu părea o idee de lepădat, aşa că se înghesuiră în spațiul strâmt, având grijă să ridice saboții de frână de pe şine, mai înainte să dezactiveze magneții.

Vagonul porni, la început încet de tot, apoi prinse viteză şi trecu scârțâind prin dreptul mai multor puncte de control. Spațiul interior al cabinei deveni repede înăbuşitor, iar sistemul automat de ventilație nu mai reuşea să facă față. Transpirația curgea şiroaie pe fețele lor şi respirația le deveni şuierătoare.

— Să oprim undeva, propuse Lopez, care îşi lipise de geam fața cadaverică, în căutarea unui strop de răcoare.

Apăsară butonul de frână şi magneții se cuplară pe roți, presându-i unii în alții. Când vagonul se opri, în sfârşit, aproape că nu mai puteau să respire. Țâşniră afară din cabină, prăbuşindu-se în golul din stânga şi din dreapta şinei magnetice. Gâfâiau de parcă de-abia scoseseră capul de sub apă. Când reuşiră să-şi vină în fire, constatară că erau mai puțin cu unul. Olwen Surynam dispăruse.

Lopez se ridică în picioare şi merse către spatele vagonului. Glasul său puternic răsună de mai multe ori, dar nu primi niciun răspuns.

— Înțelegeți ceva? întrebă după ce se întoarse.

— Poate că va fi fost o iscoadă a Administrației, presupuse părintele Webley, în timp ce-şi scutura sutana. În

cazul acesta, s-ar putea ca, la ieşire, să avem parte de o surpriză. Neplăcută.

— Ce-ar fi să lăsăm vagonul să plece singur?

— Cum?

— Să plece singur, reluă Lopez. Or să-l cerceteze, or să aştepte, or să presupună că a pornit accidental, apoi or să se plictisească şi or să plece. Până ajungem noi la capăt, s-ar putea ca linia să fie liberă.

— S-ar putea să țină, zâmbi părintele. Oricum, alternativa – să ne întoarcem pe jos până în stația anterioară, nu pare prea atrăgătoare. Mai ales, că nu ne va rezolva problema ieşirii din subteran.

Pentru că era cel mai slab, Collin se urcă în cabină şi deblocă frânele magnetice, în timp ce ceilalți împingeau cutia metalică pe şină, pentru ca să-i dea impulsul de pornire. După care coborî, la timp pentru a vedea luminile de poziție dispărând repede, la o curbă.

Înaintară încet, urmărind rarele lumini roşii, care marcau poziția diferitelor scări metalice şi a platformelor de reparații de pe traseu. Cel de-al treilea bărbat pe care părintele îl selecționase în gang se dovedi a nu fi chiar un necunoscut pentru Collin, atunci când Webley îi ceru să le vorbească despre sine, pentru ca timpul să treacă mai uşor.

Se numea Robert Lovelace Graves şi era unul dintre controlorii de calitate ai producțiilor cerealiere. Le mărturisi că nu acceptase locuința de serviciu, oferită de Administrație, şi preferase să-şi ia o gazdă în Groapă. De fapt, venise aici din Vest, după încheierea lucrărilor celui

dintâi Congres Sindical, pentru a ajuta la închegarea structurilor organizației. Dar treaba se deteriorase rapid şi Sindicatul nu putuse să-i acopere costurile de întreținere. Aşa încât, fusese nevoit să se angajeze chiar în Administrație, deoarece avea pregătirea de specialitate necesară, iar locuri de muncă în Câmpiile Acoperite nu mai existau.

— Te-am văzut la Biserică, duminica, domnule Graves, comentă părintele, care se afla în față. Pari o persoană foarte serioasă. Nu ai zâmbit nici măcar o dată, de când te ştiu.

— Există unele lucruri pe care le cunoşti, pentru că societatea le foloseşte de dinainte de a te fi născut tu, răspunse acesta. Iar altele pe care trebuie să mai aştepți, ca să le afli. Cum ar fi zâmbetul.

Şi Collin nu realiză dacă bărbatul din fața lui glumea sau vorbea foarte serios.

— Graba nu ar face decât să încurce lucrurile, nu-i aşa?

— Poate că ai dreptate, nu m-am gândit la asta, recunoscu părintele. Am crezut dintotdeauna că Dumnezeu ne dă la toți puterea de a zâmbi şi de a ne încrunta.

— Ne dă, se arătă de acord celălalt. Dar nu ne spune şi când să folosim zâmbetul sau cuta dintre sprâncene. Asta trebuie să aflăm noi. Iar unii învață mai greu. Nu am avut prea multe motive să învăț primul lucru, părinte Webley.

— Îmi pare rău dacă am zgândărit răni care se închiseseră. Îmi cer iertare.

— Nimeni n-are de unde să ştie ce fel de cimitire ascundem în inimi, răspunse rece celălalt şi se închise în mutenie.

Collin continuă să înainteze prin întunericul orb, punctat ici şi colo de sclipirile roşii ale luminilor de avarie, gândindu-se că lumea s-a întors cu susul în jos şi că toți oamenii îşi ieşiseră din minți, ca nişte nebuni. Deasupra capetelor lor, lucrătorii şi oamenii Administrației se încăierau cu sălbăticie pentru motive care, în vremurile vechi ar fi constituit numai un prilej de zâmbet. Zâmbetul acela interzis, de care vorbea Robert Lovelace Graves, cu atâta tristețe.

Într-un târziu, ajunseră pe un nou peron, din care se bifurcau două şine magnetice, în forma literei „Y". Nu ştiau pe unde o apucase vagonul şi nici care ar fi fost drumul cel bun către suprafață. Se opriră pe una din băncile de plastic şi-şi traseră sufletul, pentru o vreme.

— Şi, acum, încotro?

— Poate că ar fi mai bine să dăm cu banul propuse Lopez, cu un zâmbet uriaş întipărit pe față. Aşa o să aflăm şi dacă norocul ține cu noi azi.

— Să dăm cu banul ridică resemnat din umeri părintele. Cine are o monedă?

Nu avea nimeni.

— Mai există o metodă similară. Graves se uita spre direcția din care veniseră şi nu părea că se adresase cuiva anume. Dreapta pentru numerele pare, stânga pentru cele impare. Collin, spune repede primul număr care-ți vine în minte.

— Unsprezece.

— La stânga. Sper să fii un băiat norocos în viața ta de zi cu zi.

O apucară spre stânga şi se dovedi că era un băiat norocos – la mai puțin de un sfert de oră de înaintare, ajunseră la o gură de ventilație, dincolo de elicea căreia se zărea cupola sinilie a Coloniei. Ventilatorul în mişcare nu se dovedi o încercare prea anevoioasă pentru William Alfonso Lopez, care azvârli în curentul de aer cu bara de plastită pe care o culesese de la ultimul peron. Palele explodară într-o ploaie de aşchii şi apoi pierdură ceva timp ca să curețe axul de resturi şi să croiască o cale către exterior.

Ieşiră foarte aproape de Stația de realimentare cu energie a vehiculelor Administrației. În mod normal, stația era deservită de patru bărbați şi două femei, iar în jurul ei ar fi roit în permanență microcarele de serviciu. Acum, locul era pustiu, iar poarta de acces în perimetrul stației era încuiată cu un zăvor magnetic.

— Am ajuns şi n-am ajuns, oftă părintele Webley, cercetând locurile cu atenție.

Se găseau pe malul opus celui pe care se ridica Biserica, a cărei cupolă se putea zări foarte bine din locul unde se găseau. Numai că nu puteau să ocolească prin partea dreaptă, deoarece Smârcurile nu puteau fi traversate în deplină siguranță. Collin îşi aminti de Dora, fata mijlocie a familiei Storm, care plecase spre Biserică drept prin mijlocul mlaştinii şi, până să se trezească ai ei că lipseşte, dispăruse pentru totdeauna. Iar prin dreapta...

— Ei bine, prin dreapta, s-ar putea să ajungem tocmai mâine dimineață. Asta presupunând că vom reuşi să trecem de eventualele patrule.

Robert Lovelace Graves își încrucișă brațele și se uită lung în direcția părintelui.

— Nu v-am pus nicio întrebare, până acum, părinte, cu privire la scopul acestui drum pe care vreți să-l faceți la Biserică. Consider că nu este nici politicos și nici corect să-l forțezi pe om să-ți spună mai mult decât consideră el că trebuie s-o facă. Dar constat că problema pe care dumneavoastră și Collin Wilson o aveți în acel loc este una presantă. Dacă ne spuneți despre ce este vorba, poate că vom reuși să găsim o soluție, până la urmă.

Părintele se uită la Collin, iar Collin privi în direcția Bisericii. Un țânțar îl bâzâi în dreptul ochilor, iar el dădu din mână și-l alungă.

— O poveste cu viața din Colonia asta agricolă, oftă în cele din urmă Webley și-și plesni palmele una de alta. O poveste despre înfruntarea dintre lucrătorii agricoli și Administrație. Despre Sindicat și Securitate. O poveste al cărei final îl trăim cu toții în aceste clipe. Pentru că lupta care se duce în aceste momente nu este pentru bani mai mulți sau pentru condiții mai bune de lucru.

— Dar pentru ce? întrebă Lopez, încruntându-se, ca să se concentreze mai bine. Părul scurt și cârlionțat îi ieșea de sub șapcă și-i cădea în ochi. Oamenii ce muncesc pe Câmpiile Acoperite nu sunt niște proști. Ei cred că pentru asta a început bătaia.

Părintele își împreună mâinile, ca pentru rugăciune.

— Nu, încuviință el. Nu sunt proști. Dar s-au lăsat trași într-o luptă al cărei scop le-a fost ascuns.

— Sindicatul nu a ascuns nimic nimănui! mârâi Lopez.

— Nu Sindicatul i-a scos la lupta asta.

— Atunci cine? Sau ce?

— Sunt prea multe lucruri pe care ar trebui să le povestim, iar timpul prea scurt. Mult prea scurt. Atâta doar trebuie să știți: dincolo de Biserică, spre răsărit, între Mila 23 și Afânator, se găsește Capela Angharad, o cruce cioplită în piatră terestră, înaltă cât două staturi de om, de care se sprijină un dom minuscul din policarbonit. Flăcăul acesta, Collin, trebuie să ajungă mai întâi la Biserică, de unde trebuie să ia ceva, apoi la Capelă, unde va depune acel ceva. Dacă reușește, este posibil ca lupta să înceteze, iar Administrația să propună un acord.

— Administrația nu va propune niciodată un acord unui Sindicat pe care nu-l recunoaște. Și nu va înceta lupta decât după ce-i va captura pe cei patru străini care au pătruns fraudulos în Colonie, în urmă cu 36 de ore. Și se pare că dumneata, părinte, ești complice la ascunderea lor în Biserică.

William Alfonso Lopez băgă mâna în buzunarul hainei largi și scoase de acolo un pistol paralizor.

— Îmi pare rău că va trebui să fac asta. Sincer, îmi pare rău. Nu voi uita niciodată gestul pe care l-ați făcut pentru familia mea, părinte. Dar Administrația mă ajută să-mi salvez restul familiei, dacă o să vă predau patrulelor. Și nu vreau altceva decât să plecăm cu toții în Vest și să ne angajăm la Procesare. Nu e bătălia mea, dar dacă pentru a o face să se termine trebuie să vă predau sau să vă omor, o voi face fără să clipesc.

Capitolul XIII

Casa lui Gwilum Brent era ultima din şirul acelor locuinţe modeste şi, cumva, mohorâte, fără cerdac şi fără flori, ba de multe ori şi fără gard, care ajungeau până în apropiere de lac, apoi o coteau din nou către fundul Gropii, mergând paralel cu şina căii ferate. Privind în direcţia ei, Colin îşi aminti de aventura pe care Gareth o avusese acolo, în urmă cu aproape o decadă, împreună cu Miriam, fata cea mare a lui Hugh Cole. Deşi, după descoperirea ei, bătrânul poştaş declarase că o iartă, pentru că nu vrea să aducă atingere familiei Wilson, Miriam îşi cumpărase bilet la primul tren în direcţia Vest şi plecase din Groapă pentru totdeauna.

Casa lui Brent era părăsită de peste douăzeci de decade şi era pentru prima oară, după atâta timp, când pe coşul ei lăsat într-o parte ieşea o şuviţă de fum. Collin se uită încă o dată, cu şi mai mare atenţie, ca să fie sigur că nu se înşeală. Dar şfara de fum se ridica subţire şi aproape dreaptă, ca o sfidare calmă, adusă nebuniei din jur. Între pereţii pătaţi de praf şi nevăruiţi, cineva se străduia să încălzească un vas cu mâncare pe plita din bucătărie.

— Ascultă, domnule Lopez... Părintele făcu un pas înainte, încercând să atragă ţeava armei către pieptul său.

Cred că e un lucru firesc ca oamenii să aibă păreri diferite asupra unui lucru. Dacă ar fi să ne încăierăm ori de câte ori se petrece asta, ar însemna ca lumea să se fi stins de multă vreme. Cred că...

— Nicio vorbă mai mult, părinte Webley, mârâi bărbatul cu pistolul. Ştiu că aveți harul de la Dumnezeu de a suci cuvintele în aşa fel, încât să-i convingeți de adevărul lor pe toți cei cu care vorbiți. Nu am venit până aici, ca să parlamentăm. Îi vreau pe cei patru contra libertății voastre. Sunteți exact patru, deci schimbul mi se pare echitabil.

— Aş putea să-ți spun că nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse celălalt, strângând buzele.

— Eu cred că adevărul va ieşi la lumină, până la urmă. Collin făcu un pas către el. Părinte, spuneți-le tot ce doresc, dar, mai întâi, răspundeți-mi mie la o întrebare. Se poate, domnule Lopez?

Bărbatul cel masiv îşi trase haina într-o parte şi coborî țeava armei cu câțiva centimetri.

— Dacă spuneți ce aveți de spus cu glas tare, ei da, nu văd de ce nu s-ar putea.

— Ați vorbit astăzi cu Gareth, părinte? Cumva imediat după prânz?

Webley se uită la el dintr-o parte, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Întotdeauna, după încheierea claselor, la Consistoriu, Collin rămânea să pună o întrebare. O singură întrebare, cu un tâlc uneori atât de ascuns, încât nu reuşea să se lămurească exact ce anume dorea să afle de la el.

— Da, răspunse, străduindu-se să-i citească în priviri. Dar pupilele băiatului rămaseră reci şi neclintite. M-a căutat la telefon şi mi-a spus că ai fugit pe geam. Voia să ştie dacă ne putem întâlni.

Collin dădu din cap, obosit. Se aşeză în fund pe iarba aspră şi rară.

— Duceți-l la Biserică, părinte, oftă el. Nu mai are niciun rost. Sunt trei străini, la urma-urmei. Nu trebuie să ajungem în închisoare din cauza a trei oameni, pe care nu i-am văzut niciodată.

Webley dădu să răspundă ceva, dar băiatul se răsucise pe jumătate, în direcția şirului de case şi părea să privească pierdut pe deasupra lor. La picioarele lor, apa foşnea stins, lăsând să se ridice o miasmă dospită şi stătută. Se uită, la rândul său, în direcția caselor şi tresări. Obrajii i se făcură roşii, îşi duse mâna la gură şi tuşi cât putu de lung, prefăcându-se că s-a înecat cu salivă.

— Poate că ai dreptate, Collin, spuse repede. Apoi: Domnule Lopez, sunt de acord să mergem la Biserică, dar tot nu avem mijlocul de transport până acolo.

— Există o ambarcațiune cu motor, rânji bărbatul cu arma. Toate clădirile Administrației de pe malurile Lacului Auriu posedă câte una. Nu avem decât să sărim gardul şi s-o căutăm.

După o scurtă ezitare, Graves se oferi să facă el acest lucru. De altfel, dacă ştiai ce cauți nici nu era greu de imaginat unde s-ar putea găsi respectivul obiect, într-o incintă de numai 6-700 de metri pătrați. Şi cel mai rațional loc de amplasat o ambarcațiune era la capătul unui pon-

ton, pe malul apei. La câteva minute, după ce sărise peste gard, bărbatul strigă că o găsise și că încerca să o pornească. Apoi, după alte câteva momente, auziră pârâitul motorului cu gaz și ambarcațiunea scurtă, cu numai trei locuri, își făcu apariția din spatele peretelui unei magazii și trase la mal, în dreptul lor.

— Cum facem? întrebă Webley, după ce barca alunecă cu botul pe malul de pământ. Suntem patru inși, iar vasul are trei locuri. Cineva trebuie să rămână aici.

William Antonio Lopez își încreți buzele într-un zâmbet rău.

— Cine se oferă?

— Cred că ar trebui să rămână Collin, spuse bărbatul în sutană, după o tăcere de câteva clipe. Are probleme cu piciorul lovit, ați văzut cât de greu se deplasa pe drum. Iar într-un schimb real de prizonieri, e preferabil să ai cu dumneata bărbați, nu niște copii.

— Mi se pare corect, râse scurt celălalt. Rămâi aici, băiete. Dacă schimbul se petrece corect, promit că îi dau barca părintelui, să vină să te ia de aici. În regulă?

— Da, răspunse și simți un fel de sfârșeală care se strecura ușor către capul pieptului. Era ca și când ar fi căzut cu capul pe o alee cu pietriș ascuțit, iar creierii i s-ar fi zgâriat adânc de tot. Cred că e în regulă. Până ce domnul Webley se va întoarce, voi încerca să mă odihnesc puțin.

— La revedere, Collin, spuse părintele și se aplecă puțin în față, ca să poată trece piciorul peste copastia bărcii.

— La revedere, răspunse și se uitară unul la altul, preț de câteva clipe, iar el nu reuși să-și ascundă la timp licărul de triumf din pupilele ochilor.

Graves se cățără la rândul său, trecând către botul bărcii, iar ultimul sări pe bancheta din spate Lopez, cu pistolul îndreptat către cei doi. Ambarcațiunea se desprinse de mal, înaintând câțiva metri din impulsul trupului său, apoi motorul prinse să toarcă sub apăsarea manetei de pe bordul din plastic şi se îndepărtă cu viteză de mal.

— Hei, Collin! strigă părintele, aplecându-se către apă. Ştii întrebările acelea... pe care mi le puneai la Consistoriu... toate au, până la urmă, un răspuns, băiatule. Toate...

Apoi, barca făcu o voltă largă şi se pierdu în sclipirea miilor de paiete de pe suprafața apei. Collin mai rămase aşezat o vreme, privind lung în urma ei, încercând să descopere înțelesurile ultimei fraze rostite de educatorul său religios. Simțea o stranie amărăciune în suflet, ca şi cum s-a fi petrecut ceva rău şi ireparabil, iar el numai asistase din spatele unui perete de sticlă, neavând puterea să intervină în desfăşurarea lucrurilor.

Pentru o clipă, se gândi şi la posibilitatea că s-ar fi putut înşela, iar fumul acela subțire de pe hornul casei necunoscutului Brent să fi fost o simplă coincidență. Poate că între zidurile casei se adăpostiseră vreunii dintre copiii din Groapă, speriați de luptele stârnite pe străduțele lor. Sau poate că erau fugari veniți din cealaltă margine a Gropii, dacă revoltele începuseră cumva acolo, mai înainte.

Collin scutură capul, pentru a risipi gândurile apăsătoare. Era foarte, foarte ciudat să realizezi că o măruntă încurcătură de-a ta îți poate alunga gândurile de la tragediile altora. Aproape că uitase de faptul că Owen şi Bronwen nu se mai văzuseră de câteva luni şi că întoar-

cerea lui acasă era marcată de începutul unei revolte sângeroase. Alungase din minte faptul că Administrația îi împușcase pe cei patru mediatori, oricare vor fi fost ei aceia. Şi Colin se simți cutremurat la gândul că vreunul din ei se putea să fie un cunoscut de-al tatălui său, unul dintre membrii mai vechi ai Sindicatului, prieten cu Owen şi cu Gareth.

Se ridică în picioare şi, fără să ia în seamă durerea surdă din picior, porni grăbit să ocolească zona îngrădită a Stației de realimentare, îndreptându-se spre şirul îndepărtat de case, care păreau că se unesc cu linia ferată, în apropierea Cupolei. Merse cât putu de repede, iar când simți că durerea depăşeşte pragul de suportabilitate, căută un băț şi, sprijinindu-se în el, reuşi să ajungă până la marginea străzii lungi, drepte şi pustii.

Se odihni câteva minute, cu ochii spre largul Lacului Auriu, trăind cu spaima că, în orice moment, barca se putea întoarce, aducând înapoi un William Lopez furios şi gata să facă moarte de om, pentru că fusese înşelat. Dacă nu cumva şi făcuse asta, realiză încrâncenat băiatul, după care se ridică speriat şi începu să se târască spre casa îndepărtată din capătul străzii.

Când cupola coloniei fusese îmbinată şi etanşeizată, etapa a doua fusese aceea a ridicării uzinelor de producere a atmosferei, apei şi a sistemelor de reciclare. Abia zece decade mai târziu, arhitecții puseseră în schemă planurile pentru primele locuințe. Acestea deveniseră Cartierul de Vest, structuri imobiliare destul de apropiate, în principiu, de cele de pe Terra. Acolo, locuiseră, într-o

primă etapă, coloniștii-constructori, apoi, în valul al doilea, veniseră coloniștii cu bani, care le achiziționaseră pe diverse căi şi îşi stabiliseră reşedința, devenind pătura socială medie a noii Colonii.

Pentru valurile trei şi patru, adică pentru muncitorii propriu-zişi, proaspăt înființatele structuri ale Puterii Locale construiseră în grabă case standard, fără etaj, dispuse în formă de raze în jurul unui spațiu central, care se dovedi a fi, într-un final, Lacul Auriu. Numai că, în Groapă, continuaseră să sosească şi alte valuri de emigranți pământeni, care nu fuseseră luați în calcul, până ce contactul cu orbita selenară de parcare Ouna-Vrad a cargourilor tractate de Cârligul Spațial fusese întrerupt, fără niciun avertisment. Groapa şi-a mărit din nou dimensiunea, dar noile construcții nu au mai ținut cont de niciun fel de regulă urbanistică. Aşa încât, multe dintre extensiile din anii de sfârşit ai Colonizării începuseră să arate precum haoticele aglomerări urbane de pe Terra secolelor întunecate. Iar când muncitorii agrari plecaseră din Groapă sau muriseră, casele lor rămăseseră de izbelişte şi începuseră să se dărăpăneze. Ele constituiseră, dintotdeauna, un miraj pentru imaginația copiilor şi un adăpost neaşteptat pentru primele aventuri ale adolescenței.

Înainte de a intra pe poarta aplecată într-o parte, Collin se rezemă de gard şi răsuflă adânc, de mai multe ori, încercând să-şi recapete puterile. Apoi scoase din buzunarul de la piept un fluier de os şi şuieră o serie de note în el. După câteva clipe, se auzi scârțâitul unei duşumele, apoi o fereastră se deschise, cu fereală, şi vocea lui Gareth întrebă, şovăitoare:

— Care eşti, mă, acolo?

— Eu, răspunse Collin şi oftă uşurat, deşi simți că îl treceau toate transpirațiile. Pot să intru?

Fereastra se închise, apoi uşa se dădu într-o parte şi în pragul ei apăru Owen, cu părul lung, prins la spate într-o coadă groasă.

— Collin, flăcăule, ce dor mi-a fost de tine! Ce dor mi-a fost de voi toți! exclamă el şi sări peste treptele cerdacului, grăbindu-se să-l strângă în brațe.

Când ființei la care ții i s-a întâmplat ceva, percepi asta, chiar dacă ea nu-ți spune nimic. Când îl strânse în brațe, Collin simți trupul fratelui său chircindu-se parcă sub o lovitură de cuțit şi trăgându-se înapoi. Dar Owen zâmbi cu toată fața şi îi ciufuli părul, după care se dădu într-o parte şi îi făcu loc să intre. Collin se uită înapoi, de-a lungul străzii, dar nu văzu nimic care să-i dea de gândit. Aşa că se strecură pe lângă celălalt, urcă treapta de piatră şi pătrunse în încăpere.

În semiîntunericul jilav, mirosea a umezeală, a sfoiag şi a urină de şoarece. Îşi încordă privirile şi distinse siluetele a trei bărbați, dintre care unul, cel aplecat deasupra sobei şi zgândărind în cărbunii aprinşi, era fratele său Gareth. Mai într-o parte, privind prin fereastra încă acoperită cu o perdea zdrențuită, o femeie cu părul adunat, la spate, sub o plasă fosforescentă, părea că admiră apusul.

Collin tresări atât de tare, încât aproape că se lovi cu umărul de tocul uşii. Din spate, se auzi râsul aspru al lui Owen, care îl împinse înăuntru.

— Aşa am pățit şi eu, când am văzut-o prima dată. De fapt, nici acum nu-mi vine să cred, pe de-a-ntregul că nu

au nicio legătură una cu cealaltă. Nu, frățioare, nu este Bronwen, dacă de-asta ți-era teamă. Poate numai sora ei geamănă din altă lume. Şi acum aşează-te, ca să putem discuta, în linişte, despre ceea ce avem de făcut în continuare.

Collin merse către patul pe care stătea întins unul dintre bărbați, acoperit până la gât cu o pătură verzuie, şi se aşeză pe marginea lui. Nu-şi putea desprinde ochii de la femeia ce stătea răsucită spre fereastră, fără să-l bage în seamă. Cu excepția culorii şi a lungimii părului, părea o imagine fotografică, multiplicată după un original demult transformat în praf de răsuflarea timpului. Îşi simți inima strângându-se, ca sub răsuflarea otrăvită a gerului. Cât de departe trebuia să meargă pentru a afla răspuns la acele întrebări despre care-i pomenise părintele Webley?

Capitolul XIV

La vremea când, de obicei, bărbaţii se întorceau plini de sudoare şi de praful roşcat al Câmpiilor, coborând de pe benzile transportoare în dreptul „Piticului de lut" şi risipindu-se apoi care încotro, femeile obişnuiau să aprindă gazul în interiorul plitei şi să pună vasele cu mâncare la încălzit. Ştiau apropierea momentului după şuierul îndepărtat al sirenei din Turnuri şi se grăbeau să fie gata cu masa.

În după-amiaza aceea, ora ieşirii din tură trecuse demult. Dar glasul ascuţit al sirenei nu se mai făcuse auzit. În locul său, pocnetele seci ale lansatoarelor de gaze şi ale mitraliilor din plastic şi din cauciuc atrăgeau atenţia asupra faptului că bătălia era în plină desfăşurare. Din când în când, câte o dronă traversa spaţiul de deasupra în diagonală, mulţumindu-se să supravegheze şi să capteze imagini pentru stăpânii ei. Şi, rar de tot, câte o explozie îndepărtată puncta derularea evenimentelor.

Elinor Wilson trase pentru a treia oară cratiţa de pe foc şi o acoperi cu un capac transparent. Închise robinetul de gaz, îşi aranjă o şuviţă de păr sub bonetă, în oglinda de deasupra chiuvetei, şi-şi făcu de lucru cu tacâmurile, apucându-se să le şteargă de apă. Când termină şi cu asta, aruncă resturile de legume şi cojile de cartofi în incinera-

torul de lângă plită, şterse praful inexistent de pe dulap şi, într-un final, se aşeză pe scaunul-balansoar, îşi încrucişă mâinile în poală şi prinse să aştepte.

Îşi aminti de timpurile când părintele Webley, de-abia sosit în Groapă, îi adunase pe cei mai credincioşi dintre ei pe locul unde urma să se înalțe noua Biserică şi alcătuise primul cor. Zâmbi şi buzele prinseră să murmure încetişor „Dumnezeu s-o ocrotească pe regină", un imn de slavă atât de vechi încât nimeni nu ştia ce înseamnă cuvântul „regină". Doamne, cum trecuseră decadele, parcă ieri fusese ziua aceea în care urcase emoționată treptele Bisericii, cu coşul plin cu prăjiturele pe unul din brațe şi cu Gareth atârnat de celălalt... Ziua în care se sfințise biserica şi ei îşi câştigaseră dreptul de a fi din nou credincioşi, asemenea bunicilor şi străbunicilor lor.

Apoi, uşa dinspre cerdac se trânti de perete şi Ceinwen năvăli înăuntru, cu părul despletit şi cu o vânătaie mare pe obraz. O văzu pe maică-sa în balansoar, încremenită cu mâna la gură, râse nervos şi se aruncă pe un scaun, cu capul pe brațe. După câteva clipe în bucătărie răsunară suspine înăbuşite, întretăiate de sughițuri.

Elinor se ridică încet, se apropie de ea şi îi cuprinse umerii cu mâinile.

— Ei, taci, iubito, taci, nu mai boci aşa, că te aude care nu trebuie şi cine ştie ce-şi închipuie că se întâmplă pe aici. Ei, haide-haide, nu mai fi atât de supărată! Cine te-a lovit peste obraz?

Dar fata continuă să plângă, fără să dea vreun semn că o auzise, iar femeia descoperi că umărul rochiei era descusut, iar o parte din materialul de la poale era sfâşiat.

O întrebă ce se întâmplase, dar Ceinwen nu răspunse. O lăsă să plângă. Uneori, spaimele sufletului cereau lacrimi şi atunci era mai bine să le laşi să curgă, decât să le ştergi. Răsuci iar robinetul de gaz, aprinse focul şi puse ibricul să fiarbă apa de ceai. După un minut, turnă lichidul clocotit peste săculeţul de hârtie, din care amestecul de iasomie şi de valeriană răspândea un iz ademenitor. Puse ceaiul în două căni şi le aşeză pe masă, după care trase scaunul din faţa fetei şi luă loc.

O vreme, nu se auzi decât clincheţitul linguriţei de metal în pereţii cănii. Atmosfera paşnică şi mirosul îmbietor făcură restul. Ceinwen mai suspină de câteva ori, apoi ridică fruntea şi îi aruncă o privire încărcată de lacrimi.

— Bea! o îndemnă şi arătă cu linguriţa către cana din faţa ei. Sunt sigură că, după câteva înghiţituri, ai să te simţi mai bine.

Fata îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi îşi trase cana aproape. Sorbi o gură, înghiţi, apoi începu să plângă şi mai tare. Lacrimile i se scurgeau pe faţă, alunecau pe bărbia ascuţită şi picurau, una câte una, în cană. Dacă în Groapă casele ar fi avut grădini, ca în imaginile de pe Therra, mirosul florilor ce ar fi crescut pe marginea aleilor ar fi adus cu acela care se ridica din lichidul fierbinte sub formă de abur. Dar pământul Gropii nu putea să hrănească decât câteva smocuri de iarbă şi copacii permişi numai acelor familii ce se găseau la a treia generaţie de colonişti.

Ceinwen coborî privirile şi prinse să răsucească între degete un fir de aţă.

— Îți mulțumesc, mamă, spuse ea încet, cu o voce tremurată, după care își șterse ochii încă o dată.

— N-ai pentru ce, Ceinwen, fetițo.

Își coborî privirile iarăși în direcția firului de ață.

— Nu, șopti și lacrimile o luară iară la vale. N-am pentru ce. Vai, mamă, tu n-ai fost acolo! N-ai fost acolo, iar eu...

Și începu din nou să plângă, de ți se strângea inima, cu sughițuri. Elinor întinse mâna peste masă și o așeză peste degetele ei tremurânde.

— N-am fost, dar acuma-i gata, măi, fato, gata! S-a terminat, nu-i așa?

— E prima oară când plâng, bolborosi Ceinwen. Niciodată înainte nu am plâns. Dar am fost acolo, mamă, și l-am văzut. L-am văzut, mamă, l-am văzut!

Elinor o strânse mai tare de degete.

— Mai bea o gură de ceai și liniștește-te. Ce-ai văzut? Și unde?

— În fața Bisericii. Doamne-Dumnezeule, mamă, de ce a trebuit să plec azi de acasă?! Oare oamenii trebuie să-și plătească fiecare clipă de fericire cu o viață de mizerie și de chinuri?

— Biata de tine...

— M-a trimis Gareth, să-l anunț pe părinte că el și cu grupul lui Owen s-au deplasat într-una din casele de lângă linia ferată. Să nu-i mai caute, dar să-l trimită pe Collin la punctul stabilit. Și acolo...

Tare neplăcut e atunci când cineva îți spune cum s-a întâmplat o nenorocire, pe care a văzut-o, dar nu a putut să o împiedice. E mai rău decât dacă tu însuți ai fi fost acolo și ai fi asistat, neputincios, la ea. Elinor presimți plu-

tind prin aer un râu imaterial şi atât de adânc, încât nimic din ceea ce ar fi putut întreprinde un om nu l-ar fi putut zădărnici. Aşa că îşi propuse să nu facă nimic altceva decât să asculte.

— Tocmai ieşeau din Biserică. Părintele Webley primul, cu mâinile ridicate şi împreunate la ceafă. Îl urma un om necunoscut, cu mâinile ridicate în sus. Ultimul era un bărbat pe care ar trebui să-l cunoşti, mamă, venise aici din Millamar, ca să-l roage pe părinte să asiste la înmormântarea fetei sale.

— Lopez, rosti clar femeia, iar ochii i se îngustară, până ce deveniră două fante înguste şi tăioase. William Alfonso Lopez, lucrător la foraje. A venit cu părintele şi a discutat şi cu preabunul tău tată, înainte să se întoarcă în Millamar.

— I-a... electrocutat acolo, în faţa mea. Nu apucasem să ies din spatele turlei clopotniţei. A tras mai întâi în celălalt bărbat şi, când părintele a întors capul, a tras şi în el. Pistolul era dat pe faza de putere maximă, scotea jerbe de scântei electrostatice, cât timp trăgaciul stătea apăsat. Nici măcar nu a vrut să-i paralizeze!

Elinor înghiţi greu saliva amară, care-i umpluse gura. Continua să îi strângă mâna fetei, dar aproape fără să-şi dea seama ce face. Parcă ar fi fost un zid făcut din ceva vâscos, care le despărţea, cu trepte de ambele părţi, dar Elinor simţea că niciuna dintre ele nu-şi putea urni picioarele. Un fel de străine, asta deveniseră, aproape dintr-odată, fără ca cineva anume să poarte vreo vină.

— Părintele Webley... articulă ea, de parcă ar fi înghiţit cenuşă.

— A murit, răspunse Ceinwen, ca şi cum ar fi cerut o bucată de zahăr, să o pună în ceai. Şi avea vocea atât de albă, încât ai fi putut scrie pe ea cu o bucată de cărbune. Îşi îndreptă trupul, iar ochii i se uscaseră de podoaba lacrimilor şi ardeau ca de febră. A căzut în drum, iar acel Lopez l-a lovit cu piciorul şi l-a dat într-o parte. Apoi... mamă, îmi pare atât de rău că am fost urâcioasă cu tine. Glasul îi tremura uşor, iar ochii se întoarseră la firul de aţă de pe masă. A murit şi nimic nu ar putea să aducă lucrurile la starea lor de dinainte. Parcă... parcă s-a sfârşit o lume, nu-i aşa mamă? Oare Dumnezeu să-şi fi dorit atât de mult să-l aibă aproape, încât...?

— N-ai fost urâcioasă, fată dragă. Atâta doar... Cine suntem noi, ca să judecăm faptele Domnului?

— Ba da, urâcioasă, stărui Ceinwen cu putere şi-şi ridică privirile de căprioară rănită. Toată viaţa am fost o urâcioasă şi nu ştiu, zău, cum de nu ai dat cu mine de-a-zvârlita pe scări. Urâcioasă am fost cu voi toţi, iar voi n-aţi avut nicio vină. De ce...? De ce a trebuit să plătească el pentru faptele mele, mamă? De ce nu am plătit eu?

Tăcu, dar ochii îi aruncau luminiţe jucăuşe şi periculoase. Se făcu o linişte nefirească şi Elinor Wilson ştiu că fiica ei ardea pe dinăuntru ca un fier înroşit în foc.

— La unele întrebări nu există răspunsuri, măi fato. Pentu că răspunsurile ar fi mai otrăvitoare ca întrebările.

— Aşa spunea şi el, uneori, după slujbă. Dar adăuga că nu există răspunsuri pentru noi, oamenii. Dar pentru El există.

Părea complet liniştită. Dar pe faţă nu i se putea citi nimic din ceea ce se înfăşura dureros în pieptul care abia

de se ridica sub respirație. Vânătaia de pe obraz se închisese și mai mult la culoare.

— Domnul Webley a murit, mamă.

Era o liniște atât de adâncă, încât se puteau auzi picurii de ceai căzând de pe vârful linguriței în lichidul rotitor din cană. O liniște atât de profundă, încât a scoate fie și un singur sunet ar fi fost la fel de nepotrivit ca și a râde în biserică. Elinor o mângâie din nou pe mână.

— Lopez acela s-a urcat în barcă și a pornit către malul de vest. După ce nu s-a mai văzut, am ieșit pe alee și m-am dus la el. L-am răsucit cu fața în sus. Avea ochii larg deschiși, iar privirea...

Întoarse capul într-o parte, dar nu plânse.

— Era privirea lui dintotdeauna. Atâta doar că nu se mai mișca. Iar în jurul buzelor avea un cerc vânăt. L-am târât în Biserică. Și pe celălalt. Nu mai știu cum am ajuns în Groapă. Se bat peste tot, ca nebunii. Trebuia să-l las în Biserică, mamă?

Elinor dădu din cap, străduindu-se să nu-i scape vreo lacrimă.

— Ai făcut bine, Ceinwen.

Dădu din cap și își retrase mâinile. Le așeză în poală, sub fața de masă, ca să nu li se vadă tremurul. Undeva, în dreapta, către Drumul Silozurilor, se auzi o bubuitură înfundată, apoi casa se zgudui din temelii, iar geamul ferestrei trosni și se risipi în bucăți pe podea. Ceinwen țipă și-și acoperi fața cu palmele. Apoi, dulapul cu vase se clătină amenințător și se prăbuși într-un zgomot asurzitor de veselă spartă. Elinor dădu să se ridice, dar nu apucă să o facă. Ușa se deschise cu grijă, de parcă celui din spa-

tele ei i-ar fi fost teamă că o să se prăbușească, iar în prag apăru, cu pălăria în mână, Hugh Cole.

Ceinwen își întoarse spre el ochii înlăcrimați și icni scurt, de parcă se pregătea să dea afară conținutul stomacului. Poștașul arăta de parcă tocmai scăpase dintr-un incendiu. Hainele îi erau rupte în mai multe locuri și arse, iar fața zbârcită era plină de funingine.

— Pot să intru? întrebă cu voce spartă, însă nu mai aşteptă răspunsul și pătrunse în bucătărie, ferind ciobu-rile și ustensilele risipite pe podea.

— Vai, domnule Cole, cred că ai nimerit în singurul moment din viața mea, când nu pot... nu am cum să-ți ofer o ceaşcă de ceai și o prăjiturică! A fost... o explozie sau ceva de felul ăsta, în urmă cu câteva clipe.

Hugh Cole dădu din cap, ridică un scaun trântit și se aşeză pe el, fără să fie invitat. Sprâncenele îi erau încrun-tate, dar albul ochilor strălucea neliniştitor.

— Știu, doamnă Wilson. A fost o explozie, pe care a trebuit s-o provocăm, ca să putem ajunge până aici. Am aruncat în aer Stația de freon, ca să reuşim să trecem de barajul forțelor de Securitate. Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu bucătăria voastră.

— Nu-i nimic, oricum voiam să facem nişte modificări și să mai schimbăm mobila, se forță să surâdă Elinor. Eşti singur, Hugh?

— Ăăă... aproape.

— Aproape... înțeleg, repetă femeia, deşi era limpede că nu pricepuse nimic. Drăguț din partea dumitale, că ai trecut să ne vezi. Cred că suntem în regulă.

— Nu suntem în regulă, mamă! Cui îi mai este bine, în aceste clipe nenorocite?

Ceinwen îi aşează pe masă mâinile tremurânde.

— Nu suntem în regulă, domnule Cole. Cum am putea fi aşa, ştiind că părintele Webley tocmai...

Întoarse capul într-o parte, nereuşind să termine fraza.

— Părintele Webley a fost omorât de un bărbat din Millamar, spuse încet Elinor. Sub ochii ei.

Oftă.

— Îmi pare rău că nu te putem primi cu veşti mai bune. Acum, dacă tot ai venit, spune-mi, nu ne-ai putea ajuta să-l aducem aici de la Biserică?

Hugh Cole o privi lung şi clătină încet din cap.

— Nu pot, doamnă Wilson, pentru că am adus cu mine pe altcineva. Ştii, e atât de greu să duci cuiva o veste rea... Habar n-am cum s-o spun, eu nu sunt obişnuit să vorbesc, ci numai să car geanta cu scrisori. L-am... l-am adus pe soţul tău, Elinor şi sper să mă poţi ierta pentru asta.

Se ridică, răsturnând scaunul, în spate, şi făcu semn din mână către uşă. Intrară trei oameni, ţinându-l pe un al patrulea pe braţe. Ceinwen îl recunoscu pe cel mai apropiat, Dylan Evans, coleg de serviciu cu tatăl ei. Avea o rană urâtă pe pielea obrazului şi târa piciorul stâng. Apoi, când aşezară pe masă corpul neînsufleţit al lui David Ellis Wilson, leşină şi căzu, cu scaun cu tot, peste cioburile de pe podea.

Sindicatul

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 11.14
Colonia PamirSat

În baza principală de date a Coloniei, denumirea de **Sindicat** prezintă cu totul alt sens decât cel prezent în Dicționarul Uzual al Idiomului englezo-olandez, utilizat încă din primele momente ale construirii Cupolei peste craterul Ohsumi.

În acesta din urmă, prin „sindicat" se înțelege „o asociație de lucrători din anumite domenii, industrii sau fabrici, constituită pentru a obține îmbunătățiri ale plății, beneficiilor şi condițiilor de muncă, prin acțiuni colective."

Definiția existentă în baza de date a Coloniei precizează că „prin **Sindicat** se înțelege o asociație, constituită în scopuri criminale şi aflată în afara legii, care practică şantajul, asasinatul, teroarea şi instigarea populației la revolte pentru atingerea scopurilor oneroase propuse, de cele mai multe ori de origine financiară."

Ambele definiții au un punct comun – sindicatul este perceput ca fiind o asociație de oameni, care au scopuri comune, pentru care militează în diferite forme.

Este interesant de subliniat faptul că prima mişcare de revoltă în Colonia Agrară Pamirsat, care datează din decada 77 E.S., nu ar fi fost una spontană, generată de nemulțumirile condițiilor de muncă al colonilor, ci ar fi fost planificată şi susținută de „Shinti", nucleul viitoarei miş-

cări **sindicale**, în fruntea căruia s-ar fi aflat straniul muncitor therrian Harlem van Logan.

Mişcarea asociativă „Shinti" a luat ființă legal în decada cu numărul 61 E.S., când a fost înscrisă în arhivele Coloniei drept „asociere în vederea susținerii materiale a colonilor cu drept de muncă pe teritoriul Pamirsat, care din motive medicale obiective nu mai pot să practice meseria pentru care au fost aduşi de pe Tehrra". Practic, „Shinti" a început să funcționeze asemenea unui fond de asigurare medicală şi a pus bazele înființării primului spital privat de pe Selena. Întrucât condițiile de muncă de pe Câmpiile Acoperite au fost dintotdeauna dificile, iar numărul colonilor care contactau boli profesionale în continuă creştere, Administrația, în acord cu Departamentul Tehrrian pentru Afaceri Selenare, a admis solicitarea de recunoaştere oficială a asociației.

Timp de 12 decade, „Shinti" a funcționat sub atenta supraveghere a funcționarilor din „Surveyor-1", îndeplinindu-şi obligațiile statutare. Sute de muncitori bolnavi cronic au fost tratați gratuit în spital şi au primit o indemnizație minimală de întreținere, după ce au părăsit instituția. Nimeni nu ştie de unde au provenit banii necesari acestui efort financiar, deoarece Administrația timpului nu a lăsat niciun document care să ateste că ar fi studiat problema. Surse externe acesteia admit posibilitatea ca aceste sume să constituie un procent din bugetul anual votat pe Tehrra pentru plata celor patru salarii anticipate, prin care erau momiți la angajare viitorii salahori agricoli.

În decada 74, asociația „Shinti" este desființată prin hotărâre administrativă, fără să fi fost oferită vreo expli-

cație scrisă a cauzelor ce au condus la această hotărâre. Au fost confiscate toate obiectele de patrimoniu ale acesteia, iar spitalul a fost transformat într-o unitate clinică aparținând Fondului Medical al Coloniei. Fără precedent rămâne şi faptul că (cu o singură excepție) niciunul dintre cei 697 de membri asociați nu mai apar, în niciun fel, în documentele oficiale ale Coloniei.

Persoana exceptată este Harlem van Logan şi acest lucru se întâmplă datorită faptului că soția sa, Stephanie van Logan, este aleasă preşedinta Consiliului de Administrație, în decada 71, după o confruntare extrem de dură cu principalii oponenți – comandantul Forțelor de Securitate, maiorul Frederik Braunner, şi medicul-şef al Spitalului, doctorul psihiatru Emmanuel Serge Casares.

Începând cu decada 87, numele lui Van Logan apare deseori pomenit în actele oficiale de urmărire ale Securității, în strânsă legătură cu activitatea subversivă a unei formațiuni numită, generic, **Sindicatul**. Deşi forțele de ordine operează mii de arestări, de-a lungul zecilor de decade, nu există nici măcar o singură înregistrare care să ateste, video, sonor sau în scris ograf, apartenența vreunuia dintre ei la organizație. În acelaşi timp, Administrația acuză, în mod oficial **Sindicatul** de nenumărate acte de agresiune asupra forțelor militare loiale, de acțiuni de sabotaj asupra activităților agricole, precum şi de numeroasele întreruperi ale lucrului şi de grevele ce au condus la haosul economic al Coloniei, în anumite perioade istorice.

Capitolul XV

E tare plăcut să vezi apa aburind în ceaunul de pe foc, pregătită să spele vasele şi tacâmurile şi, cu puţin efort, poţi să simţi şi mirosul ca de flori al detergentului, distribuit gratuit în fiecare lună de către Companie, împreună cu raţia de medicamente de bază, cu hârtia igienică şi cutia de săpunuri. Mai întâi, obiectele se pun la înmuiat, într-o cuvă mare de ebonită, apoi prima apă se aruncă la reţeaua de canalizare şi în albie se toarnă apă fierbinte cu detergent. După încă zece minute, vasele intră pe o bandă rulantă în maşina de spălat, iar de acolo ajung în coşul de uscare.

De data aceasta, însă, ceaunul cu apă fierbinte nu ridica fuioarele de abur pentru vase. De altfel, în toată gospodăria familiei Wilson nu mai exista nici măcar un singur vas întreg. Apa era folosită pentru a-l spăla de negreală şi de mizerie pe faţă, pe gât şi pe mâini pe David Wilson. Elinor înmuia cârpa în lighean, o storcea bine, apoi o trecea peste pielea închisă la culoare a bărbatului ei. Nu spunea niciun cuvânt, iar buzele i se strânseseră atât de tare, încât ajunseseră o linie subţire şi aproape albă. Nu plângea, nu pentru că nu ar fi vrut, ci pentru că nu mai existau lacrimi pentru aşa ceva. Cel puţin, nu în momentele ace-

lea, când cineva trebuia să aibă puterea de a-l pregăti pe cel decedat pentru ultimul drum.

Ceinwen fusese ridicată şi dusă pe braţe în camera alăturată şi întinsă pe sofa. Nu-şi revenise din leşin nici după ce-i trecuseră pe sub nas o sticluţă cu oţet, aşa că o lăsaseră acolo şi se înapoiaseră cu toţii în bucătărie.

— Gata, am terminat, anunţă cu voce răguşită femeia, luând ligheanul şi ducându-l la fereastră. Mai mult de atât nu se poate face, în astfel de momente.

— Vai, doamnă Wilson, tocmai mie mi-a fost dat să-ţi aduc acasă soţul mort! se jeli Hugh Cole, ştergându-şi o lacrimă ce se furişa către mustaţa groasă.

Elinor îi aruncă o privire scurtă.

— Cineva trebuia s-o facă, dacă mai există un bun creştin în Groapă. Într-un fel, ar trebui să-mi pară bine că i-a făcut serviciul acesta un prieten.

Ce anume ar trebui să gândească şi să rostească un bărbat pentru a aduce alinare unei femei, aflată în această situaţie atât de tristă, e ceva greu de ştiut. Hugh Cole nu avea habar, aşa că renunţă să-şi mai caute cuvintele şi se răsuci pe jumătate în direcţia uşii, către ceilalţi trei bărbaţi, care aşteptau în tăcere, privind stânjeniţi în podea.

— Cum a... cum s-a stins?

— Nu ştim exact, doamnă Wilson, răspunse Dylan Evans, frământându-şi şapca în mâini. A fost unul din cei patru mediatori, aleşi de Sindicat să discute cu Administraţia. Au urcat împreună. Discuţiile sau ce or fi fost nu au durat mai mult de zece minute. Apoi a avut loc o mică explozie, care a spulberat câteva ferestre. Noi aştep-

tam la baza scării de la Turnuri, gata să o luăm cu asalt, dacă ar fi fost nevoie. Au apărut doi gardieni şi... au azvârlit ceva peste balustradă. Nu s-a văzut ce era, decât după ce a bufnit de pământ.

— Era Yves Le Prieur, spuse încet Rodolfo Claro, bărbatul bondoc, care stătea chiar în prag. Nu-l cunoaşte nimeni aici, în Groapă. Trimisul Părții de Vest pentru a ne asigura de unitatea mişcării sindicale.

— Apoi... Evans ridică mâna stângă în sus, de parcă ar fi cerut o explicație. Al doilea corp a fost al soțului tău, Elinor. Cred că i-au omorât în acea explozie. De asta erau toți negri de fum şi aveau părul şi sprâncenele arse.

— Doar atât? întrebă neclintită femeia.

— I-au aruncat pe toți. Până să ne venim noi în fire, se refugiaseră de pe pasarelă şi coborâse grilajele de baricadare a scării. Poştaşul o atinse pe umăr cu blândețe. Elinor, fetițo, nu am putut face nimic mai bun decât să ne retragem de acolo, înainte ca şi alții să moară, fără rost. Nu aveam cum să-i învingem. Oricum, nu acolo şi nu atunci.

Elinor se apropie de masă, întinse mâna şi mângâie în fugă obrazul mortului. Simțea cum îi îngheață sângele în vine şi carnea i se strânge ca atinsă de un frig muşcător. Dar vremea frigului cel adevărat încă nu sosise, iar pentru jelit trebuia să mai aştepte.

— L-ați adus, gata, s-a încheiat, le spuse cu glas liniştit. Puteți să plecați, să vă vedeți de ale voastre. Despre cele cuvenite, rămâne să vă dăm de ştire.

— Sărmanul Ellis... se strâmbă Evans, parcă gata să izbucnească în plâns. Nu o făcu. Măcar ei au murit repede de tot. Nici nu au ştiut ce-i aşteaptă.

— Ce vrei să spui cu asta? se încruntă femeia.

— Vrea să spună, doamnă Wilson, că au decapitat Sindicatul din Groapă, asta e... își linse buzele poștașul, uitându-se cu atenție la ea. Nu mai avem șefi, nu mai este cine să gândească ce să facem, cum să ne mișcăm. Ei au murit repede, noi o să ne chinuim încet.

Dylan Evans se apropie de cadavrul de pe masă.

— Cea mai mare parte a oamenilor s-au împrăștiat și s-au încăierat cu forțele de Securitate, la întâmplare. Or să ne învingă, până la urmă, chiar dacă suntem mai numeroși, deoarece sunt organizați, au arme și o strategie clară. Așa că am venit, nu numai să-l aducem pe David acasă...

— Vrem să-i iei locul, Elinor Wilson, drăguțo, completă Hugh Cole, împreunându-și mâinile a rugăciune.

Mirosul pământului uscat și prăfos din grădină intra prin ferestrele fără geamuri și se plimba cu mișcări furișate prin încăpere, ferindu-se de cioburi. Elionor se gândi o clipă la nebunia generală de afară și se cutremură.

— Sunt doar o femeie slabă, răspunse, simțindu-și gâtul ca iasca. Care nu a apucat să-și îngroape bărbatul. Și nici măcar să-și anunțe toți copiii despre nenorocirea ce ne-a lovit.

— Și nici nu o să ai când să o faci. Sunt zvonuri cum că nenorociții ăia din Turnuri se pregătesc să depresurizeze Colonia. Sau, mă rog, cea mai mare parte a sectoarelor Coloniei, se corectă Evans. Și e de crezut că s-ar putea să o facă. De luni de zile, nu au mai vândut niciunei Colonii nimic din producția agricolă. Cică nu ar mai

exista cerere. De parcă ăia, de sub celelalte Cupole, ar mânca praf lunar şi ar bea gaze lichefiate. Costurile de întreținere a populației ar fi devenit prea mari. Şi vor să le mai reducă.

Brusc, Elinor simți cum o lasă genunchii. Noroc că un scaun fără spătar era foarte aproape de ea, aşa că se lăsă să cadă pe el şi se sprijini cu trupul de masă. Mâna lui David se găsea foarte aproape de ochii ei.

— De ce eu? Nici măcar nu sunt membră a Sindicatului.

— Pentru că eşti soția lui. Pentru că toată lumea din Groapă te cunoaşte şi ține la tine. Pentru că ştii despre planurile Sindicatului, despre lupta lui, iar câteva din ideile pentru care ne-am ridicat la luptă au fost rostite de tine. Mai e nevoie să găsesc şi alte motive? aproape că se răsti poştaşul, privind-o cu ochi strălucitori. Trebuie să mergi alături de noi, în fruntea noastră, Elinor, fată scumpă, să-i aduni pe fugari sub un singur steag şi să mergem cu toți către Turnuri. De-o fi să murim, măcar să o facem cu folos.

— Cei mai mulți dintre oamenii noştri nici măcar nu au auzit de moartea lor, comentă Dylan Evans. Ştim numai noi, cei vreo două sute de inşi, care am fost la Scări pentru tratative. Vestea o să se răspândească foarte greu, în noile condiții. Majoritatea sunt angajați în lupte, nu au timp de palavre. Aşa că, dacă or să te vadă alături de noi, or să-şi închipuie că David te-a trimis cu anumite dispoziții. Nici măcar nu va trebui să anunțăm pe cineva de schimbarea conducerii.

Elinor Wilson strânse pleoapele, de parcă s-ar fi pregătit să plângă. Bărbații se uitară unul la altul, neștiind cum să reacționeze. Pe sobă, ceaunul cu apă continua să răspândească, inutil, aburi.

— Mare tristețe, zise Hugh Cole, atunci când tăcerea deveni aproape insuportabilă, mare tristețe, zău! Dar nu o să poți să treci singură prin ea, doamnă Wilson. Trebuie s-o împarți cu noi. Gândeşte-te că aşa ar fi dorit şi David, dacă ar mai fi avut zile de trăit, ca s-o spună.

— Îți mulțumesc, Hugh, spuse femeia, deschizând ochii şi roşind puțin în obraji. Nu mai e nevoie de niciun cuvânt în plus, ai spus exact ce trebuia, ca să mă convingi. Sunt sigur că bietul David şi-ar fi dorit ca lucrurile să nu se prăbuşească, în lipsa lui. Cu ce ar fi mai nimerit să începem?

Bărbații se sfătuiră câteva clipe, cu voce scăzută. De afară, intrau prin ferestrele sparte zgomotele îndepărtate ale bătăliei şi vălătuci subțiri de fum. Dinspre „Piticul de lut" se auzeau țipetele unor femei, acoperite de bubuitul uscat al detonatoarelor electrostatice. Poştaşul îi spuse că erau de părere să urce corpul neînsuflețit al lui David la etaj şi să-l lase în grija lui Ceinwen. Apoi să meargă într-un loc public cunoscut, de exemplu la „Laleaua frântă", unde să stabilească un fel de cartier general.

— Eu o să mă duc să-i adun acolo pe cei de la Întreținere, spuse Evans. Sunt aproape o sută de persoane şi ştiu sigur că nu s-au angajat în niciun fel de confruntări. Pe o parte din ei o să-i trimit să aducă ajutoare de la cei din jurul Lacului. Cu puțin noroc, în două ceasuri, o să fim

mai mult de două sute cincizeci de inşi, gata să pornească în marş forțat către Scări.

— Şi ce să facem la Scări?! se miră Elinor, privindu-i fix. Ați plecat de acolo, pentru că nu ați putut să urcați să cuceriți Turnurile. Credeți că acum sunt mai puțin apărate decât înainte? Scările sunt construite în aşa fel încât să nu poată fi asaltate de cei de jos, nu ați înțeles nici măcar atâta lucru, până acum?

Se ridică încet în picioare. Lumina becului din tavan pâlpâi de câteva ori, apoi se stinse.

— Era de aşteptat că o să ne taie curentul, bombăni poştaşul.

— În scurt timp vor opri şi apa, ridică din umeri Elinor. E o luptă pe viață şi pe moarte. Încearcă să ne lase fără resurse.

— Suntem de multe decade fără resurse, doamnă Wilson, încercă să glumească celălalt, dar nimeni nu râse şi tăcu.

— Urcați-l la etaj, porunci femeia, îndepărtându-se de masă. Dar cu atenție, vreau să îl cărați ca şi când ar fi încă viu şi ar putea să simtă orice zdruncinătură. E tot ce mai putem face pentru el. Cel puțin, până o să învingem. Sau până o să murim.

— Până o să-i învingem, doamnă Wilson! spuseră în cor bărbații. Pentru că o să-i învingem.

Îl apucară iarăşi de umeri şi de picioare şi prinseră să urce scara spre dormitorul de la etaj, în vreme ce Elinor se străduia să o trezească pe Ceinwen. Reuşi, în cele din urmă, dar fata părea atât de zdruncinată, încât trebui să-i

spună de mai multe ori ce urma să se întâmple şi ce anume avea ea de făcut. Nici chiar după ce o însoți la etaj şi îi dădu lumânările şi candela, ca să le aprindă la căpătâiul mortului, nu era încă sigură că fata înțelesese tot ceea ce îi ceruse. Aşa că plecă din casă cu inima îndoită şi aşa ajunse la cârciuma din spatele Silozurilor, unde deja se adunaseră o mulțime de femei, copii şi câțiva bărbați cu chipiuri negre, cu steluță galbenă întretăiată de un fulger, însemnul celor care lucrau la Întreținere.

Mai întâi, se ocupară să transforme sala principală a localului într-un loc baricadat, care să poată să respingă vreun eventual atac al forțelor de Securitate. Între timp, anunțați de cei trimişi prin diferitele cartiere ale Gropii, cei care nu se angajaseră încă în lupta de gherilă începuseră să se adune în curte şi să se aşeze la mese. Sam Richards, patronul „Lalelei frânte", era un bărbat morocănos de felul lui, dar devotat cauzei Sindicatului. Încă din prima clipă, în care fusese anunțat că localul său avea să devină locul de comandă al răzmeriței, scosese din beciuri mai multe carafe cu vin şi câteva şiruri de cârnați şi alerga de colo-colo pe la mese cu ele, îndemnându-i pe oameni să mănânce şi să bea, ca să prindă forțe proaspete.

Când în sală se strânseră câțiva dintre liderii diverselor grupe sindicale, Hugh Cole declară deschisă şedința extraordinară a Sindicatului şi le anunță veştile grave, care nu apucaseră încă să facă ocolul Gropii. Le spuse, apoi, că o parte din eşalonul al doilea al conducerii, inclusiv James Boswell, trimisul Sindicatului de Vest, bărbatul care stătuse mut în pragul uşii, când îl aduseseră pe

David Wilson acasă, fuseseră de acord să o numească președinte interimar, pe perioada revoltei, pe văduva decedatului președinte. Niciunul dintre cei prezenți nu protestă și majoritatea lor o priviră cu multă curiozitate, de parcă atunci ar fi văzut-o pentru prima oară. În fine, le mai spuse că îi chemaseră acolo pentru a pune la cale un plan de bătaie, care să le asigure victoria în confruntarea cu forțele de ordine.

— Și cine o să facă propuneri pentru acest plan? întrebă un bărbat, așezat la o masă din apropierea ușii.

— Toți! răspunse cu voce supărată Dylan Evans. Din păcate, va trebui să ne grăbim al naibii. Dacă ne apucă seara, nimeni nu o să mai poată organiza nimic în Groapă și o să urmeze un haos teribil.

— De ce nu-i lăsăm naibii pe toți și nu ne retragem în Subteran? reveni, încăpățânat, bărbatul fără nume. Considerați-o o primă propunere de acțiune pe lista voastră.

— În care Subteran?! păru că se miră Hugh Cole.

— În care Subteran... îl maimuțări celălalt. Știm cu toții despre ce anume vorbim aici. Cu toții am fost puștani, cândva și cu toții am făcut parte din *bandă*.

— Nu chiar toți, îl întrerupse Elinor, încercând să-și dea seama dacă îl cunoaște sau nu pe vorbitor. Numai cei care au urmat cursurile Consistoriului.

— Fie și așa! se agită necunoscutul. Găsim un puștan de la Consistoriu, ne conduce în Subteran și gata cu agitația asta. Cei de la Securitate or să ne caute mult și bine.

— Ar fi grozav dacă lucrurile ar sta atât de simplu, se împotrivi Sam Richards, care tocmai intrase cu două ca-

rafe de vin alb. Dar dacă ne retragem, cine va mai lupta, în locul nostru, pentru drepturi?

— Şi, mai ales, cine o să ne facă rost de mâncare şi de apă, ca să rezistăm acolo în răstimpul necesar stingerii conflictului? strâmbă din buze poştaşul. Poți să-mi pui şi mie un pahar, Sam, gâtul meu merită asta din plin, şi-a făcut datoria şi a strigat până ce a răguşit.

Sam Richards îi turnă într-un pahar burtos şi i-l împinse în față. Hugh Cole sorbi o gură, plescăi din buze de plăcere, închise ochii şi-l bău pe îndelete, până la ultima picătură.

— Când toată porcăria asta o să se sfârşească şi or să ne vină salariile, am să-ți plătesc până la ultimul bănuț, îl asigură el pe crâşmar. Merită fiecare picătură.

Elinor asculta schimbul de replici, ca şi cum i l-ar fi povestit altcineva. Ochii îi erau grei de întunecime şi priveau obosiți înainte, cu o răbdare care se vedea cât de colo că era impusă şi nu firească. Apoi, deodată, tresări şi îşi muşcă buza de sus, ca să nu țipe.

— Prindeți-l pe omul acela! spuse ea cu voce apăsată, arătându-l cu degetul pe bărbatul necunoscut. Să nu vă scape!

Evans țâşni de lângă fereastră, sări pe deasupra unui scaun şi se aruncă peste masă, în direcția lui. Acesta sări în picioare şi dădu să se repeadă spre uşă, dar se împiedică şi căzu peste masa vecină. Sam Richards se aplecă într-o parte şi-l trăzni cu carafa în frunte. Vinul se împrăştie pe hainele celor din jur. Evans se aplecă peste cel căzut şi-l ridică în picioare, cu un braț sucit la spate.

— Îl cunoaşte cineva? întrebă el cu voce repezită.

— Da, eu, răspunse Elinor Wilson. Este secretarul particular al lui Fannie Logan. Mi-am adus aminte că, la ultima revoltă din Groapă, a venit personal la noi în casă, să aducă înscrisul cu înțelegerea dintre Administrație şi Sindicat, la semnat. Cred că ar fi bine să aflăm, mai întâi, ce anume căuta tocmai aici, în mijlocul unei adunări sindicale, la care nu fusese poftit.

Capitolul XVI

Tare ciudat mai era să vezi cu câtă nepăsare vorbea cu cei din jur, să vezi cât de drept îşi ţinea trupul, cât de limpezi îi erau privirile şi, mai ales, cum zâmbea, cu dinţii de jos apucând buza de sus, de parcă ar fi vrut să o muşte şi s-ar fi oprit brusc, sub acţiunea unui gând necunoscut.

Collin Wilson se retrăsese într-un colţ întunecat al încăperii şi se aşezase pe un scăunel cu trei picioare, întrebându-se cum de reuşea Owen să fie atât de calm şi, aparent, neinteresat de persoana ei, care respira atât de puternic aerul soţiei sale. Ar fi fost simplu de tot să spună: „Ei, da, Collin Wilson, potoleşte-ţi bătăile anapoda ale inimii! Nu se merită! Ştii prea bine că nu se merită... că aşa sunt femeile! Toate femeile! Şi, de fapt, noi suntem de vină, deoarece ne mulţumim să ne repetăm unul altuia că nu le înţelegem, când, de fapt, propria noastră persoană este aceea care nu poate fi înţeleasă."

Îşi acoperi ochii cu palmele şi suspină înfundat. Cum spusese părintele Webley? În ochii Domnului, bărbaţii sunt cei dintâi vinovaţi de păcatul biblic şi nu au avut niciodată curajul să ia asupra lor răspunderea faptului că sunt bărbaţi. El, Collin, nu avusese curajul să-şi asume responsabilitatea că greşise atunci când acceptase ca reverendul să se sacrifice pentru el. Pentru ei.

Plânse, cu suspine înfundate, dar nimeni nu păru să-l ia în seamă. Umerii i se zguduiau de suspine, însă niciun sunet nu se înălța dinspre el. Stătea acolo, ghemuit, părând că vrea să se facă din ce în ce mai mic și să dispară dincolo de duşumeaua plesnită în multe locuri şi plină de praf.

Părintele Webley murise.

Undeva, pe malul celălalt al Lacului Auriu, trupul său neclintit, din care se scursese orice strop de viață, aştepta rigid în incinta răcoroasă a naosului Bisericii. Batt Corner, care se străduise tot timpul cât le comunicase veştile să păstreze o atitudine cât mai calmă, nu se putuse abține să nu-şi şteargă o lacrimă, când pomenise despre gestul lui Ceinwen, sora sa.

Apoi, îşi luă palmele de pe față şi-şi ridică fruntea, în direcția patului, pe care se găsea întins străinul acela cu ochii cenuşii, Samuel, parcă aşa îi spusese Owen, atunci când îi prezentase, în fugă, pe tovarăşii cu care se înapoiase din Vest. Bărbatul se uita fix în ochii lui, în vreme ce toți ceilalți priveau înspre patul pe care stătea întins, parcă aşteptând să spună ceva.

— În vremuri de criză, militarii trebuie să-şi asume deciziile, spuse bărbatul înalt, rezemat de tocul ferestrei, de unde putea să supravegheze drumul, fără să fie văzut de eventualii trecători. Generalul Lopez te-a ales, probabil pentru că erai cel mai bun om cu care lucrase. Hotărăşte, naiba, odată ce ar trebui să facem şi s-o ştergem din maghernița asta nenorocită!

— Nu am toate informațiile necesare pentru a lua o hotărâre care să ne folosească, răspunse locotenentul. Ne

aflăm în Colonia Pamirsat de mai puțin de două zile-standard, iar în zona asta, numită Groapă, de ceva mai mult timp decât ai avea nevoie ca să te bărbiereşti. Şi am nimerit şi în plină răzmeriță...

Owen Wilson îşi turti şapca pe creştetul capului şi se aşează pe un colț al patului.

— Cât de mult ți-ai mai revenit?

— Cred că pot să mă ridic în fund şi chiar să mişc brațele. Dar nu reuşesc să merg singur, fi-r-ar să fie! înjură nervos Riley, apoi se strădui să zâmbească şi clătină din cap. Dacă doreai să afli când voi fi apt să mă deplasez de unul singur, atunci răspunsul meu este unul singur: nu ştiu. Lucrurile păreau mult mai simple şi mai clare, atunci când ne-am părăsit propria Colonie.

— Indiferent cât de capabil te simți să te mişti singur sau nu, trebuie să iei o decizie, clătină el din cap. Cel puțin, o să avem o certitudine, fie ea atât de neagră cum ni se pare nouă, cetățenilor din Pamirsat.

Tăcu o clipă şi aruncă o privire şovăitoare în direcția lui Collin.

— Singura persoană care cunoştea locul de unde începea tunelul în direcția Domului despre care ne-ai vorbit, este moartă. Părintele Webley nu ne mai poate ajuta cu nimic. Va trebui să ne descurcăm singuri şi încă repede de tot. Presimt că în noaptea aceasta se vor întâmpla grozăvii mari şi mâine nimeni nu va mai putea controla situația. Nici măcar nenorociții ăia din Administrație.

— Ce-i atât de special în Domul acela? întrebă Batt din celălalt colț al camerei.

Ceilalți își întoarseră capetele înspre locul de unde venea vocea, de parcă abia atunci ar fi descoperit existența lui în încăpere.

— Batt Comer... Poate că ar fi mai bine pentru tine... pentru noi toți... să pleci, mai înainte de a afla un lucru pe care nu ar trebui să-l afli. Owen se ridică de pe pat și se apropie de el. Și Collin, la fel. Măcar voi doi să supraviețuiți îndeajuns de mult, pentru ca să puteți să povestiți istoria asta mai departe, generațiilor următoare.

— Dacă veți afla despre ceea ce se pregătește acum, va trebui să suferiți aceleași condiționări ca și noi. Aceleași pericole. Numai că ni le-am asumat în mod conștient, spuse cu voce blândă Eileen Shallot și semăna atât de mult cu Bronwen, încât lui Collin i se puse un nod în gât. Voi sunteți încă niște copii, nu putem, nu avem dreptul să vă atragem în această aventură periculoasă.

— Copii?! întrebă batjocoritor Batt, ferindu-se de mâna mângâietoare a lui Owen. Primejdii? Și dacă am pleca imediat spre casă, cine ne va garanta că o să mai ajungem acolo? Nenorociții ăia de la Securitate trag în tot ce mișcă. Amintiți-vă că numai la pericole nu m-am gândit, atunci când m-am oferit să vin cu știrea la voi, după ce m-a căutat Ceinwen, ca să mă roage să v-o transmit.

— Are dreptate, spuse tare locotenentul și se ridică în capul oaselor. Sunt implicați amândoi mai mult decât am fi dorit. Mai bine să le povestim toată istoria.

Le-o povestiră.

Atât de înspăimântătoare, de măreață și de lipsită de un contur ferm părea, încât Collin deschise gura de câteva

ori, să le spună că nu îi crede, apoi o închise la loc. La urma-urmei, *cârligul spațial* chiar existase cândva, chiar dacă multora li se părea mai mult o legendă din vremurile dintâi ale Colonizării. De ce nu ar fi fost Domul acela punctul de legătură cu orbita Artusanov? Dar toate celelalte istorii despre înmulțirile prin clonare, despre *artefacte* părăsite în subsol de reprezentanții unei civilizații galactice... hmm! Toate i se păreau doar istorii aiuritoare, menite să-i ascundă... ce?

Nimic, îl asiguraseră. Nu le ascunseseră nimic. Trebuia să ajungă în Dom şi să încerce cumva să reactiveze sistemele străvechi ale *cârligului* pentru a efectua o ultimă călătorie. Spre Tehrra. Satelitul albastru care se uita la ei, de dincolo de Cupolă, în lungile nopți ale exteriorului.

— Dar ce naiba e acolo?! se miră Batt Comer, după o clipă de liniște.

— Poate cei care au venit pe Selena, să întemeieze Coloniile. Strămoşii noştri îndepărtați, de care ne-a rupt, în vechime, din cine ştie ce cauze, răspunse Shallot. Dacă civilizația lor mai supraviețuieşte, poate că vor putea să ne răspundă la întrebările fără de care viața din cele douăsprezece Colonii se va stinge treptat, dar ireversibil.

Atunci se auzi zgomotul înfundat produs de o *fortăreață* care se lovea de un zid, încercând să pătrundă pe o stradă prea îngustă. Pe strada pe care se aflau chiar ei, descoperi Collin şi se repezi la fereastră.

— Vin! strigă Anderson şi se răsuci cu fața spre ceilalți.

— O *fortăreață*! se îngrozi Batt şi se retrase imediat din cadrul ferestrei.

— Trebuie să plecăm imediat spre Capela Angharad! spuse speriat Collin.

— Să plecăm, aprobă Riley. Ajutați-mă să mă ridic!

Batt Comer şi Owen se repeziră la el şi-l luară de subsuori.

— Cum ajungem la capela aia?

— Există un canal de scurgere nu departe de aici, răspunse Batt. *Banda* îl mai foloseşte uneori, ca să scurteze drumul către Biserică. Dar nu ajunge până la capelă. Şi ar trebui ca ticăloşii ăia să nu fi declanşat pompele şi să-l fi inundat.

Porniră, la un semn al locotenentului. Casa mai avea o ieşire de serviciu, care dădea într-un fel de curte neîngrijită. Săriră peste treptele de piatră şi se grăbiră cât putură să treacă dincolo de gardul prăvălit într-o rână. În față mergea William Anderson, cu umerii cocoşați de greutatea a două sacoşe negre, din material cauciucat. Apoi veneau Owen şi Batt, de o parte şi alta a locotenentului, iar formația era încheiată de Shallot şi de Collin, care arunca mereu priviri speriate în urmă. Dar *fortăreața* trecu de casa lui Brent şi se pierdu în josul străzii, în direcția liniei ferate.

Înaintau repede, aproape fără să-şi vorbească. Doar, rareori, Batt le cerea să facă o pauză şi o apuca înainte, încercând să se orienteze pe terenul vălurit, acoperit cu ierburi înalte şi tufe pipernicite, după care îi chema la el şi le indica direcția cu mâna.

Apoi o *dronă* trecu chiar pe deasupra lor, venind dinspre Lacul Auriu, cu toate scanerele în funcțiune. Se aruncară

la pământ, străduindu-se să se facă invizibili printre ierburi, dar Collin știa că scanerul unei *drone* era capabil să distingă chiar și ridurile de pe frunte, așa că nu-și făcu iluzii că au rămas neobservați, chiar dacă aparatul trecu nepăsător înainte și se făcu nevăzut dincolo de un șir de clădiri înalte, care marcau începutul Pieței de Gross, de la marginea sudică a Gropii.

Înainte de a se ridica pentru a-și continua drumul, Collin se rostogoli până în apropierea lui Batt și-l întrebă în șoaptă ce aveau să facă mai departe.

— Suntem foarte aproape de canalul de scurgere, răspunse acesta și râse, străduindu-se să nu pară îngrijorat. Chiar dacă ne-a scanat, până se procesează informația, până se transmit ordinele și ajung trupele aici mai durează. Există o șansă bună să scăpăm, ți-o garantează Batt Comer!

Într-adevăr, găsiră canalul dalat după mai puțin de două sute de pași. Era un dreptunghi, care tăia regiunea în direcția nord-sud, adânc de trei metri și atât de îngust, încât de-abia de încăpeau doi inși unul lângă altul. Hotărâră că e mai bine să meargă pe lângă el, deoarece aveau mai mare libertate de mișcare. Își continuară drumul cât puteau de repede, gâfâind și străduindu-se să nu se oprească atunci când simțeau că li se taie respirația de oboseală.

Făcură o pauză de cinci minute, în punctul unde canalul se unea cu altul secundar, într-un unghi drept. Owen se miră cum de reușiseră să ajungă până acolo, fără să se încaiere cu vreo patrulă.

— *Drona* le-a transmis informația, dădu Riley din cap. Dacă nu avem pe nimeni pe urmele noastre, este pentru că am fost, cu siguranță, prea departe de orice forță de ordine de care dispun. Asta nu înseamnă însă că am scăpat.

— Ce ar putea să ne facă, atunci? râse Batt. Să dea cu pietre după noi?

— Tare mi-e teamă că au la îndemână ceva mai sofisticat decât o piatră.

Chiar așa se dovedi a fi. La scurt timp după ce porniră din nou, cerul se înnegri în direcția Pieții de Gross și o pală puternică și umedă de vânt îi izbi în față, dezechilibrându-i.

— Controlul atmosferei! strigă Owen, în răgazul dintre două rafale.

În câteva secunde, erau înmuiați până la piele și alunecau mereu pe solul clisos, gata să cadă în canal. Nu era ploaie, era o revărsare de apă, ca și când cineva ar fi răsturnat deasupra lor o cadă uriașă. Dădeau din brațe, ca să-și păstreze echilibrul, iar locotenentul fu trântit de mai multe ori în bălțile destul de adânci care se și formaseră pretutindeni. Se opriră și se luară pe după umeri, întorcând spatele vântului și apropiindu-și frunțile, ca să se poată auzi.

— Ce ar putea face mai mult de atât? țipă femeia, dându-și șuvița udă de păr pe după ureche, iar Collin observă că până și alunița de lângă lobul urechii era asemănătoare cu cea a lui Bronwen. Dacă trimit după noi o patrulă, și ei vor trebui să înfrunte furtuna, ca și noi. Nu vor putea să ne ajungă în timp util.

— Şi nici *drone* de observație nu vor mai putea folosi, ca să ştie unde ne aflăm, remarcă Riley.

— Pot să ne taseze, răspunse Owen, cu o mină îngrijorată pe față.

— Cum adică să ne taseze?

— Cum îți închipui că au nivelat terenul din Colonie pentru Câmpiile Acoperite? Au închis cupola, au creat atmosfera şi au realizat puncte de presiune pe locuri precis delimitate. Pe câțiva metri pătrați, aerul apasă cu o presiune de două-trei sute de atmosfere.

Vântul îi izbi cu o forță turbată, din direcția Lacului Auriu. Batt căzu în genunchi şi îşi prinse capul între brațe, încercând să-l protejeze.

— Au început! strigă Owen şi-şi duse mâinile la față. Degetele i se umplură de sângele ce i se scurgea pe la colțurile ochilor.

— Înapoi! ordonă locotenentul şi le făcu semn spre câmpia din spate. Nu pot să taseze decât zone mici şi numai pe baza informațiilor transmise de *drona* ce ne-a survolat. Restul calculelor le face logistica. Iar cei de acolo cred că înaintăm.

Porniră spre înapoi, ținându-se de mâini. Vântul îşi schimba frecvent direcția, astfel încât nu ştiai din ce parte va veni lovitura următoare. Se opriră după vreo sută de paşi. Zona unde stătuseră mai înainte era un fel de cilindru luminiscent, în care se învârtejeau fuioare ca de abur. Se stinse brusc, lăsând vântul şi ploaia să cotropească totul. În locul acela se adâncea o gaură circulară, cu o adâncime imposibil de precizat. Apoi cilindrul apăru,

brusc, mult mai în față, făcând să sclipească picurii de apă ce se izbeau de el.

— Repede, în groapa aia afurisită! strigă Riley. Loviturile nu țintesc niciodată acelaşi loc de două ori.

Reveniră pe propriile urme şi se târâră unul pe celălalt până pe marginea gropii. Anderson scoase un far dintr-o geantă şi lumină înăuntru. Avea cam patru metri în diametru şi peste doi metri înălțime. Se lăsară să alunece pe pământul clisos şi ajunseră cu bine pe fundul unde deja începuse să se strângă apă.

Capitolul XVII

Când se săltară din nou pe buza gropii, vijelia încetase, iar ultimii nori se grăbeau să se risipească spre apus. Probabil că îi consideraseră morți în urma celei dintâi operațiuni de tasare, își spuse Collin, străduindu-se să-și stoarcă veșmintele de apă. Sau poate că le pierduseră urma. Oricum ar fi fost, nu puteau decât să se bucure de răgazul ce li se oferea.

Pentru a înainta cu mai multă viteză, pe locotenent îl așezară pe o folie de plastic, scoasă dintr-una din cele două genți de Anderson. Îi făcuseră câte un nod zdravăn la fiecare capăt, apoi îl săltaseră pe umăr, schimbându-se la fiecare zece minute de mers. După încă o jumătate de oră de marș forțat, ajunseră în punctul unde canalul dispărea sub pământ.

Anderson și Shallot le împărțiră proiectoare și pătrunseră cu precauție în lumea întunecoasă a subteranului. În prima porțiune, apa adunată de la furtuna neașteptată umpluse partea inferioară a colectorului, trecându-le de genunchi. Apoi, treptat, începu să scadă, până ce ajunseră în dreptul primei guri de canalizare, pe unde valul de apă neagră și noroi dispărea în burta pământului.

— Cunoști locurile? îl întrebă Anderson pe Batt Comer, văzându-l că studiază cu nehotărâre pereții.

— E o zonă mai puțin circulată și nu am mai trecut pe aici de câțiva ani buni, răspunse acesta. Dar mă descurc.

Într-un final, ajunseră într-o sală spațioasă, în formă de stea cu șase raze. Existau mai multe bănci de piatră, un depozit cu unelte pentru prima intervenție, un punct (devalizat) de prim-ajutor, precum și un robinet cu apă curentă potabilă, de la care se grăbiră să-și umple recipientele.

— De aici, mai avem foarte puțin de mers, până în dreptul Capelei Angharad. Numai că nu trebuie să greșim drumul.

Nu-l greșiră și ajunseră în dreptul unei scări metalice, încastrată în zid, în numai câteva minute.

— Și acum? întrebă Shallot, rezemându-se de zid, obosită și transpirată.

— Urc eu, se oferi Owen, vorbind în șoaptă. Dacă e o cursă și ne așteaptă, voi fi în stare să-i păcălesc sau măcar să-i încetinesc, până ce veți reuși să vă îndepărtați de locurile acestea. Sfatul meu ar fi să vă întoarceți în sala din spate. Dacă nu, urcăm în Capelă și vedem despre ce este vorba.

Toată lumea se arătă de acord și Owen așteptă până ce toți se așezară în poziție de revenire pe propriile urme. Apoi urcă treptele rotunde, străduindu-se să facă zgomot cât mai puțin. Capacul scârțâi ușor deasupra capului său, apoi bărbatul se săltă pe coate și dispăru în lumina puternică de deasupra.

Capela Angharad era pustie. Doar lumina solară pătrundea prin ochiurile ovale de geam din tavan, se prelingea

pe cărămizile false ale pereților și se pierdea pe dalele necizelate de piatră.

Urcară pe rând, ajutându-se unul pe celălalt să iasă din puțul întunecat. La sfârșit, Owen puse capacul la loc și îl fixă cu ajutorul unui zăvor ruginit. Apoi verifică ușa de la intrare – era închisă. Se așezară, extenuați, pe lângă ziduri și priviră plini de curiozitate în jur.

Pare caraghios când stai, cuprins de teamă, cu picioarele întinse, iar pe lângă tine se preling firicele de apă, scurse din pantofi și din manșetele pantalonilor. Senzația e una de neputință absolută – auzi, vezi și poți gândi atât de limpede, încât parcă te săgetează o durere. Atâta doar că nu-ți vine să te clintești.

Collin Wilson nu intrase niciodată în Capela Angaharad. Trecuse de câteva ori destul de aproape de construcția circulară, cu acoperișul asemenea unui dom, dar ceva îl reținuse să apese pe clanța mare, din fier forjat. Odată i se năzărise chiar că aude un zgomot în penumbra din interior, un fel de râs gâlgâit, care-i încrețise pielea pe spate și-l făcuse să o ia la goană. Acasă nu spusese nimic, deoarece Gareth ar fi fost în stare să-l tachineze zile întregi pe treaba asta. În schimb, aceasta a fost una dintre întrebările stranii pe care i le-a pus părintelui Webley, după încheierea unui curs de geografie selenară. Dar părintele l-a privit lung, a înălțat ușor din umeri și l-a sfătuit să nu mai treacă pe acolo de unul singur.

Tresări atât de puternic, încât se răsturnă într-o rână și trebui să se sprijine în cotul drept. Auzea din nou râsul acela gâlgâit. Numai că, de astă dată, el se găsea înăuntru,

iar râsul venea de foarte aproape, de la a doua persoană de la el, în direcția ușii. Era însă același sunet batjocoritor, încât primul gest involuntar pe care-l făcu fu acela de a-și duce mâinile la urechi.

Locotenentul Samuel Riley, răsuflă adânc și mai râse de două ori, după care își șterse fruntea cu dosul mâinii.

— Îmi pare rău dacă v-am speriat, rosti el, străduindu-se să se ridice în coate și iar se porni să râdă. Va să zică pentru asta ne-am chinuit?

Collin îl mai fixă o clipă, apoi își roti din nou ochii prin încăperea circulară și absolut goală. Doar pereții, ușa metalică și floarea de sticlă din tavan, prin care pătrundea lumina. Ba nu, se corectă, și capacul tunelului prin care ajunseseră în Capelă. Unde se ascundea secretul pentru care înfruntaseră forțele de Securitate, ca să-i aducă până aici pe străinii aceștia ciudați?

Își dădu seama că o privire cercetătoare îl iscodea cu o curiozitate abia disimulată. Întoarse încet capul. Femeia Shallot se uita drept în ochii săi și un fior îl străbătu din cap până-n picioare, când realiză că, de fapt, Bron era aceea care voia să-i transmită ceva prin magnetul fluid al pupilelor ei negre. Oare ce făcea Bron, în clipele acelea? Reușise să se ascundă din calea nebuniei generale? Își găsise un adăpost sigur sau se alăturase celor ce ieșiseră pe străzi, ca să-i înfrunte pe gardieni?

— Nu știu nimic, spuse el grăbit, de parcă se temea să nu fie întrerupt. Nimic altceva, decât faptul că trebuia să-l aduc la Capela Angharad pe fratele meu Owen și pe străinii pe care-i însoțea. Doar atât mi-a spus părintele

Webley, când ne-am întâlnit în piață. Nici nu am apucat să-l întreb de ce tocmai aici.

Locotenentul încetă să mai râdă şi întoarse capul spre el.

— Nu ştiu nimic altceva, repetă el nesigur şi un început de spaimă îi tresări în coşul pieptului.

Dar ochii lui Bronwen continuau să îl țintuiască cu acea căutătură caldă şi mângâietoare căreia ştia că nu i se poate împotrivi. Îşi duse ambele mâini la gât şi-şi masă pielea cu putere.

— Collin, încearcă, te rog, să-ți aminteşti exact ce ți-a spus părintele. Probabil că nu ai luat în seamă toate informațiile pe care ți le-a oferit, îl îndemnă Owen, târându-se mai aproape de el. Lumina intrată prin floarea din tavan îşi modificase uşor nuanța, aşa că vânătaia de sub ochiul drept i se păru încă şi mai mare lui Collin. De aici, ar trebui să existe o cale directă spre Domul exterior, de care ne-au spus ei.

— Capela Angharad... rosti încet Batt Comer. Ce naiba, nu seamănă deloc cu capela noastră! Nu se văd nici amvon, nici strane, nici galerii de lemn... Nimic. Este doar o încăpere circulară.

— Hai, Collin, grăbeşte-te! se enervă Owen.

— A spus să vă aduc aici. Şi atât.

Se uită pe furiş la Eileen Shallot. La Bron. Şi atunci ştiu. Ştiu că trebuia să facă tot ce era omeneşte posibil, ca să-i salveze pe oamenii aceia străini, pe fratele său, pe prietenul său. Şi, mai ales, pe femeia aceasta atât de amăgitor de frumoasă şi de... altfel.

— Mi-a mai spus... că aici e, într-adevăr, o capelă. Locul sub care a fost depus pentru veşnicie corpul lui Harlem Van Logan, întemeietorul Coloniei noastre. Sau al Administrației. Sau al Sindicatului. Nu ştiu foarte exact, credeam că e numai o poveste.

— Van Logan e îngropat sub Capela asta?! fluieră uluit Owen.

— Părintele mi-a spus că a verificat personal informația asta. Că a săpat un tunel cu o săpătoare adusă din Câmpiile Acoperite şi că a văzut cu ochii lui tubul criogenic în care corpul său a fost pus la conservat.

— Nemaipomenit! gâfâi Batt, trăgându-se şi el mai aproape. Dar cum naiba ajungem acolo?

— Şi ce-a mai spus părintele? Încearcă să-ți aduci aminte orice mărunțiş, Collin. Ar putea să fie extrem de important.

Collin îndrăzni să ridice privirile şi să caute ochii pătrunzători ai femeii. Pupilele ei negre erau pline de lumină şi nu ascundeau nimic amenințător. Se găseau într-un loc sfânt, descoperi cu mirare, iar intențiile fiecăruia dintre ei nu puteau fi decât nobile. Înghiți în sec, apoi îşi înclină din nou fruntea.

— Capsula criogenică în care zace Harlem Van Logan se află sub o cruce de piatră.

Se uitară cu toții unul la altul, cu priviri nedumerite.

— Poate că, pe vremuri, a fost în încăperea asta vreo cruce de piatră, spuse William Anderson, într-un târziu.

— Sau poate Capela a fost construită, după ce crucea aceea a fost înlăturată, ridică din umeri Owen. Sau poate

nu a existat nicio cruce de piatră, iar denumirea asta a fost purtată de un alt obiect, în mod simbolic. Orice e posibil, deoarece e vorba de lucruri vechi, din zorii colonizării. Asta nu ne rezolvă, însă, nouă problema.

— Un moment, îi întrerupse locotenentul monologul. Nu-l cunosc pe acest preot al vostru, dar presupun că voi trei îl ştiți destul de bine.

— I-am fost sau îi suntem încă ucenici, la cursurile Consistoriului, dădu Batt Comer din cap. Iar duminica ajungem cu toții la Biserică.

— Bănuiam eu, zâmbi ofițerul. Ce credeți că înțelegea el prin „crucea de piatră"?

— Păi, o cruce e o cruce, răspunse zăpăcit Batt. Are patru brațe, nu?

— Deseneaz-o!

Batt se uită întrebător la Collin. Iar Collin la Owen. Acesta ridică din umeri.

— Desenează o cruce, ridică el din umeri. Oricum, deocamdată nu avem nicio soluție.

Batt se ridică şi se apropie de locul unde stătea aşezat locotenentul. Scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un briceag, îi desfăcu lama, se aşeză într-un genunchi şi desenă pe una dintre dale o cruce cu patru laturi, trei egale între ele şi a patra mai lungă.

— Aceasta este o cruce?

Batt se strâmbă.

— Ce naiba, nu ştii cum arată o cruce?

— Sunt ateu, răspunse Riley şi zâmbi din nou. De altfel, în colonia noastră sunt recunoscute o mulțime de culturi

religioase, creştinismul fiind unul dintre cele mai puțin importante. Aşa că nu ştiu exact cum arată obiectele lor de cult.

— Ei, da, aceasta este o cruce.

— Ar putea arăta şi altfel?

— Altfel?

— Să zicem, ar putea, de exemplu, să aibă toate laturile egale?

Batt ridică din umeri, fără să răspundă.

— Ar putea, zise Collin, ridicându-se. Părintele spunea că, la începuturile Coloniei, printre primii 122 de muncitori-coloni se găseau şi creştini esenieni (nu ştiu ce înseamna chestia asta), care se închinau la astfel de cruci.

Se apropie de locotenent.

— De ce întrebi asta?

— Pentru că exact forma asta o au, pe podea, umbrele ferestrelor din tavan. Dalele sunt din piatră. Nu ar fi exact o cruce de piatră?

Owen Wilson se strâmbă admirativ şi se apropie cu paşi mari.

— Dați-vă într-o parte! porunci el.

Se trase doi paşi înapoi şi se aplecă. Privi câteva clipe, apoi luă briceagul din mâna lui Batt şi începu să traseze cu el pe podea conturul umbrelor ovalelor de sticlă. La sfârşit, se văzu că fiecare oval se găsea pe o altă dală. Patru dale, câte una pentru fiecare punct cardinal şi una, cea de-a cincea, în mijloc, ca factor de unire.

— Nu vă apropiați! le spuse şi se aşeză în patru labe, deasupra desenului.

Începu să apese, pe rând, dalele, în diferite configurații. Când ajunse la aceea în care traseul începu din centru şi se continuă de la dreapta la stânga, asemenea acelor unui ceasornic, în încăpere se auzi un zgomot surd şi în podea se deschise o trapă, spre fundul căreia cobora o scară cu trepte din piatră.

— O cruce în piatră! spuse Eileen Shallot, apropiindu-se. Cine s-ar fi gândit?

Bacteria vie

Sistem de cartografiere NGC 5007
Variabila 12.4
Colonia PamirSat

În general, biologia şi medicina selenară nu cunoaşte alte microorganisme, cu excepția celor aduse, voluntar sau involuntar, de către om, în momentul actului de colonizare.

O mulțime de astfel de microorganisme unicelulare, de dimensiuni microscopice, au străbătut împreună cu oamenii cei peste 380.000 km, care despart cele două corpuri cereşti, s-au stabilit împreună cu ei pe Selena, s-au adaptat la noile condiții şi au suferit mutații genetice, în funcție de radiațiile cosmice încasate.

Nicio mutație însă nu a deteriorat sau modificat schema biologică de bază a acestora, atât de mult încât să devină de nerecunoscut sau să le transforme în entități pericu-

loase pentru viață. Altfel spus, microorganismele în cauză, sporulate sau nu, şi-au menținut structura simplă, nucleul difuz şi modalitatea de înmulțire prin diviziune directă.

O parte dintre mutații au fost provocate încă de pe Tehrra, în special bacteriilor nutrificante, celulotice şi de putrefacție, care urmau să fie utilizate în agricultură, pentru a obține un randament maxim, în momentul aplicării lor la nivelul solurilor artificiale. S-a observat că niciuna dintre noile trăsături genetice implementate nu prezintă o rezistență în timp mai mare de 10 generații, după care tratamentul trebuie reaplicat unor noi seturi de bacterii-subiect. Deşi, în sin, procedura este costisitoare şi consumatoare de timp şi de materii prime, s-a considerat că reprezintă o soluție acceptabilă de siguranță, în privința înmulțirii necontrolate a bacteriilor pe solurile agricole.

Coloniile fiind perfect izolate una de cealaltă, asemenea unor eprubete închise, riscul contaminării suşelor, specifice fiecărei aşezări, a fost exclus din start, schimburile de mărfuri şi de specialişti fiind controlate cu strictețe, d.p.d.v. al decontaminării.

Cu atât mai mare a fost deci surpriza descoperirii *bacteriei nemuririi* (vibrionea immortalitas), în decursul a numai două decade, în şapte din cele 12 Colonii. Deşi s-au efectuat mii de ore de cercetare asupra ei, rezultatele obținute s-au dovedit a fi insignifiante. Tot ceea ce s-a putut afla despre vibrionea a ținut numai de studiul indirect, efectuat asupra persoanelor care au contractat-o, deoarece, izolată în mediu steril sau în mediu de cultură, bac-

teria murea în mai puțin de 10 minute. O parte dintre specialiști au emis ipoteza că aceasta ar fi o formă de autoapărare a secretelor pe care le stăpânește.

Cercetările indirecte, realizate în Colonia Pamirsat între decadele 115-190 asupra unui număr de 24 de muncitori agricoli și a patru mineri, din rândul celor 16, care au ridicat cel dintâi Adăpost Antares, înainte de efectuarea nivelărilor în interiorul craterului Oshumi, au arătat trei lucruri importante: 1. prelevată din interiorul celulei umane, pe care o parazitează, îi rescrie codul și o determină să-și prelungească nelimitat durata de viață, bacteria se autodistruge, mai înainte de a se reuși vreo intervenție asupra ei, în scopul blocării mecanismului respectiv; 2. nu pare să aibă nevoie de niciun fel de energie externă, pe care să o capteze de la organismul-gazdă sau din altă parte și nici nu face (în limita sensibilității aparaturii din momentul efectuării cercetării) vreun schimb cu gazda de substanțe chimice; 3. nu afectează, în niciun fel (pozitiv sau negativ) inteligența organismului-gazdă.

Începând cu decada 214, orice fel de cercetări științifice asupra *bacteriei nemuririi* au fost sistate de către Administrație, care nu a mai alocat nici fonduri și nici aparatură în acest scop. Cu 12 decade înainte, dispăruseră din laboratoare majoritatea mostrelor de țesuturi și a substanțelor utilizate la studii.

Singurul aspect care a continuat să se dezvolte pe această temă a fost acela al zvonisticii. Până în prezent, rețeaua intraNet a Coloniei conține 14 site-uri neclasificabile, cu informații despre bacterie (date științifice nere-

levante, istorii despre persoanele infectate, portrete psihografice ale acestora, analize de fond şi pseudoanalize ale faptelor istorice consemnate în legătură cu persoanele infestate, glume, imagini la diferite scări de proporționalitate a bacteriei ş.a.).

Capitolul XVIII

Ore în şir, Hugh Cole, Dylan Evans, James Boswell, Tim Readman, Dick Dalley, Garcia Iniguez şi alţii din celula de Sindicat a Zonei 6 a Gropii au fost ocupaţi până peste cap cu organizarea grupurilor de oameni, care veneau mereu, din diverse părţi, mai mult sau mai puţin angajate în conflict.

Hugh răguşise atât de mult încât nici măcar vinul rubiniu cu care Sam Richards se grăbea să-i umple cana de metal, când se golea, nu părea să mai aibă vreun efect asupra corzilor sale vocale şi de-abia de reuşea să vorbească în şoaptă. Iar Evans se vedea de la o poştă că pica de oboseală – de câteva ori trebui să pună capul pe masă şi să aţipească pentru câteva minute, după care se ridica greoi, îşi scutura capul, ca să se dezmeticească, sorbea o gură din cafeaua neagră şi tare de alături şi pornea iar la treabă.

Lucrurile începuseră să se urnească pe făgaşul cel bun şi, din primele rapoarte, aduse de câţiva puşti din *bandă*, îmbrăcaţi numai în cămăşi şi în pantaloni scurţi, reieşea faptul că pe Drumul Silozurilor forţele de Securitate întâmpinaseră o ripostă serioasă şi fuseseră nevoite să se retragă, părăsind în urmă armament uşor şi chiar o *dronă* cu probleme la unul din sistemele propulsive.

— Sunt curios cine i-a organizat pe oamenii de acolo... se interesă Tim Readman, unul dintre cei mai buni *împrăștietori* din Groapă.

— Autoorganizare, mormăi Evans, care tocmai termina de sigilat un document şi îi dădea indicații unui puştan cui să îl predea.

— Ce e aia autoorganizare?! se miră Evans, urmărindu-l pe băiat prin fereastră. Trebuie să fie acolo un om puternic, care să-i determine pe ceilalți să se adune în jurul lui şi să-i asculte ordinele. Eu de acela vorbesc. De el am avea nevoie şi aici. Ca să-l putem trimite spre Scări cu două grupuri.

Nu apucă să-şi ducă ideea până la capăt. Uşa hanului se izbi de perete şi înăuntru năvăliră doi bărbați cu fețele înnegrite de fum. Cel din stânga avea o tăietură urâtă la brațul stâng, din care sângele reuşise să răzbească peste bandajul improvizat.

— Frații Khammes! se miră Hugh Cole, lăsându-se în spate pe speteaza scaunului. De unde ați apărut?

Cel cu tăietura pe braț se apropie de masa bătrânului.

— De la Piața de Gros. S-a terminat acolo, mă înțelegi? S-a terminat! Ne-au măcelărit, pur şi simplu...

— Au trimis patru *fortărețe* peste noi. Nici nu apucaserăm să ne dezmeticim bine cine eram şi ce voiam să facem. Vreo 30 de bărbați şi aproape 100 de femei. Câțiva copii... Ne-au măcelărit, vorba lui Hoodaid. Nu cred să fi scăpat zece oameni din iadul ăla.

— Piața de Gros, clătină din cap Evan. Luați loc, oameni buni, luați loc.

Se ridică și îi conduse către scaunele rezemate de peretele opus. James Boswell se apropie și el, cu ochii îngustați de concentrare.

— Păcat că nu avem o hartă, spuse el.

— Avem, încuviință poștașul și scormoni în geanta rezemată de piciorul mesei. Scoase de acolo o folie de plastic, împăturită și o întinse pe una din mesele vecine. Este harta Serviciului Poștal. Și cred că nu le mai trebuie! rânji el.

Își aplecară capetele peste grămada de linii și denumiri. Degetul arătător al lui Evan bătu într-un punct.

— Noi suntem aici. Iar acolo e Drumul Silozurilor. Acolo, Piața de Gros. Iar la capăt de tot sunt Scările.

Trasă câte un oval cu creionul în jurul fiecăruia.

— Un triunghi, constată Hugh, apropiindu-și capul de hartă. Cu un picior prăbușit – Piața de Gros.

— Un triunghi, da, admise Evans. Ca să nu se destabilizeze situația și să fim înconjurați, ar trebui să refacem un focar de luptă în apropiere de Piață. Ce loc mai acătării e prin preajmă?

Hoodaid Khmames își apăsă degetele peste rană și un șuvoi de sânge musti peste ele.

— Turnul de Apă, spuse el, fără să-i privească. A rămas neatins și neocupat de nimeni. Până acum.

— Ce e cu Turnul ăla? întrebă Boswell, străduindu-se să-l zărească pe hartă.

— O clădire cu două etaje, foarte lungă și îngustă și un turn de înmagazinare și purificare a apelor reziduale, rezultate de la Fermele de porci.

— Avem armamentul lăsat de Securitate pe Drumul Silozurilor. S-ar putea organiza o grupă destul de bună cu oamenii de afară, ce zici, Evans? Hugh se uita la el întrebător. În douăzeci de minute ar putea ajunge acolo.

— Mda, ar fi un punct bun de rezistență, până ce am reuşi să reorganizăm zona. Problema e cine o să-i conducă...

— Îi conduc eu, spuse cu o voce fermă şi puternică Elinor Wilson, apărând în capul scării interioare, unde urcase ca să se odihnească puțin.

— De tine e nevoie aici, doamnă Wilson, se repezi poştaşul. Acolo, ar fi nevoie de un militar. Dar Colonia asta nenorocită nu a avut niciodată forțe armate.

Elinor Wilson coborî scara, se apropie de masă, aruncă o privire fugară asupra hărții, apoi observă rana de pe brațul lui Hoodaid.

— Ce fel de creştini sunteți voi?! se minună ea, cu voce voit prefăcută. Omul acesta e rănit destul de grav, iar pe voi vă frământă cine să conducă trupele către Turnul de Apă. Chemați aici pe unul din infirmierii de afară!

Dylan Evans şovăi o clipă, apoi clătină din cap, zâmbi şi ieşi în fugă pe uşă. Se întoarse după câteva clipe cu un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat cu un halat alb, mânjit cu sânge, care avea un scalpel în mâna dreaptă.

— Domnule Shanby, vezi, te rog, ce poți să faci pentru omul acesta, îl apucă de cot Elinor şi-l privi cu blândețe. Ştiu că eşti obosit, dar nimeni de aici nu prea are idee cu ce se mănâncă odihna.

Infirmierul dădu din cap şi-l ajută pe rănit să-şi dezbrace haina.

— Am hotărât că merg eu şi asta nu se discută, reluă femeia, privindu-i pe rând, pe fiecare. Aşa cum ați spus, atunci când m-ați convins să intru în Sindicat: lumea mă cunoaşte şi mă respectă pentru că, prin mine, îl respectă pe David. Şi, în plus, ştiu cum să-i fac pe oameni să mă asculte.

— Se vede, mormăi Boswell şi reveni la masa sa.

— Aşa şi trebuie – să se vadă. Am nevoie însă de un ajutor de nădejde, cu picioare bune şi cu voce puternică.

— Îl ai, spuse celălalt Khammes, făcând un pas înainte. Dacă crezi că pot fi bun pentru asta, sunt gata să te sprijin. Trebuie să le-o plătesc ticăloşilor ăia de la Securitate, care au folosit *fortărețele* fără să le pese de femei şi de copii.

Femeia îl privi lung, apoi clătină din cap.

— Te iau, numai cu o condiție, Peter Khammes: să-mi promiți că nu faci treaba asta, ca să te răzbuni. Nu de creiere înfierbântate după răzbunări personale avem nevoie acum, ci de unele limpezi şi aplicate, capabile să ia decizii corecte în situații de criză.

Peter Khammes se angajă solemn să facă orice i se va cere şi să lase răzbunarea pe altădată, dar se vedea destul de limpede că se gândea la cu totul altceva. Hugh Cole ieşi afară să organizeze oamenii în două grupuri şi să numească lideri provizorii, iar Evans se ocupă să le aducă armamentul necesar. Cât timp durară pregătirile, Elinor Wilson trecu în revistă ceea ce se înfăptuise până în acel moment şi le sugeră celor ce rămâneau în han câteva direcții generale de acțiune, în caz că interveneau lucruri noi.

— Mâine e duminică, spuse încet Sam Richards, care se așezase pe un scaun, lângă ușă, cu două carafe goale în mâini. Ar fi trebuit să mergem la Biserică.

Se opriră cu toții din ceea ce făceau, ca și cum i-ar fi pălmuit cineva. Elinor se gândi la părintele Webley și o lacrimă i se prelinse pe obrazul stâng.

— Dacă Dumnezeu ține cu noi și reușim să ajungem în ziua de duminică, vom merge cu toții, câți vom mai fi în viață, la Biserică, vă promit asta eu, Dylan Evans. Ne vom ruga pentru toți cei care au murit și pentru toți cei care au scăpat. Și, mai ales, ne vom ruga pentru părintele Webley și pentru David Ellis Wilson, fie-le țărâna ușoară!

Înclinară toți capetele și păstrară un moment de liniște. De afară, răzbăteau strigăte îndepărtate, zgomot de ziduri ce se prăbușeau și pocnetele înfundate ale descărcărilor electrostatice.

Începură să se pregătească de plecare. Hugh Cole reușise să-i aranjeze în două grupuri pe bărbații care se arătaseră dornici să pornească spre Turnul de Apă, le distribuise arme, sticle cu apă minerală, câte un sandviș și o torță. Iar acum flăcările lor alcătuiau în jurul meselor din curtea cârciumii un cerc neregulat, iar dedesubtul fiecărei flăcări ce se zbătea în curenții de aer chipurile oamenilor apăreau palide, cu orbitele ca niște găuri adânci, prin care fulgera albul ochilor înainte de clipire. Când Elinor păși afară din clădire, flăcările vâluriră, iar purtătorii torțelor se apropiară vorbind toți odată.

— Mai tăceți naiba, hoaștelor! se răsti poștașul izbind cu pumnul într-o masă. Mergeți la luptă, nu la nuntă!

Vreți s-o faceți pe doamna Wilson să creadă că i-am dat pe mână un cârd de gâște și nu niște luptători, gata să-și dea viața pentru cauză?

— Lasă-i, Hugh, vorbi Elinor, cu blândețe, în timp ce se apropia de prima masă. S-ar putea ca, pentru unii, să fie ultimele vorbe.

Le făcu semn să se tragă mai aproape, apoi se urcă pe un scaun, ca să-i vadă pe toți.

— Plecăm direct la Turnul de Apă, le spuse și i se păru că o aprobaseră înclinând din cap. Ocupăm clădirea, Turnul și punem gărzi în apropiere, pentru a preveni un atac prin surprindere. Nu vă cer decât să rezistați și, mai ales, să nu vă lăsați omorâți. Cu cât vom rezista mai mult, cu atât le vom da un răgaz mai mare celor de aici, ca să pornească spre Scări cu mai mulți oameni.

Tăcu o clipă, iar oamenii tăcură și ei. Nu li se auzeau decât respirațiile șuierate și femeia știu că erau de partea ei. Își mușcă buzele, ca să nu zâmbească.

— E important să supraviețuim în primele zece ore, adăugă și coborî de pe scaun.

Când să pornească spre poartă, din clădire apăru în fugă James Boshwell și îi făcu semn să se oprească.

— A vorbit! strigă el și mai făcu câțiva pași. Băieții lui Ismail i-au dezlegat limba.

— Cine a vorbit? întrebă, nedumerită, Elinor, pe jumătate răsucită spre poartă.

— Nenorocitul acela de secretar al lui Fannie Logan.

— Și ce-a spus?

— Că vrea să o vadă între patru ochi pe Elinor Wilson.

Piațeta din fața crâșmei se umplea treptat de lume, și femei, și bărbați. Într-un colț, în fața drogheriei lui Silvian Mathias chiorul, se strânseseră câteva fete, cu părul prins sub bentiță și cu coșuri de fașe în mâini. Bărbații erau plini de praf până în albul ochilor, așa cum se întorceau de la lucru. Femeile, cu capul gol și în hainele de purtat prin casă, toți discutând cu aprindere și strigând unii la alții pe deasupra capetelor.

— Să-i ia cineva în primire, zise Elinor și se întoarse în cârciumă, gândindu-se că niciodată „Laleaua frântă" nu avusese atâția mușterii.

Boshwell o apucă înainte, cu un felinar în mâna stângă. Coborâră o scară în spirală, ferindu-și capetele de șirurile de cârnați afumați și de bucățile de șuncă, atârnate de cârlige mari. La capătul scării, începea o sală scundă și lungă, plină cu butoaie din fibră de sticlă. La jumătatea șirului, chiar sub un bec chior, se afla un scaun, pe care stătea legat și plin de sânge bărbatul ce le propusese să se refugieze în Subteran. Avea degetele de la mâna stângă zdrobite și albeața osului răsărea sub pielea sfâșiată. Îi smulseseră urechea stângă și îi lipiseră acolo, provizoriu, un plasture, pe sub care țuruia sângele.

Elinor înghiți în sec și încercă să-și stăpânească stomacul ce voia să o ia razna. Se apropie de scaun și le aruncă o privire scurtă celor doi bărbați ce stăteau de o parte și de cealaltă a scaunului, cu mâinile ascunse la spate. Erau frații Mohammed și Musalam Ismail, renumiți în toată Groapa pentru cruzimea lor. Le făcu semn să se îndepărteze și ei o ascultară bombănind. Li se părea normal să

asculte şi ei informațiile pe care izbutiseră după destul de multă muncă să le scoată de la nenorocitul acela.

— Ei? îl întrebă ea, străduindu-se să rămână calmă.

Bărbatul o privi lung cu singurul ochi teafăr. Celălalt era o masă vineție, peste care se închegase o crustă subțire de sânge.

— N-o să reuşiți, spuse în dialect, punând accentele aiurea şi făcând cuvintele greu de înțeles. E o luptă pierdută şi tu ştii asta, doamnă Wilson.

— Nu pentru asta m-ai chemat aici, îi răspunse femeia clătinând din cap.

— Evident că nu, râse el grotesc şi scuipă un val de sânge pe podea. Vreau să ştii însă de la mine că bătălia asta va fi ultima. Şi o veți pierde.

— Am înțeles, o vom pierde. Dar cel puțin ne vom fi bătut pentru drepturile noastre. Vom muri pentru ele.

— Veți muri pentru o prostie, gâfâi omul şi-şi lăsă capul într-o parte.

Elinor crezu că a leşinat şi căută din priviri o cârpă udă, să i-o pună pe frunte.

— Vor porni pompele de extracție, în maxim două ore, ridică el fruntea pe neaşteptate. Turnurile se găsesc la altitudinea zero. Vor fi separate prin secvențe pneumatice de restul Coloniei. Vor extrage aerul şi se vor distra, privind pe monitoare, cum vă zvârcoliți şi muriți.

— Asta e doar o posibilitate şi toată lumea o cunoaşte, zâmbi neconvinsă Elinor. Faptul că vorbim acum înseamnă că nu a aplicat-o nimeni.

— Nimeni până acum! scuipă vorbele bărbatul.

— Şi de ce, mă rog, ar face-o acum?

— Pentru că nu au putut pune mâna pe fiul tău, femeie nebună! Pe Collin Wilson şi pe cei trei străini aduşi de celălalt fiu al tău în Groapă. Incredibil, dar au reuşit să scape. Pe mine, m-au trimis să negociem, în ipoteza că s-ar fi putut întoarce acasă, ca să fugă prin Subteran.

— Ce treabă are aici Collin? întrebă Elinor, scuturată de un frison.

Îşi apropie fruntea de ochiul aproape dispărut îndărătul pielii vătămate.

— Collin e doar un copil nevinovat.

— Un copil, da, oftă celălalt, apoi rânji. Dar nu copilul tău şi al lui David Wilson, ci fiul lui Harlem Van Logan şi al lui Angharad Maldwyn. A moştenit de la tatăl său *bacteria nemuririi* şi e pe cale să fugă cu ea cu tot în altă lume.

— *Bacteria nemuririi*... credeam că e doar o poveste.

Elinor Wilson închise ochii o clipă şi respiră adânc. În clipa aceea, Groapa se găsea atât de departe, încât i se părea că toată viața petrecută acolo, sub Cupolă, nu a fost decât un vis.

— În altă lume... bâigui ea, obosită.

— Pe Tehrra, mai exact. Bărbatul scuipă din nou un cheag de sânge. Vom muri cu toții, fără ca măcar să aflăm o bucățică din secretul pe care-l ia cu sine.

De afară, răzbi prin uşă, un vuiet stins, dar cadențat. Cineva trânti un scaun pe podeaua de deasupra capetelor lor.

— Izolează partea inferioară a Coloniei. Cărțile se joacă până la capăt, ce credeai, Elinor Wilson, că te păcălesc? Până la capăt, iar pionii prinşi pe tabla de şah se sacrifică, fără milă.

Capitolul XIX

Încăperea era ovală, înaltă şi destul de strâmtă, abia de încăpuseră cu toţii în ea. Un miros ciudat se ridica din podea, până sus, la tavan. Semăna cu acela de varză stricată, dar parcă nu era chiar atât de puternic, se gândi Collin şi-l atinse cu cotul pe Batt. Acesta dădu din cap, fără să-l privească, cu ochii fixaţi pe postamentul de piatră din centru.

Capsula vidată se afla acolo unde părintele Webley spusese că ar fi trebuit să fie. Iar bărbatul cu părul negru şi ochii albaştri se uita zâmbind la ei, de parcă ar fi fost viu.

— Poate că e viu, şopti, înfiorată, Eileen Shallot, apropiindu-se cu un fel de teamă de el. Întinse mâna şi o aşeză pe spuma transparentă de carbonit, apoi şi-o retrase, parcă cu părere de rău. Mă întreb cum s-o fi simţind *bacteria* aceea în el.

— Dumnezeule! exclamă Owen. Toată viaţa am crezut că omul ăsta e numai o legendă. Iar acum constat că legenda trăieşte.

— Naiba ştie dacă trăieşte sau nu, se strâmbă Anderson. Sigur e faptul că el e înăuntru, iar noi în afară. De altfel, cred că nu avem nicio treabă cu el. N-ar fi mai bine să ne vedem de drum?

— Uite și tunelul săpat de părintele Webley, spuse Batt Comer și se apropie de o deschidere circulară în zid, cam de un metru în diametru.

Îl luminară cu lanternele, dar în afară de netezimea peretelui șlefuit de săpătoare nu desluşiră mai nimic.

Hotărâră să pornească mai departe, însă nu apucară să iasă bine din încăpere că tunelul se deschise într-o gară subterană, cu două rânduri de șine, unul venind dinspre sud, altul dinspre vest. La capătul fiecăruia se găsea câte o platformă semideschisă, cu zece locuri fiecare. Îl așezară pe locotenent pe cel mai apropiat scaun și se strânseră să se sfătuiască.

— Problema e al naibii de simplă, explică Owen. Spre sud sau spre vest?

— Eu cred că problema e încă și mai simplă, rânji Anderson. Platformele astea mai funcționează sau nu? Altfel spus, avem energie pentru ele? Dacă nu, e o chestiune de timp. Până la Dom sunt, probabil, vreo 40 de kilometri.

Pe partea dreaptă, încastrat în zid, descoperiră un panou de comandă. Owen și Anderson intrară până la jumătate în el și cotrobăiră o vreme prin sutele de cablaje. Apoi, se auzi un sâsâit ascuțit, un pârâit și o lumină albă irumpse din mai multe fante, împrăștiate aleator pe podea, pe suprafața rugoasă a pereților și pe tavan. Owen se urcă pe platformă și răsuci un comutator, aflat sub o semisferă de plastic transparent. Platforma tresări și sistemele prinseră viață unul după altul.

— Ei, acum ne întoarcem la întrebarea dintâi, clătină din cap Owen Wilson, trecându-și privirile de la unul la celălalt. Spre sud sau spre vest?

— În ce direcție se află Domul? întrebă femeia.

— Nu are importanță, rosti încet de tot Riley. Nu e o problemă de orientare. Tunelurile pot să ducă oriunde. E vorba despre roca prin care au săpat constructorii. Dacă nu are stabilitate, tunelul poate să înceapă de aici, să meargă mai întâi spre sud, apoi spre est, să revină la sud, să cotească spre vest... Nu e ca un drum de suprafață. Oricare din cele două poate să ajungă la Dom. Problema este care din ele.

Batt se scărpină în cap şi râse.

— Ne suim, câte unul, pe fiecare platformă, facem drumul până la capăt, vedem care e cel bun, ne întoarcem, apoi ne suim toți pe platforma corect orientată şi gata.

Collin îşi muşcă adânc buza de jos, ferindu-se să fie văzut de ceilalți. Ceva nu era în ordine, lucrurile păreau prea simple, ca să fie şi reale, iar Bronwen îi spusese odată, demult, că durerea limpezeşte gândurile la fel ca şi un somn bun. Cele mai importante lucruri, la un moment dat din viața ta de om sănătos, devin lipsite de însemnătate, atunci când durerea te chinuie mai tare. Era o lecție pe care tare mult ar fi vrut-o folositoare acum.

— E o cursă, clătină din cap Samuel Riley. O cursă care să-i scoată din ecuație pe proşti.

— Poate că platformele nu vor avea suficientă energie decât pentru drumul tur, îşi dădu cu părerea Batt Comer.

În mod sigur, se gândi Collin, Batt avea dreptate.

— Ne împărțim în două grupuri, spuse repede, aproape fără să se gândească. Suntem şase persoane – trei pe o platformă, trei pe cealaltă. Plecăm spre capătul liniei.

Dacă acolo găsim sau nu ceva, fie revenim noi înşine, fie scriem un bilet pentru ceilalți. Care va fi util, numai dacă platforma va avea energie să se întoarcă aici. Dacă nu se va putea, echipa care a ajuns unde trebuie foloseşte *cârligul*, iar cealaltă se întoarce pe jos aici şi se îndreaptă apoi în direcția cealaltă.

— E un plan, recunoscu Riley. Şi nu e cel mai rău. În felul acesta, una dintre echipe poate să utilizeze *cârligul spațial* din prima, iar cealaltă, dacă reuşeşte să ajungă acolo mai târziu, ulterior. Cum facem împărțirea, însă?

Collin îşi privi fratele în ochi. Owen stătea pe un scaun de pe platforma vecină şi părea concentrat asupra vârfurilor degetelor. Îşi ținea palmele împreunate a rugăciune, în dreptul nasului.

— Cred că mama nu şi-ar dori să ne despărțim, Collin, spuse, după câteva clipe lungi de tăcere. Dar mă tem că va trebui s-o facem.

Băiatul înclină din cap şi se mută cu un scaun mai în față. Bănuia că fratele său avea să spună asta. Şi, într-un fel, chiar sperase. Se afla pe platforma îndreptată spre sud, iar el ştia că la capătul liniei se afla Domul. Ştia asta din privirea acelui straniu bărbat, înmormântat în picioare, într-o capsulă vidată. Nu era sigur dacă şi ceilalți băgaseră de seamă acest lucru, dar ochii zâmbitori ai lui Harlem Van Logan păreau că privesc prin ei, dar de fapt erau fixați în direcția sudului selenar, ca un indiciu pentru amatorii de excursii în afara Cupolei.

Traseră la sorți. Pe platforma-sud mai urcară Samuel Riley şi Eileen Shallot, iar pe platforma-vest Anderson şi Batt Commer.

— O să ne aşteptăm unii pe alții şase ore. Cam pentru atât timp ne va ajunge provizia de apă. Apoi folosim *cârligul* şi continuăm să aşteptăm în punctul de translare, pe orbită, atât cât se va dovedi necesar şi posibil. Riley, dădu din cap. Dacă nu ne vom mai întâlni, vă urez să ieşiți teferi din afacerea asta. Anderson, cunoşti planul, la fel de bine ca şi mine. Odată ajuns la capătul excursiei, faci ceea ce trebuie făcut.

Minerul se uită lung la el, apoi dădu din cap, fără să spună nimic.

— Şi voi la fel, răspunse Owen..Sper să ne regăsim în cabina *cârligului*. Doamne-ajută!

Apăsară butoanele de pornire şi platformele se poziționară pentru start, apoi se puseră în mişcare, la început cu o viteză constantă, apoi cu o accelerație din ce în ce mai mare.

Collin se îngheboşă pe scaun, silindu-se să-şi stăpânească spasmele stomacului. Închise ochii, ca să nu mai vadă fulgerările amețitoare ale luminilor roşii de ghidaj, de pe pereți, şi se concentră asupra priveliştii de pe malurile Lacului Auriu. E straniu cum mintea umană poate să dea uitării atât de multe lucruri, dar să păstreze, ascunsă în adâncimea insondabilă a memoriei, imaginea unei flori legănându-se sub lumina aurie a Cupolei, a unor paiete de sclipiri pe suprafața bătută de vânt a apei sau a unor fire de iarbă, strivite sub talpă. Îşi aminti de silueta lui Bron, parcă pictată cu inflexiuni de lumină, cum stătea aplecată deasupra apei, încercând să zărească peştii multicolori de sub unde. De Ceinwen, care alerga

spre ei, călcând iarba grasă şi verde, cu tălpile goale şi ridicându-şi marginea rochiei cu degetul arătător, ca să nu o apuce, din greşeală, cu piciorul. De Gareth, stând cu fața în sus, trântit pe haina întinsă pe pământ, cu mâna stângă deasupra ochilor.

Doamne, îți mulțumesc, se înfioră el, îți mulțumesc din suflet că m-ai lăsat să cunosc atâtea frumuseți, în lumea minunată şi nebună pe care mi-ai pus-o la dispoziție. Şi zău că nu o să-mi pară rău de nimic, dacă va fi să mor în clipele ce stau să vină. Zău aşa!

Călătoria dură mai mult de o oră, timp în care stătură încremeniți în scaune, sub apăsarea centurilor. De două ori, trecură prin stații iluminate cu o lumină albă strălucitoare, din care nu apucară să zărească decât monitoarele de la intrarea în tunel şi inscripții fluorescente, de mărimea unui stat de om, din care nu înțeleseră nimic. Când platforma începu să încetinească, scârțâindu-şi osiile sub podea, Collin deschise ochii, convins că dormise tot drumul şi că avusese parte de ultimul vis frumos din viața sa.

În cele din urmă, fulgerările luminițelor roşietice se transformară în flash-uri tot mai rare, în partea din față a tunelului apăru un contur albicios, platforma se înclină periculos de mult într-o parte, dar continuă să se mişte în direcția acelui contur, apoi se izbiră, pur şi simplu, de el şi dispărură înlăuntrul său. Collin clipi, ochii se obişnuiră cu lumina difuză din jur şi rămase cu gura căscată.

Platforma se oprise în mijlocul unei încăperi uriaşe, de formă rotundă, a cărei cupolă se găsea atât de sus, încât

aproape că nu se zărea. Își dezlegară centurile, se ridicară și îl ajutară pe locotenent să coboare, după care îl conduseră către un loc care semăna tare mult cu o sală de teatru – peste o sută de scaune din plastic, fixate în podea, situate în fața unei scene goale, deasupra căreia plutea un fel de sferă cât capul unui om. Când Collin se ridică în mâini și se cățără pe scenă, sfera începu să bâzâie și poziționă asupra sa un spot luminos de culoare albastră. Băiatul descoperi că, în fiecare din cele patru părți ale scenei, spotul își schimba culoarea, trecând în verde, în roșu și în portocaliu.

Se așezară pe scaune, să se sfătuiască.

— Acesta este Domul, fără nicio îndoială, aprecie Riley. Și, da, există energie. Încă. Trebuie să ne hotărâm cum procedăm.

— Poate că, înainte de orice, ar trebui să explorăm puțin locurile, propuse Eileen, uitându-se în jur cu atenție. Și, chiar dacă nu era obișnuit cu o femeie îmbrăcată într-o salopetă de bărbat, Collin nu putu să nu se înfioare, comparând-o cu femeia din vis. E clar că noi suntem cei care am urmat drumul cel bun, dar nu știm încă dacă lucrurile sunt funcționale și aici. Nu-mi dau seama ce legătură ar putea să aibă sala asta uriașă cu chestia aceea, numită de ei *cârligul spațial*.

— În cazul ăsta, pe mine vă rog să nu contați prea mult, zâmbi bărbatul. Promit să stau cuminte aici și să vă aștept. Dar vă rog să nu atingeți obiectele a căror funcționalitate nu o s-o înțelegeți. Am putea să deteriorăm ceva în mod iremediabil în funcționarea instalațiilor sistemului.

— Dă-mi mâna, Collin, îl rugă femeia, apropiindu-se de el.

Băiatul se retrase speriat.

— Nu te mănânc, râse ea şi se apropie din nou. Promit. Numai că şi mie îmi e puțin teamă. E bine să simți pe cineva alături, nu crezi?

Înghiți în sec şi întinse mâna. În mod ciudat, nimic din ceea ce i se întâmplase în ultimele ore nu-l speriase prea mult. Ca şi când, în fața unei primejdii dincolo de imaginație, simțurile ți se tocesc, iar rațiunea se înveleşte, ca un cocon de fluture, în plasa nepăsării şi te lasă, asemenea unui drogat, orb şi insensibil. Şi, tocmai atunci, când mâna caldă a femeii străine care semăna ca două picături de apă cu Bronwen îl atinse, apoi îi strânse degetele cu putere, tocmai atunci simți colții ascuțiți ai spaimei sfâşiind coconul în dreptul ochilor.

Şi văzu...

Văzu Groapa înecată într-un val uriaş de sânge, care se clătina înainte şi înapoi, îşi sugea puterea dinăuntrul ei şi se năpustea, ca un uragan, în direcția Scărilor, măturând totul în cale, ca pe nişte bețe. Chipuri de oameni tineri şi bătrâni, femei şi bărbați, copii, toate se amestecau, se rostogoleau şi se izbeau în stânca gigantică, tăiată vertical, pe buza căreia erau construite cele Trei Turnuri. Stânca se clătina, dar nu ceda, iar valul roşu se retrăgea, îşi lua avânt şi se năpustea din nou, lăsând în urmă sute de corpuri lipsite de viață.

Se clătină, gata să cadă. Un frison îl scutură, cu putere, iar în ochi îi apărură lacrimi. Eileen Shallot îl trase mai aproape de ea şi-i ridică bărbia cu un deget.

— Acum, ai înțeles, prostuțule? Ai văzut?

Dădu din cap, fără să poată să articuleze niciun sunet.

— Toți suntem la fel – vedem lucruri care s-au petrecut sau altele care stau să vină, pândind numai momentul potrivit. De asta eşti cu noi. Am ştiut că vom fi patru cei ce vom pleca spre Therra, încă de când l-am întâlnit pe Owen. Prin el, te-am întâlnit, de fapt, pentru prima oară.

Îi şterse lacrimile cu arătătorul mâinii drepte.

— Nu poți să faci nimic pentru ei. Absolut nimic. Dar poți să faci pentru toți oamenii, câți vor mai fi existând în toate Coloniile. Vii cu noi?

Dacă i-ar fi spus că valul cel roşu avea să se întoarcă din viziune asupra lui şi să-l îngroape în clipa următoare, răspunsul său ar fi fost tot da. Bronwen avea să rămână în lumea sfărâmată a Gropii, sub cupola Coloniei Pamirsat, păstrându-l alături pe omul ei, pe Owen, iar el avea să plece spre altă lume, alături de o altă Bron, despre care nu ştia decât că putea să-i citească gândurile şi să zâmbească, înspăimântător de frumos, în fața nimicniciei lor.

Aşa cum îi spusese părintele Webley, când se urcase în barcă, înainte ca străinul acela să pornească motorul: toate întrebările, dar absolut toate, aveau până la urmă un răspuns.

Zâmbi chinuit şi porni alături de Shallot, către locul unde se oprise platforma.

Capitolul XX

— Steaguri negre şi roşii, spuse Gareth, bolborosind cuvintele. Doamne-Dumnezeule, Peter... te rog, ca pe Dumnezeu, nu muri! Nu mă lăsa singur, tocmai acum!

Dar Peter Halley muri chiar în clipa următoare, vărsând un ultim val de sânge prin cele două găuri din piept, cu ochii albaştri ca cerul larg deschişi.

Şi Gareth trebui să-l abandoneze acolo, în calea forţelor de Securitate, care se apropiau pas cu pas, ucigând totul în cale. O *fortăreaţă* dărâmă gardul iar apoi peretele dinspre vest al unei case, lăsând vederii o sobă de metal şi un pat cu cearşaful arzând, apoi se îndreptă către Depozite.

Se strecură, pe lângă garduri, ocolind trupurile bărbaţilor ucişi în timpul celui de-al doilea atac, atunci când lucrătorii, conduşi de Cochin Musalem, reuşiseră să dea peste cap asaltul trupelor echipate în negru şi roşu şi ocupaseră, vremelnic, Centrala Electrică. Dar nu reuşi să răzbească spre Piaţa de Gros, unde ar fi găsit o rezistenţă organizată şi s-ar fi putut alipi celor de acolo.

Lângă drogheria lui Fischbach, se văzu nevoit să se ascundă în spatele a două vehicule răsturnate cu roţile în sus, într-un început de baricadă, şi să aştepte ca *drona* să-şi facă rondul şi să dispară în direcţia Lacului Auriu,

deasupra căruia se mai zăreau trențe negre de nori, iar vântul furios ridica valuri înalte.

Mai rătăci o vreme printre ruinele fumegânde, căutând eventuali supraviețuitori, apoi luă hotărârea să se întoarcă acasă. Poate că mama sau tata se vor fi înapoiat şi îi vor spune ce să facă, mai departe. Iar, dacă nu, trebuia să ajungă la familia Halley şi să le dea vestea cea tristă.

Patrula îl prinse chiar când traversa Strada Secundară B., către locuința lui Morton, pentru ca apoi să sară gardurile pentru a scurta drumul către casa lor. Îl împuşcară în ceafă, chiar acolo, fără să se mai chinuiască să-i asculte justificările şi îi petrecură trupul jumătate într-o parte, jumătate în cealaltă parte a gardului, pentru ca să poată fi văzut din toate părțile.

Primul care îl descoperi şi îl coborî de pe gard, apoi îl târî spre cerdacul casei fu chiar bătrânul Morton, care îşi făcuse curaj să iasă din beci, când văzuse patrula părăsind locurile. Îi puse o lumânare în mâna dreaptă, i-o aprinse, cu gesturi tremurate şi plecă în fugă spre locuința familiei Wilson. În afară de geamuri sparte şi mobilele dărâmate din bucătărie, nu reuşi să descopere nimic, aşa că se îndreptă spre „Piticul de lut".

Dar crâşma era goală şi închisă, iar o fetiță, cu lacrimi în ochi, care stătea în fund lângă scări, îi spuse că plecaseră cu toții spre Scări. O săltă în brațe şi începu să alerge spre „Laleaua frântă", ocolind vehiculele înțepenite pe străzi şi resturi fumegânde de mobilă.

Locul forfotea de lume, care venea şi pleca din şi în toate direcțiile. Îl opriră la poartă doi zdrahoni, îmbrăcați

în salopete de tehnicieni, pe care nu-i cunoştea, şi-l întrebară ce dorea. Le spuse de Gareth Wilson şi le arătă fetița pe care o ținea în brațe.

— Aşteaptă, se răsti la el cel cu fruntea prinsă într-o eşarfă albastră.

Intră în curte şi dispăru înăuntrul clădirii. Reveni, după câteva clipe, în prag şi-i făcu semn cu capul. George Morton oftă, intră pe lângă celălalt tehnician, care nu-l învrednici nici măcar cu o privire şi trecu dincolo de prag.

Înăuntru era acelaşi du-te-vino de afară, numai că aici totul se învârtea în jurul a trei mese mari, unde erau aşezați mai mulți bărbați, unii răniți şi bandajați, alții plini de funingine şi toți cu figuri trase de oboseală. Elinor Wilson stătea pe un scaun din răchită, cu capul prins în mâini şi coatele sprijinite de tăblia mesei de lângă geam şi-i privea în tăcere.

— Un atac direct nu rezolvă nimic, spuse James Boshwell, dând din mâini.

Câteva glasuri din spate strigară că nu are dreptate, atacurile directe de la Piața de Gros şi de la Punctul de Sortare al plantelor textile dăduseră rezultate excelente, trupele de Securitate fuseseră împinse înapoi, cu pierderi grele, iar zona fusese baricadată gospodăreşte, încât puteau să reziste acolo atâta vreme cât li se asigura muniție.

— Nu rezolvă nimic, reveni Boshwell, clătinând din cap. Cele două locuri fuseseră mai întâi ale noastre, Securitatea le-a ocupat, dar nu a avut vreme să fortifice pentru a rezista. Scările sunt însă ale lor dintotdeauna şi sunt apărate cum trebuie.

— Și ce propui? întrebă Evans, căscând. Să-i lăsăm în pace? Să bem vreun pahar cu ei? Ați văzut cu toții că au început procedurile de vidare a Coloniei.

— O să ne scuipăm plămânii! interveni un bărbat deșirat, cu șapcă în carouri. Nu că ne-ar mai fi rămas prea mult din ei, după atâția ani de sclavie pe Câmpii...

— O capcană, asta propun. James Boshwell rânji și aruncă o privire circulară deasupra capetelor lor. Îl zări pe Morton cu fetița în brațe. Ai adus vreo informație, domnule?

Morton înaintă, până aproape de masa unde stătea Elinor Wilson.

— Îmi pare rău, doamnă Wilson... se bâlbâi el. Zău că îmi pare nespus de rău...

Femeia îl privi câteva clipe, apoi ridică încet din umeri.

— Dumnezeu nu i-a mai lăsat zile pe mosor, domnule Mortimer. Așa ar fi spus, dacă ar mai fi trăit, părintele Webley. Măcar știu, știm cu toții că a murit încercând să ne ferească de lupta asta nenorocită. În numele lui David, îți mulțumesc că ai bătut atâta cale, ca să îți exprimi condoleanțele.

— Dar eu nu... se bâlbâi omul din nou și nu știu ce să mai facă. Nu v-a spus?

— Cine?

— Bărbatul de la paza porții. I-am spus lui ce voiam să-ți spun dumitale, iar el a intrat aici.

— Ce să-mi spună?

— Încă o dată, îmi pare rău că eu trebuie să fiu mesagerul. Gareth... l-am găsit mort, atârnat în gardul meu. L-am

dus în casă, i-am aprins o lumânare şi m-am grăbit să ajung aici.

Elinor Wilson îl privi adânc, lingându-şi buza de jos. Ochii tuturor celor prezenți în sală se fixaseră asupra ei şi Mortimer nu mai auzi decât respirația speriată a fetiței din brațele sale. N-o fi înțeles? se sperie, neştiind dacă mai avea curajul să repete grozăvia.

— Şi fetița? veni, năucitoare, întrebarea.

— Fetița?! tresări el şi îi veni să o ia la fugă, dar picioarele-i bătrâne îi tremurau atât de tare, încât simți că se prăbuşeşte.

Un bărbat de alături se ridică repede şi îi împinse scaunul sub fund. Se aşeză.

— Nu ştiu a cui este. Am găsit-o la „Piticul de lut". Elinor Wilson, ai auzit ce-am spus înainte despre... băiatul tău?

— Luați fetița şi dați-o femeilor de la bucătărie să aibă grijă de ea. Iar dumneata, domnule Mortimer, bea un pahar de vin şi odihneşte-te puțin. Apoi, dacă vrei să ni te alături, eşti binevenit.

— Gareth... murmură el năucit de tot.

— Gareth, da, am priceput ce-ai spus, George Mortimer. Nu pot să fac nimic şi nici să schimb nimic. Sunt o mulțime de morți peste tot, dar timpul de a-i jeli încă nu a venit. Mulțumesc că ai avut grijă creştinească de trupul lui, până se va termina nebunia asta. Alții au avut parte chiar de mult mai puțin.

Se răsuci cu totul în direcția celorlalte mese.

— Ce spuneai despre capcană, domnule Boshwell?

— Nu-i putem învinge. Dar, dacă jucăm inteligent puținele cărți pe care le avem în mână, nici ei nu o s-o poată face.

— Nu înțeleg.

Niciunul dintre cei din sală nu înțelegea. Câțiva se foiră, tușiră, își traseră scaunele mai aproape, dar nu îndrăzniră să spună nimic. Așteptau lămurirea.

— Trebuie să sacrificăm regina, spuse rar bărbatul cu tâmple argintii și-și puse mâinile pe masă. Le propunem un schimb: le trimitem comandantul nostru să negocieze cu ei, ni-l trimit pe-al lor pentru același lucru. Negociere la orb – niciuna din părți nu va ști de rezultatele negocierii celeilalte. O să le placă treaba asta. Și s-ar putea să muște.

— Chiar dacă vine Fanny Logan aici, e o presupunere absurdă, dar să o acceptăm pentru o clipă, nu va dori să negocieze, ci să-și impună condițiile. Atâta tot. Ne va îngenunchea.

James Boshwell își trecu mâinile prin păr și zâmbi.

— Nu contează ce va impune ea. Chiar deloc nu contează. Important este să ajungă aici. Oriunde, în perimetrul Gropii. Și cu oricât de multă armată.

— Care e planul, de fapt? întrebă Dylan Evans, abia înăbușindu-și un căscat.

— Le trimitem pe cine doresc ei, cu condiția să o trimită pe doamna Logan pentru negocieri. Între timp, ne fixăm atenția pe Stația Meteo, realizăm o ambuscadă, o cucerim și o utilizăm împotriva Scării. Asta după ce realizăm schimbul de șefi. Tasăm zona și Fanny Logan rămâne prizoniera noastră.

Se uitară unii la alții, uluiți, iar Sam Richards trânti un pumn în masă. Carafa de alături se răsturnă pe podea şi se sparse.

— Măi să fie! exclamă el. Fanny Logan, prizonieră în Groapă? Păi atunci nu or să mai aibă curajul să depresurizeze Colonia!

Boshwell îşi ridică ambele palme în sus şi zâmbi.

— Decât dacă e atât de nebună, încât să se sinucidă. Timp nu avem prea mult, din păcate. Votăm, deci?

Votară. Cu o singură abținere, toți acceptară ideea cu capcana. Elinor Wilson se arătă de acord să urce scările, împreună cu Evans şi cu încă trei bărbați din conducerea Sindicatului. Imediat, curierii începură să plece, înspre zonele de conflict, cu ordine pentru mutarea trupelor pe alte poziții de front. Curtea cârciumii se transformă într-un viespar, iar cei doi zdrahoni de la poarta cea mică se văzură nevoiți să desfacă încuietorile magnetice ale porților mari, pentru ca tot iureşul acela să aibă loc să se desfăşoare.

Elinor profită de îmbulzeală şi se apropie de bătrân.

— George Morton, te-aş ruga ceva... foarte personal.

— Orice, doamnă Wilson, orice.

— Din toată familia mea nu ştiu cu certitudine decât că Ceinwen se mai află în viață. Collin şi Owen au dispărut şi se prea poate să fi murit şi ei în iureşul acesta tulbure. Vreau să-ți cer s-o cauți şi să vă ascundeți în Biserică. Am trimis-o să se adăpostească la Cantină, dar aceasta va deveni, foarte curând, un adevărat front de luptă. Poți să faci asta pentru mine?

Bătrânul se ridică de pe scaun, o privi drept în ochi, câteva clipe, apoi dădu din cap şi porni imediat către uşă.

Chiar atunci intră în goană un curier, venit din zona Silozurilor, cu ştirea că aveau urgentă nevoie de cel puțin treizeci de oameni înarmați. Şi de un sanitar nou, cu strictul medical necesar, deoarece cel vechi fusese decapitat de un geam căzut de la etaj. Evans îl trimise în curtea din spate, să ia legătura cu Kostka, administratorul de resurse umane.

Elinor se apropie de masa lui Boshwell. Acesta discuta aprins cu Hugh Cole şi Sam Richards, încercând să pună la cale o strategie pentru zona Lacului Auriu. Se lăsă să alunece pe scaun şi-l atinse pe braț. Bărbatul se opri din vorbit şi se răsuci spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce nu ne-ai spus? întrebă cu voce atât de liniştită femeia, încât poştaşului i se păru că nici nu deschisese gura. Amândoi ştim că Fanny Logan, prizonieră aici, nu va rezolva în niciun fel problema depresurizării.

Bărbatul zâmbi şi clătină din cap.

— Dintotdeauna am afirmat că femeile au o minte mai intuitivă decât cea a bărbaților. Da, ai dreptate, depresurizarea va fi inițiată şi cu, şi fără Fanny Logan. Treaba asta nu are nicio legătură cu lupta sindicală. Ideea este să nu reuşească să-i oprească, în tuneluri, pe fugari. Înainte de a ajunge la Dom.

— De ce este atât de important să-i oprească? Chiar merită lucrul acesta moartea a mai bine de 90% dintre cetățenii Coloniei?

James Boshwell se gândi preț de câteva secunde, apoi se scuză față de ceilalți doi, o apucă de braț pe Elinor şi o scoase afară din sală, ocolind mesele şi scaunele aşezate prea în drum.

În curte, o trase lângă rezervorul de apă, în spatele garajului gol. La trei metri de ei, dormeau pe nisipul cald mai mulți răniți, care se văietau în somn. Din capătul şirului, sanitarul le făcu semn cu mâna, apoi se aplecă deasupra unui trup, întors într-o parte, ca să-i administreze o injecție. În aer, mirosea a praf, a formol şi a cenuşă.

— Parcă am fi într-un război adevărat, spuse tristă Elinor.

— Suntem într-un război adevărat, râse uscat bărbatul şi se rezemă cu spatele de rezervor. Ce-ți spun, acum, doamnă Wilson, trebuie să rămână un secret absolut. Nici măcar dacă vom învinge, ceea ce mă cam îndoiesc, nici măcar atunci nu vei avea voie să discuți cu alții ceea ce vei afla în clipele următoare. Asta este condiția, te învoieşti?

— Pot să fac altminteri?

— Nu, adevărat că nu poți, râse iar celălalt. Acum, dacă ne-am înțeles... E vorba despre Collin, aşa cum bănuieşti. Şi despre cei trei străini, intrați pe furiş în Colonie, dar, în principal, Fanny Logan îl doreşte pe Collin.

— Ce poate să vrea această femeie de la fiul meu?

Bărbatul se scărpină după ureche, apoi îşi trosni degetele de la mâini. Se vedea că nu se hotărâse ce anume să răspundă şi trăgea de timp.

— În primul rând, că nu e fiul tău, Elinor Wilson, iar tu ştii asta la fel de bine ca şi mine. Şi, în al doilea rând,

femeia aceea, din câte avem noi cunoştință, este chiar mama lui Collin. Ştiu, sună ciudat, dar realitatea este cu mult mai ciudată.

Elinor se trase un pas înapoi şi-şi duse mâna la gură. Un rănit strigă de durere, în spatele ei, apoi înjură, dar ea nu-l băgă în seamă. Îşi ținea privirile ațintite asupra chipului tras de nesomn al bărbatului de lângă ea, care se prefăcea că priveşte cu atenție o pată maronie de pe zid.

— Fanny Logan... e mama adevărată a lui Collin?

— Ei bine, nu chiar Fanny Logan. Cred că mai corect ar fi să o numim Angharad Maldwyn, cea care a pus bazele primei Administrații din Colonia Pamirsat. Şi care o mai conduce şi astăzi, sub un nume de împrumut. Numele pe care l-a căpătat după soț.

— Doamne-Dumnezeule! şopti înfiorată Elinor Wilson şi îşi strânse umerii zgribulită. Cine-ar fi crezut că acel copil, ajuns întâmplător în familia noastră...

— Întâmplător ați crezut voi amândoi, doamnă Wilson. Totul făcea parte dintr-un plan foarte bine pus la punct. Plan care nu a avut decât o singură hibă: nu a avut cum să țină cont de neprevăzut. Pentru că numai întâmplarea a făcut ca structurile sociale să depindă de structurile genetice ale celor ce alcătuiau mediul social. Când acestea au început să se degradeze, a devenit limpede că trebuia schimbat ceva.

— De ce au început să se degradeze acele... structuri genetice, cum le numeşti dumneata?

— Pentru că ne-am întâlnit cu *bacteria nemuririi*, doamnă Wilson. Pe unii i-a condus aproape de perfecțiune. Pe

foarte puțini. Celor mai mulți le-a grăbit degradarea biologică. I-a adus în pragul extincției. Fanny Logan se teme ca această informație să nu părăsească Pamirsat-ul şi să se răspândească în alte Colonii. Nimeni nu trebuie să afle că aici societatea are probleme. Pentru că nimeni din Administrație nu ştie că *bacteria nemuririi* nu e un fenomen izolat, specific numai acestei Colonii. Şi habar n-au că, de fapt, Collin şi ceilalți însoțitori ai săi nu vor să migreze într-una din celelalte Colonii. Domul spre care se îndreaptă chiar acum e ultimul spațioport către Tehrra.

Femeia se holbă la el, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise la loc.

— Avem nevoie de un avantaj temporal cam de vreo zece ore, zâmbi şters James Boshwell şi o mângâie pe braț. Şi va trebui să murim pentru a le obține.

— De unde vom şti că au reuşit?

Bărbatul arătă cu degetul spre Cupolă, cam în direcția soarelui, aflat la numai 16 grade de zenit.

— Acolo se va aprinde o nouă stea. Care va luci probabil un sfert de decadă. Este vorba de Stația de Tranzit a *cârligului spațial*, unde se va opri, pentru schimb, capsula în care vor călători. Ar putea să fie, pentru noi, cei rămaşi, Steaua Libertății.

Elinor Wilson se uită multă vreme în direcția Cupolei, apoi îşi muşcă uşor buza de jos şi ridică din umeri.

— Da, ar putea fi. Dar noi ne dorim acea libertate, domnule Boshwell? Libertatea a omorât la fel de mulți oameni, ca şi tirania. Şi niciodată nu a domnit prea mult.

Capitolul XXI

Collin şi Riley stăteau în faţa bordului plin de străfulgerări stranii, care se întindea de jur-împrejurul lor, într-un unghi de 270°. Eileen Shallot se găsea undeva în imensitatea Domului, căutând ceea ce ea numea „bucătăria locală". Liniştea era întreruptă, din când în când, de fâşâituri aspre, de piuituri şi de zgomote zgrunţuroase, ca de corpuri umane târâte pe podea.

„Efectul reînceperii activităţii", îl liniştise bărbatul, în vreme ce continua să palpeze cu degetele tastele desenate de lumina albastră a laserelor pe suprafaţa lucioasă şi neagră a biroului, în faţa căruia fusese aşezat în fotoliul rotativ. Se străduia „să pună pe picioare şandramaua", după cum se exprimase, atunci când găsiseră punctul de comandă, la câţiva metri de o bandă neagră, de numai trei centimetri lăţime, care cobora din înălţime şi părea că intră de-a dreptul în podea. Riley se oprise în dreptul ei, o examinase îndelung, o pipăise şi chiar încercase să o străpungă cu pumnalul de la şold, după care murmurase, de mai multe ori, „remarcabil" şi nu îi mai acordase nicio atenţie.

Apoi, pentru câteva clipe, lumina se stinse, se reaprinse, se stinse şi îşi reveni, la parametrii normali. După

care, un huruit surd, care urca de sub picioarele lor, păru să cutremure întreaga construcție. De fapt, numai podeaua era aceea care trepida, constată băiatul şi se apucă, nesigur, cu degetele de marginea bordului. Era aproape caldă la atingere şi ciudat de... prietenoasă? Nu ştia dacă termenul se putea potrivi pentru senzația pe care o încerca, dar altul nu avea la îndemână.

— Gata, aproape că am terminat. Reactorul a intrat în funcțiune, la capacitate nominală, şi furnizează întreaga energie de care avem nevoie, anunță locotenentul şi-şi dădu chipiul pe ceafă.

— Şi atunci ce mai aşteptăm?! se miră el, tresărind surprins de viteza cu care se precipitau lucrurile.

Samuel Riley râse şi-l bătu cu mâna dreaptă pe spate.

— Să mâncăm, să facem un duş şi să tragem un pui de somn. Cum crezi că o să urcăm plini de praf şi de sudoare, pe orbită?

Nu, nu se putea urca acolo sus plini de mizerie şi mirosind a transpirație, concluzionă Collin şi zâmbi strâmb. Dădu din cap în semn de aprobare.

— Sigur, continuă Samuel, îți dai seama ce atenți sunt andreizii de acolo la mirosuri? Mai ales după ce n-au mai simțit nimic altceva decât izul meteoriților şi al cometelor, vreme de câteva sute de decade.

Aşteptă câteva clipe, dar pentu că băiatul nu reacționă, izbi cu mâna în pupitru şi rânji mulțumit.

— Chiar ai crezut, nu-i aşa? aproape că se înecă el de râs. Nu, nu vreau să-mi bat joc de tine, numai că... voiam să nu mai fii atât de... încordat şi de trist.

— Nu sunt trist. Adică nu cred că sunt, rectifică el.

— Habar n-am cum e să ai familie, am fost crescut într-o clasă specială, destinată soldaților de carieră. Tăcu o clipă, apoi reluă gânditor: Dar îmi închipui că nu e tocmai plăcut să-i pierzi pe toți cei dragi într-o singură zi. De aceea, bănuiesc că ești trist.

— Owen este în urma noastră.

Riley strâmbă din nas, apoi își aduse chipiul înapoi pe frunte. Se înălță puțin în scaun și încercă să o depisteze pe Shallot prin umbrele strălucitoare care îmbrăcau întreg Domul într-o mantie tremurătoare. Nu reuși să o zărească.

— Ca să fiu sincer, nu cred că trupa celorlalți are vreo șansă să ajungă aici, în timp util. De aceea, am și programat plecarea peste 30 de minute.

— Bine, dar ai zis că o să-i așteptăm... tresări Collin și făcu un pas spre fotoliu. Nu se poate să-i părăsim aici!

Locotenentul își împreună palmele în dreptul ochilor, atingându-și degetele arătătoare de nări, și îl privi lung. Apoi îi spuse că nu el luase decizia asta. Cu toții o luaseră. De fapt, știau că așa se va întâmpla, încă de când hotărâseră să urce pe cele două platforme. Nu mai exista timpul fizic necesar. Owen le spusese, încă de la început, de când coborâseră la Terminalul Feroviar, că, în cazul unei mișcări sindicale de proporții, Administrația va utiliza sistemul de depresurizare împotriva lor.

— Știau că vor muri, se înfioră băiatul.

— Nu, bănuiau asta. Toți bănuiam. Șansele erau egale atunci când platformele s-au desprins de peron. Puteam

să fim noi cei care nimeream unde nu trebuia şi atunci cei jertfiți nu mai erau ei, nu? Hei, lasă gândurile negre! Nu vrei să afli nimic despre ceea ce ne aşteaptă?

Cârligul spațial, îi povesti el, fusese cea mai mare realizare a therrienilor, înainte de construirea primei Colonii selenare. Principiul constructiv era relativ simplu: două cordoane din nanotuburi de carbon, primul în lungime de 68.000 km, ancorat de vârful unui munte, pe Therra, într-o parte, şi atârnat în şurubul de andocare ale Punctului de Tranzit, în cealaltă parte; cel de-al doilea, în lungime de 316.000 km, atârnat de alt şurub al Punctului de Tranzit şi ancorat de vârful Domului, la celălalt capăt. În momentul de vârf al expansiunii cosmice spre Selena, existau şase astfel de Puncte de Tranzit. O capsulă, un fel de *păianjen* cosmic, urca de pe Terra către Punct, utilizând fenomenul polarității magnetice inverse, iar de acolo cobora spre Lună inversând din nou polaritatea. Consumul de energie pentru producerea polarității magnetice era atât de mic, din cauza frecării foarte reduse, în special în cea de-a doua parte a călătoriei, încât practic costul unui drum Therra-Selena devenea doar cu ceva mai ridicat decât acela al unei călătorii cu trenul între Vest şi Groapă. Atâta numai că dura ceva mai mult. În sistemul calendaristic terestru, cam 12 zile.

— Noi suntem acum aici, bătu locotenentul cu unghia într-un ecran şi acesta se lumină, arătând Selena ca pe un glob alburiu, împestrițat de o mulțime de pete negre, şi un punctuleț roşu, în apropierea unui crater vulcanic. Din acel punctuleț se ridica un fir strălucitor, care-l lega de un

cilindru minuscul. Acesta este Thorrul, numit în mod generic Punctul de Tranzit. Un loc destul de auster, din câte am citit aici. Și în care sperăm să fim destul de norocoși să găsim cel de-al doilea *păianjen*, în poziție de așteptare.

— Și firul celălalt? îndrăzni să întrebe.

— Se vede, probabil, numai pe harta Thorrului. E un drum, alcătuit din două segmente, totuși. Ți-e frică?

Oare de ce anume gândul la zilele ce aveau să vină trezea în inima sa o strângere sălbatică, pe care o resimțea asemenea unei săbii răsucite în rană? Înghiți în sec și-și cocârjă umerii, zgribulit. Poate să fi fost imaginea șocantă a unei alte lumi, ascunsă dincolo de perdeaua unor nori groși, sau aceea a propriei lumi, lăsată în urmă, o Groapă înecată în sânge, cu morții risipiți pe fiecare stradă, asemenea unui covor gros? Și Collin își mușcă buza de jos, neștiind ce să răspundă.

— Nici măcar nu am idee de ce trebuie să fac tot acest drum, zise, într-un târziu. Oare numai pentru că trebuie să fug de ceea ce este în urma noastră?

Riley ciocăni iar cu degetul în ecran și acesta se întunecă.

— Acolo, ar trebui să fie Raiul dintâi, Lumea primilor Coloniști. Dar știm că ei nu au plecat de acasă de prea mult bine. Și că s-ar putea ca raiul acela să se fi transformat în iad. Un iad mai rău decât acela de aici. Dar nu avem altă șansă, băiatule. Trebuie să-i contactăm și să vedem ce anume cunosc ei despre problemele care ne macină pe noi. Care ne distrug Coloniile. Degradarea genetică este una dintre ele. Ei sunt, la urma-urmei, cei

care ne-au arătat cum să practicăm ingineria genetică și cum să ne înmulțim prin clonare.

Oftă și își îndreptă pieptul în față. Încet, foarte încet, redevenea stăpân pe mișcările sale. Deja putea să miște mâna dreaptă, gâtul, și o parte din mușchii abdominali.

— *Bacteria nemuririi* este cea de-a doua. Știm că legăturile dintre Colonii și Therra s-au întrerupt, atunci când prima *bacterie* a fost descoperită într-un bloc de metan înghețat. Avem în Rockwell un portulan digital, din acea epocă. Este posibil ca ei să fi știut mai multe despre asta; la momentul construcției primelor așezări, prezența lor aici avea deja o vechime de peste 40 de decade. Și, mai ales, știm că transformaseră manipularea genetică în artă. Sperăm că mai dețin încă acele cunoștințe, care să ne ajute să descifrăm informațiile ascunse în hărțile noastre genetice de către *bacterie*.

Era ceva bolnăvicios să te gândești la ce vei încerca să faci într-o situație care nici nu apucase măcar să se înfiripe. Să visezi la un mod de a acționa, atunci când realitatea e încă departe de a se orienta către acele căi, care o vor transforma și îi vor oferi fața pe care o are în mintea ta. Collin știa asta și, din respect față de părintele Webley, se străduia să nu dea prea mult frâu liber imaginației. Singura mângâiere a celui care respectă regula, repeta mereu la slujba de duminică părintele, este aceea că niciodată nu va cunoaște gustul înfrângerii. Viitorul stă dincolo de orice posibilitate umană de sondare, deci confruntarea cu tine însuți nu ai cum să o pierzi, dacă rămâi ancorat în prezent. Deoarece prezentul este însăși clipa în acțiune.

Şi, în interiorul clipei eşti tu, iarăşi pe picioare, gata să reiei lupta de la capăt, ori de câte ori va fi nevoie.

În cele din urmă, Eileen Shallot se întoarse cu o geantă uriaşă, încărcată cu alimente conservate, cutii de sucuri vitaminizate şi apă presurizată. Locotenentul recunoscu tipurile de conserve şi renunță cu vizibilă părere de rău la o parte dintre ele, deoarece constituiau o greutate în plus, care ar fi determinat un factor de viteză mai mic, în ascensiunea *păianjenului*.

— Dacă am găsit alimente aici, în cantitate considerabilă, trebuie că acelaşi lucru este valabil şi pentru Thorr. Se pare că lucrurile au fost lăsate în conservare, sperându-se într-o revenire ulterioară.

— Şi *păianjenul*? întrebă băiatul.

— Se află sub picioarele noastre. Comenzile vor intra automat în funcțiune în aproximativ zece minute. Podeaua se va desface în două şi capsula va urca în docul de plecare. În memoria computerului este detaliată întreaga activitate de dinaintea plecării.

— Unde e docul? Urcă şi el, odată cu capsula?

Riley zîmbi şi făcu un gest, ca pentru a se ridica în picioare. Nu reuşi, se strâmbă şi-şi potrivi chipiul.

— E aici. Dar nu se vede. Toată treaba se numeşte metamorfozarea energiei. Vom intra în capsulă, ea se va presuriza, apoi scuturile energetice emise de reactor vor intra în funcțiune şi vor crea în jurul nostru ziduri invizibile. Domul se va desface în trei părți, lăsându-şi secțiunile pe spate, iar banda de siliciu carbonic ce trece prin podea şi intră adânc în stânca de sub noi va deveni utilizabilă.

Capsula va ieşi prin scuturi, fără ca măcar o moleculă de aer sau un milibar de presiune să se piardă din încăpere, şi-şi va începe drumul spre Punctul de Tranzit.

Ultimele minute şi le petrecură foarte aproape de locul unde banda de siliciu intra în podea. Locotenentul începu să facă o trecere în revistă a armamentului uşor pe care îl aveau şi a muniției aferente şi nu le mai acordă nicio atenție. Femeia se apropie de Collin, se lăsă în genunchi lângă scaunul lui şi îi luă o mână între palmele sale.

— Îți pare rău, Collin? îl întrebă ea cu glas domol, zâmbindu-i sfios.

Ce ciudată e viața, se gândi băiatul, înghițind în sec. Ciudată şi trădătoare. Până în urmă cu câteva clipe, aproape că reuşise să facă în aşa fel, încât să-şi scoată din minte toată tragedia la care asistase până acum, revolta, morții, sângele, părinții şi frații despre care nu mai ştia de mai trăiesc sau nu, ori măcar de vor reuşi să treacă de amenințarea depresurizării. Iar acum, numai într-o clipă, vocea caldă a lui Bron şi privirea ei atât de albastră, încât părea că toată apa Lacului Auriu se revărsa dintrânsa, făcuse trecutul să reînvie, la fel de puternic şi de virulent, de parcă între el şi acel trecut s-ar fi aflat numai o draperie de pânză, pe care mâna destinului o trăsese brusc deoparte.

Decade întregi el şi cu Bron trăiseră în aceeaşi casă, sub acelaşi acoperiş, jucând un nesfârşit joc de-a v-ați-ascunselea printre chipurile şi vocile celorlalți membri ai familiei. Niciodată nu îndrăznise să-i arunce fie şi numai o singură privire necuviincioasă sau să lase măcar un sin-

gur gând nepermis să treacă dincolo de el. Ori de câte ori se aflaseră singuri în aceeași încăpere, iar discuția părea că șovăie cumva, în apropierea unor locuri periculoase, își cerea scuze, se ridica de pe scaun și fugea în curte, sub copac, sau se ascundea în întunericul protector al atelierului. Cu tărie își pusese în gând să nu se lase prins de valul cald al imaginației și cu tărie se ținuse de hotărârea aceea. Până acum. Bron era soția lui Owen, fratele său. Cumnata sa. Și nicio părere, nicio clipire de pleoape necuvenită nu ar fi încăput în lumea aceea, între ei.

Dar acum lumea aceea se destrămase, își aminti el cu înfiorare și, pe neașteptate, începu să plângă. Liniștit, fără suspine, numai boabe transparente de lacrimi, care-i alunecau pe obraz și dispăreau sub bărbie. O femeie atât de asemănătoare cu Bron, încât părea sora ei geamănă, îl ținea de mână și-l întreba ceva, iar el nu știa dacă, într-adevăr, Bron rămăsese undeva, în imensitatea Gropii sau, printr-o minune, se găsea lângă el, gata să-l însoțească într-o uluitoare aventură, la care nu visase niciodată vreunul dintre puștii *bandei.*

— Mi-e frică, recunoscu el. Mi-e atât de frică, încât dacă nu ați fi și voi prin preajmă cred că aș vomita.

Respiră adânc, își șterse lacrimile și încercă să surâdă.

— Îmi dai voie să-ți spun Bron?

Se uită spre ea, cu fereală și îi văzu capul lăsat într-o parte, cu gingășie, și ochii plini de strălucire, buzele pline și moi, în stare să cutremure orice bărbat, și mâinile...

— Nimeni nu mi-a mai spus astfel, șopti, ca și cum el ar fi dat răspunsul, nu ea. Ei bine, de ce nu? Mergem într-o

lume nouă şi, probabil, avem nevoie de suflete noi. De nume noi.

În clipa aceea, lumina pâlpâi din nou, apoi podeaua începu să trepideze uşor. Un bâzâit ca de albine, imediat după ploaie, când florile îşi saltă corolele umede spre înaltul Cupolei, se întinse pretutindeni şi Collin simți aerul tremurându-i pe față şi pe pleoape.

Samuel Riley le făcu semn să se apropie, cu bagajele. Deasupra capetelor, paiete scânteietoare ardeau pentru o frântură de clipă, se stingeau, apoi se reaprindeau în alte şi alte locuri.

Ca şi cum bolta de dincolo de Cupolă, pe care Collin nu o văzuse decât o singură dată, prin telescopul Consistoriului, s-ar fi mutat înăuntru. Numai că sclipirile stelelor păreau reci şi îndepărtate.

— Sunt reci şi îndepărtate, îi citi gândurile Eileen Shallot, strângându-l de degete. Dar noi vom merge spre ele, să le îmblânzim. Eşti gata?

Şi îi zâmbi. Collin închise ochii, străduindu-se să păstreze sub pleoape frumusețea neumană a acelui zâmbet. Când desfăcu pleoapele, podeaua începuse să se desfacă, linia de demarcație trecând chiar printre ei. Îşi luă avânt şi sări de partea cealaltă.

Undeva, deasupra Domului, secera albastră a Therrei ocupase aproape o treime din cerul Selenei, acoperind strălucirea constelațiilor cu o brumă argintie. Şi, undeva, încă şi mai sus, între Părul Berenicei şi Câinii de Vânătoare, Stația de Tranzit îşi pâlpâia răbdătoare lumina roşie de aşteptare. Omul se întorcea în cerurile pe care le pără-

sise cu atât de mult timp în urmă, încât în Marea Serenității își făcuse apariția un nou crater de impact, cu mult mai mare și mai adânc decât Clovis.

A doua Lună a Pământului

de Mircea Liviu Goga

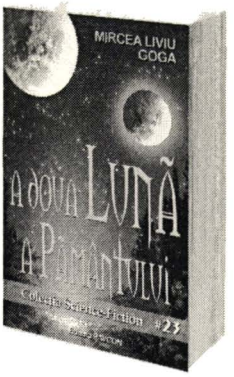

"Vrei o carte care să te țină cu sufletul la gură de la prima la ultima pagină? Asta este!"

...Ce ascunde misterioasa Vale a lui Martin?

De ce Emanuel, un băiat de doar 11 ani, e ales să fie printre puținii care pot pătrunde acolo?

Ce pun la cale Zeii neștiuți, ascunși printre muritorii de rând, în satul acela fără nume?

Iar Valentina... de unde apare, ce este și ce o leagă, de fapt, de Emanuel?...

Întâmplări stranii, desfășurate de-a lungul unei povești inițiatice, scrisă ca dintr-o suflare, în care lumea miturilor e împletită strâns cu lumea reală.

O poveste scrisă pentru spiritele celor care știu să rămână copii până la adânci bătrâneți.

O poveste pe care, cu siguranță, o vei ține minte pentru tot restul vieții!

Titlu: *A doua Lună a Pământului*
Autor: *Mircea Liviu Goga*
Nr. pag.: *320*
Colecția Science-Fiction: #23
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Scornituri spăimântătoare

de Constantin D. Pavel

"O carte horror cu povești aproape adevărate!"

"După ce am citit această carte, am ascuns-o cu mare teamă în spatele cărților din bibliotecă. Pur și simplu, vederea ei mă îngrozea de-a dreptul!"

O carte care te poartă, într-un stil pe alocuri jurnalistic și jovial, până la granițele întunecate ale groazei cele mai pure.

Culese de autor cu mare atenție, din diverse zone ale țării, "scorniturile spăimântătoare" pe care le vei descoperi între coperțile acestui volumaș te vor familiariza cu folclorul horror pur românesc, ce a înfricoșat zeci de generații de conaționali, strânși în serile de iarnă la gura sobelor, în șezători înspăimântătoare!

Vei întâlni strigoi, fantome, draci, iele, chiar și extratereștri sau ființe care, altfel, nu pot fi în niciun fel explicate. Și toate poveștile au la bază un sâmbure de adevăr...

Titlu: *Scornituri spăimântătoare*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *# 4*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Rangkook

de Constantin D. Pavel

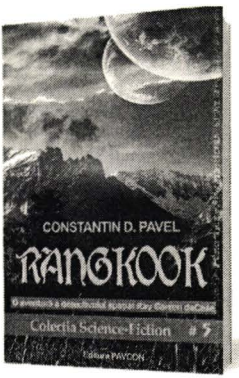

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariților unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: *#5*
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*

Cârligul spațial e o construcție de proveninență non-selenară. Realizat din nanotuburi de carbon, de dimensiuni micronice, el e un fir de 316.000 km, care ancorează Punctul de Tranzit (Thorr-ul) de Domul ridicat în apropierea Coloniei Agrare Pamirsat. Întregul proces de coborâre a firului, de ancorare a sa în stânca de granit de sub podeaua Domului și de racordare la vânturile solare a durat ceva mai puțin de o zi selenară.

ISBN 978-606-8879-48-2

www.colectiasf.ro